

Una altra manera de consumir és possible 20 noves tendències

pareumàquines
ÀLEX GUTIÉRREZ (@ALEXGUTIERREZM)

Què va fer la premsa de Madrid quan el sí va superar el 50%?

Segons el sondeig oficial de la Generalitat, una majoria de catalans votaria *no* a la independència, en el supòsit que se celebrés un referèndum *comme il faut*. És el primer cop que el no supera el sí, des que es va introduir aquesta pregunta, així que la rellevància de la notícia queda fora de dubte. Aparentment, no hi hauria d'haver cap objecció al fet que tots quatre diaris de Madrid recullin el tema en portada (i que tres ho facin com a notícia principal). Si no fos que, el 28 de juny del 2012, quan la mateixa enquesta

va donar per primer cop un suport al sí superior al 50% –de nou, un fet d'interès informatiu evident–, només *El Mundo* ho va recollir a la seva tapa, en un diminut mòdul en què s'aprofitava per desacreditar el sondeig (“El CIS de Mas sosté que el 51% volen ja la independència per a Catalunya”). A Catalunya, aquell dia, obria portada a *El Punt Avui* i l'ARA, mentre que a *La Vanguardia* es quedava en el tema més petit de primera pàgina i *El Periódico* l'obviava. I què han fet ara els diaris catalans? *La Vanguardia* obria portada i castigava Mas i Junqueras amb el titular “El suport a la independència baixa en plena pugna CiU-ERC”. *El Periódico* tenia enquesta pròpia –d'àmbit espanyol–, així que relegava el tema a un discret subtítol. Els més optimistes eren *El Punt Avui* (que titulava un inconcret “Marge de millora” i no aclaria fins al tercer subtítol que “el no supera el sí en un sondeig en què, en canvi, el sobiranisme suma més escons”) i també l'ARA (que minimitzava la victòria del no amb el titular “Empat tècnic”). Conclusió: els diaris catalans destaquen el CEO sigui quin sigui el seu signe, mentre que els de Madrid només ho fan quan van mal dades per al sí. Ai, l'asfíxia ambiental, que denunciava un dia l'Abc...

lescaresdeldia

CONVENÇUT

Pedro Horrach

El fiscal del cas Nóos ha rebut moltes crítiques per la seva decisió de no voler imputar Cristina de Borbó, però tot i perdre la batalla mediàtica està convençut que guanyarà la judicial.

RESCATADOR

D. García-Gasull

Després de la seva experiència en el sector del pa, l'empresari ha aconseguit recuperar l'empresa d'embotits Can Duran, que ha fet viable amb productes de qualitat, i ara ha salvat la centenària Casa Sendra.

ACUSAT

Kim Jong-un

El líder coreà és al punt de mira del món per les acusacions de vulnerar de manera sistemàtica els drets humans del seu poble, i ara també de ser el responsable dels ciberatacs contra Sony als EUA.

VITAL

Roser Capdevila

La il·lustradora de les famoses Tres Bessones reivindica la llibertat de pensament i explica en una entrevista les experiències traumàtiques per les quals ha passat i que no li han fet perdre l'alegria de viure.

vist alttwitter

Catalina Ionescu (@LinaIonescu)
Bloguera

“Ofertir públicament la presidència a Mas si perd, com ha fet @junqueras avui [ahir], és ofensiu i insultant. Si és el que cal, que ho faci privadament”

Javier del Campo (@fonamental)
Postdoctorand a la Univ. British Columbia

“La proposta pot no agradar, però considerar-la humiliant o insultant per a Mas o dir que @junqueras és un prepotent o un perdonavides és injust”

Carmen Pérez (@maiaviaditque)
Sociòloga

“Sr. Junqueras, si fem plebiscitàries, la cosa no va d'ofertir cadires. Si fem unes eleccions ordinàries, respecti el que votin els ciutadans”

Carles Mundó (@CarlesMundo)
Advocat

“Fins ara, l'acord possible és: «O es fa el que diu Artur Mas o res». Per què Mas no fa com Junqueras i fa algun gest d'acostament? Per què?”

Moisés Trullàs (@CalDirHo)
Informàtic

“Al final resultarà que ni Mas vol conservar la presidència, ni Junqueras conquerir-la. L'únic que volen tots dos, això sí, és tenir la raó”

Josep Ginesta (@JosepGinesta)
Treballòleg

“A la seva visita Pablo Iglesias dirà que una altra Espanya és possible. Potser té raó. El que mai canviarà (ni ell) és la relació amb Catalunya”

Maribel Olmedo (@Maribeloland)
Llicenciada en ADE

“¿És possible que existeixi un país democràtic, de pensament lliure, on es prohibeix manifestar-se lliurement? #NoLeyMordaza”

Jose M. Salguero (@jmsalguero)
Sociòleg

“Filant encara més prim el fil del cinisme, es parla de transparència i regeneració democràtica mentre s'aprova una #LeyMordaza”

Javier Gómez (@javiergomezv)
Periodista

“Té raó el govern [espanyol], aquest és el Nadal de la recuperació. Recuperarem allò d'anar en mula, en bou i de parir als portals”

Borja G. de Azcárate (@Borjagdzcarate)
Escriptor

“La bogeria de Nadal ja és aquí: els botiguers treballant de valent i la massa volta que voltaràs com formigues sortint del cau”

Andrea (@acarpintas)
Tuitaire

“La gent ha acabat devaluant el veritable concepte de Nadal, convertint aquesta època en una demostració més de la societat consumista que som”

IAQUÍ

CARLES CAPDEVILA

DIRECTOR

Són 80.000? Doncs digues un milió i avall

L'INSTITUT Valencià d'Art Modern (IVAM) va arribar a ser el 2013 el sisè museu d'art contemporani del món amb més visitants, segons la llista de *The Economist* basada en xifres oficials. Enhorabona, un èxit indiscutible. Llàstima que, al final, no. Era una mentida colossal. No van ser 1.163.149, els visitants. Ni tan sols arribaven al milió. Tampoc al mig milió. No, no van ser ni 200.000. Ni tampoc 100.000. El 2013 l'IVAM va tenir 85.070 visitants. I com es pot equivocar algú i sumar 1.078.079 visitants de més? Com pot algú multiplicar per tretze una xifra, sí, sí, per tretze, des d'una institució cultural pública, i tots nosaltres creure'ns-ho? Quin control hi havia dels ingressos per entrades? Una última pregunta: si dius que reps 3.000 visites diàries de mitjana i en realitat són 230, si dius que omplis seixanta autocars cada dia i n'omplis cinc, ¿ningú se'n pot adonar? L'oposició ha aconseguit, amb temps, saber la veritat.

Aquest és un article profundament autocrític, perquè no és només una altra vergonya del PP valencià, que bat rècords d'indecència. És una prova més que ens ho hem empassat gairebé tot. No hem discutit ni una xifra. Els mitjans hem muntat rànquings amb dades inventades i les hem donat per bones. Convé fer un *reset* urgent i convé qüestionar-ho tot. Demanar proves de tot. És l'essència de la nostra feina, preguntar, qüestionar i dubtar. No només patim un capitalisme financer especulatiu que infla i desinfla preus, és que aquí s'han inflat i desinflat dades a tot arreu, també al món de la cultura, i hem perdut el saludable costum de desconfiar. Posem marcadors a zero i comencem a passar comptes.

LA TRIA DEL DIRECTOR

Aclaridor article a l'Emprenem sobre com Botín, tot i ser perjudicat per la gran estafa de Madoff, hi va sortir guanyant

Anàlisi molt interessant a Internacional sobre com França encara manté el control de les seves excolònies africanes

Des de Moscou, curiós reportatge sobre què s'està fent per comprar barat. A Economia

director@ara.cat
Twitter: @carlescapde

L'EDITORIAL

L'economia circular i col·laborativa combat el consumisme acrític

El consumisme compulsiu que al llarg de les últimes dècades ha sigut una de les senyes d'identitat de les societats occidentals comença, encara que lleugerament, el seu declivi. El consum en si mateix no és dolent, és més, resulta imprescindible per aconseguir la necessària recuperació de l'economia a tots els nivells, però el consumisme acrític, innecessari i excessiu que s'havia potenciat ens portava al col·lapse. Després de tants anys de crisi i de la clara reducció de la despesa familiar, comença a haver-hi senyals que res tornarà a ser com abans. Els motius no són només econòmics, s'han de buscar en els moviments a més llarga escala que la crisi pot haver accelerat.

Hi ha dos elements clau en aquest canvi de tendència. El primer és la consciència, afortunadament cada cop més estesa, de l'impacte negatiu sobre el planeta d'aquest consumisme extrem. Més enllà dels efectes del canvi climàtic, les conseqüències del qual ja sabem que poden ser catastròfiques, també sabem que els recursos són finits i que estem provocant tal quantitat de residus de tot tipus que s'està creant un monumental problema de gestió i emmagatzematge. En aquest sentit, guanyen força moviments i iniciatives que tenen com a objectiu generar el mínim de residus possibles i, en cas de fer-ho, reciclar-los de manera que puguin convertir-se en la matèria prime-

ra per a nous productes sense necessitat de gastar els recursos existents. L'extrem seria l'economia circular, coneguda també com el *cradle to cradle* (del bressol al bressol), que té com a objectiu que tot pugui ser reutilitzable. Botigues on pots intercanviar roba usada o el mateix en el cas de les joguines dels nens en serien un bon exemple.

L'altra gran tendència, en certa manera relacionada, té a veure amb una nova manera d'entendre el progrés i les maneres de viure. En concordança amb moviments com el decreixement, cada cop s'imposen altres sistemes de funcionament centrats no tant en la possessió dels béns com en

la col·laboració i el fet de compartir. Aquí s'hi emmarca la que es coneix com a *economia col·laborativa*, que a partir de les facilitats de les noves tecnologies permet gestionar una àmplia xarxa de serveis i productes per compartir. N'hi ha que es poden entendre com un negoci, però la majoria funcionen de manera lliure sen-

se que hi hagi intercanvi comercial entremig. Si a això s'hi suma la filosofia de fer-s'ho un mateix i la desaparició del crèdit barat que incentivava el consum acrític ens trobem en una situació de canvi de tendència molt interessant. I queda clar que el món del comerç i l'economia en general s'hi hauran d'anar adaptant. Els 20 exemples del dossier d'avui són una petita mostra de per on poden venir els canvis.

Les noves tendències del consum passen per reciclar els productes i per llogar en lloc de comprar

DE FIT A FIT

Els magistrats denuncien ingerències

dietarivv

VICENÇ VILLATORO

21 DE DESEMBRE

No m'agrada la proposta de fer president Mas encara que perdi

Té un punt insultant, de displicent, respecte a Mas. Com si se li digués: si el que t'interessa (i per això vols llista única) és continuar sent president, no pateixis, que nosaltres també te'n farem. Això seria el problema per a Mas. Però tampoc no em sembla encertat estratègicament reforçar la idea, tan recurrent en els diaris de Madrid, que el president ha muntat tot aquest sarau per afany de perpetuar-se. Si el sobiranisme acaba decidint que vol anar a les pròximes eleccions en llistes confrontades (una decisió que, a hores d'ara, em sembla tan negativa com inevitable), hem d'assumir-ne totes les conseqüències. Vull dir que si decidim jugar a aquest joc, perfectament legítim, hi hem de jugar en les seves regles. Si les conseqüències d'aplicar les regles d'aquest joc no ens agraden, doncs juguem a un altre joc. Si es va a les eleccions amb llistes diferents (i diferents i enfrontades són políticament sinònims), si es tracta que competeixin entre elles (i si són diferents és per competir), si es ve a dir que a algú li fa angúnia anar de bracet amb segons qui en una llista, la millor regla possible és joc net i que guanyi el millor. I que cadascú entomi les responsabilitats que se li donin.

Les grans oportunitats es troben amb una mica de sort.

I amb un molt d'assessor personal.

Solvía.cat

Consulta ho a un dels nostres assessors personals.

Informació també disponible en el 902 333 131 i en les oficines del grup Banc Sabadell.

Solvía **BS**

Despesa familiar Noves tendències

Consumir és decidir

L'hiperconsumisme acrític està donant pas a noves maneres de satisfer les necessitats de béns i serveis. La crisi ha ajudat a innovar en l'oferta i a canviar els hàbits de compra

El miratge del creixement il·limitat ja és cosa del passat. La crisi econòmica i el canvi climàtic s'han convertit en dos potents avisos. La figura, popularitzada durant dècades per la publicitat, del ciutadà convertit en consumidor acrític i feliç comença a fer aigües. Perquè els nivells de despesa basats en l'endeutament ja no són possibles i perquè és ecològicament insostenible seguir produint sense pensar en els efectes en l'entorn. Per això, tot i que en termes relatius encara és un sector incipient, cada vegada agafen més prèdica les pràctiques de consum i producció responsables, tant de béns com de serveis. De fet, els béns comencen a ser entesos com a serveis, de manera que la propietat passa a ser secundària. I això en sectors ben diversos, de la moda a l'alimentació, passant pel turisme i el transport.

Gràcies a l'esclat comunicacional d'internet, els ciutadans avui tenen més informació sobre el que consumeixen i, per tant, també sobre com gasten els seus diners. El consumidor s'ha fet més exigent, no només en termes de qualitat, sinó també des de l'ètica. I, alhora, ha agafat consciència que el seu paper ja no és merament passiu, que ja no és un simple espectador. La gent té ara la possibilitat de convertir-se en actor econòmic, i s'hi està abocant: reciclatge, intercanvi, economia col·laborativa, *do it yourself* i mercats de segona mà són algunes de les formes velles i noves que guanyen adeptes.

Gaudir-ne sense ser propietari

El canvi de mentalitat també ha arribat en l'arrelat sentit de propietat, que d'alguna manera està entrant en crisi. El lloguer, i no només d'habitatge, està guanyant terreny, igual com la propietat compartida de tota mena d'objectes, començant per la roba. Per gaudir d'un bé o d'un servei ja no cal ser-ne el propietari o usuari únic. Per anar en cotxe no cal comprar-lo. Hi ha tants cotxes permanentment aturats! I són tan cars de mantenir! Hi ha tants pisos buits i són tan fàcils d'omplir!

Som davant, doncs, d'una incipient revolució del consum que pot

suposar un autèntic canvi econòmic i ecològic. És ben segur que, arran de la crisi, la gent ha fet de la necessitat virtut, però també ho és que ha crescut el sentiment d'un canvi necessari, la idea compartida d'haver anat massa enllà en les coses d'un sol ús, en la compra compulsiva i sense sentit, en l'excés consumista, en l'abisme que separava el productor del consumidor. Sense renunciar a res, es tracta de posar fre al desenfrenament. I no falten idees.

A les portes de les festes de Nadal, convertides, en contradicció amb el missatge originari de la celebració, en el moment de l'any en què les compres es disparen, en aquest dossier d'avui oferim una llista de vint tendències de consum responsable, un concepte que apel·la tant a l'actitud de l'usuari o comprador com a les bones pràctiques del productor o prestador de serveis.

Una nova filosofia

En realitat, som davant de l'eclosió d'una nova filosofia que pretén satisfer les necessitats d'una vida moderna –sense renunciar, per tant, a cap dels seus avenços–, però amb respecte al medi ambient, i en alguns casos, a més, reduint preus o vinculant-los a projectes de solidaritat i de responsabilitat social. Per fer possible aquest canvi, sens dubte les noves tecnologies hi ajuden. Però no són l'únic requisit.

De fet, el principal canvi gira al voltant de conceptes que s'han anat consolidant, com *economia col·laborativa* o, encara més, el menys conegut *economia circular*, directament oposat a l'ara infamada obsolescència programada: es tracta de pensar, des del disseny inicial, en tota la vida, o vides, d'un producte, que no només va del venedor al consumidor, sinó que acaba retornant al primer perquè torni a entrar en el cicle productiu.

Una altra manera de consumir és possible. Una manera més responsable. Ho és a l'hora de fer la despesa energètica, quan viatgem, en la compra setmanal per omplir la nevera, en la manera de vestir o de tenir estalvis, en els desplaçaments curts i llargs. En realitat, ho és en tot. En les pàgines següents teniu una munió d'exemples concrets i pràctics, d'aquí i d'arreu. —

Implicació

La gent té ara la possibilitat de passar a ser actor econòmic, i ho està provant

Canvi

Els béns passen a ser tractats com a serveis i ja no és important la propietat

Autocrítica

Hi ha consciència d'haver anat massa enllà en les coses d'un sol ús

SPOTIFY A L'ARMARI

¿Us imagineu un món en què, en lloc de tenir la roba del vostre armari i en propietat, la tinguéssiu llogada? Potser és difícil d'imaginar. Però penseu un moment què hauríeu respost si, fa 15 anys, us haguessin dit que, en lloc de comprar CD, cintes o vinils, pagaríeu una subscripció mensual a Spotify per escoltar tota la música que volguéssiu. Aquest moment, per a molts, ha arribat. I, segons els defensors de l'economia circular, potser també està arribant a l'armari. Es tracta de concebre l'accés als productes com un servei i no tant com un acte de propietat, que seria compartida. D'aquesta manera, si, posem per cas, us canseu del jersei blau, podeu tornar-lo al circuit dels armaris llogats, perquè el faci servir algú altre, si està en bon estat, i vosaltres demaneu al circuit un jersei vermell, que potser abans ha passat per l'armari llogat d'algú altre. Aquest concepte es pot aplicar a gairebé tots els sectors productius, i té l'avantatge que utilitza millor els recursos disponibles, i, per tant, redueix l'impacte mediambiental de l'hiperconsum, i s'acaba amb el model de comprar i tirar, que molts experts ja consideren insostenible.

De moment, l'armari llogat no és una realitat, però ja hi ha grans empreses de sectors tradicionals que estan provant els models de l'economia circular en el seu negoci. La sueca H&M és una de les empreses més grans que han desenvolupat una prova, posant uns contenidors a les botigues on recullen la roba que els seus clients ja no volen fer servir. A cada client que hi deixa una bossa li regalen un val de descompte de cinc euros per a la pròxima compra. Al principi, aquesta roba es reciclava per fer fibres de cotó, que es feien servir per exemple en aïllaments, i els productes que estaven més bé s'enviaven a països en vies de desenvolupament. Des del febrer d'aquest any, però, H&M ja recicla les peces de roba per fer-

ne de noves, i tornar-les al cercle. "La nostra visió és que tota la roba que sigui reciclable ha de tancar el cercle i ser convertida en noves peces", afirma la multinacional en un comunicat a Ellen MacArthur Foundation, principal defensora mundial de l'economia circular. Altres empreses, com Ikea, també han treballat en aquest sentit. L'empresa de mobles busca fórmules per tancar el cercle que podrien passar per llogar les cuines.

MENYS COTXES

A Catalunya hi ha actualment prop de cinc milions de vehicles, molts dels quals es passen la major part dels dies guardats en un garatge. De fet, de mitjana els 700.000 cotxes que hi ha a Barcelona es fan servir un 5% del temps al llarg d'un any. Un vehicle aturat és una despesa inútil, i per això cada cop sorgeixen més iniciatives encaminades a re-

duir el nombre de vehicles que hi ha al carrer. La més antiga i més estesa és el *carsharing*. Empreses com Avancar, que fa 10 anys que opera a Catalunya, ofereixen als seus usuaris l'accés als cotxes, i no la compra, amb una filosofia similar a la de l'economia circular. Analitzats els números freds, a molts dels conductors que actualment tenen un cotxe potser no els sortiria a compte comprar-lo, sinó llogar-lo quan el necessitin, amb un servei similar al que ofereix Avancar. En altres ciutats europees, com Londres i Berlín, a més, hi ha disponibles serveis similars, amb cotxes aparcats a peu de carrer –generalment Mini o Smart, petits i de baix consum–. En aquests serveis, els usuaris no necessiten ni tan sols reservar-los, sinó que hi pugen directament, com passa per exemple al Bicing a Barcelona. Són empreses com Car2Go i DriveNow, algunes de les quals també han estudiat en alguna ocasió aterrar a la capital catalana.

Una altra alternativa, més enllà del *carsharing*, és el *ridesharing*, que s'emmarca dins de l'economia col·laborativa, però també va destinat a reduir el nombre de cotxes al carrer. En aquest capítol, empreses com Uber han desembarcat amb

car tradicionals, amb cotxes a Barcelona des de 12 euros al dia (en el moment de redactar aquest article).

CASES MÉS PLENES

En la mateixa línia que el *carsharing* i el *ridesharing*, i també emmarcades en l'economia col·laborativa, hi ha alternatives més o menys polèmiques com Airbnb, que bàsicament es marquen com a objectiu aprofitar les habitacions buides a casa per oferir-les a turistes. Això ha indignat el sector del turisme tradicional, perquè molts dels pisos que s'ofereixen no tenen llicència, però parteix d'una idea que fa temps que funciona, i que permet estalviar en els viatges: el *couchsurfing*. Aquesta modalitat de viatge consisteix a oferir el sofà de casa o una habitació extra a un visitant a la ciutat de manera gratuïta. D'aquesta manera es crea una comunitat en què milers de persones viatgen per tot el món sense pagar res. També hi ha alternatives catalanes que serveixen per fer el mateix. Trampolinn, per exemple, és un terme mitjà entre Airbnb

Segona vida
La compra de productes de segona mà s'ha duplicat a Espanya en un any

Finances
Sense publicitat, Triodos rep fins a 6.000 clients nous al mes

nals –en aquest cas, els hotelers– han acusat d'intrusisme els particulars que els ofereixen. En molts casos, Airbnb i altres plataformes similars s'han convertit no tant en una eina per compartir recursos, sinó en un negoci per als propietaris de pisos, segons defensen els crítics amb aquesta plataforma.

VENDRE EL QUE NO FEM SERVIR

Una altra manera de consumir responsablement és donar una segona vida als productes que comprem, en lloc de tirar-los. Això no és nou, però en els últims anys han arrelat diverses opcions que ho fan cada cop més fàcil. La primera són les botigues de segona mà a peu de carrer, com Cash Converters, que compren des de productes electrònics fins a tot tipus d'accessoris i els revenen. Aquest tipus de botigues han proliferat especialment arran de la crisi, i fan d'intermediaris entre els particulars. El mercat ha crescut de manera espectacular, i el nombre de persones que compren productes de segona mà a Espanya el 2014 és el doble que el 2013. A més, però, han sorgit alternatives que eliminen els intermediaris, gràcies a la tecnologia, i que fan possible que els usuaris es puguin vendre entre ells béns de segona mà. De nou, aquest tipus de plata-

CONSUMIR DE MOLT A PROP

El consum de km 0 ha anat deixant pas a poc a poc a la hiperproximitat. Tant és així que grans cadenes de supermercats, com Caprabo i Bonpreu, han adaptat la seva oferta als productes locals a nivell comarcal, o fins i tot inferior. Caprabo ho va fer al maig, amb una campanya que va obrir la porta dels seus supermercats a 150 petits productors i 25 cooperatives agràries. La tendència a la hiperproximitat, que fora del súper es pot trobar també als mercats i les botigues unilocalitzades, no para de créixer gràcies a la conscienciació dels consumidors, conscients que és bona per a l'economia local i per al medi ambient.

ÈTICA I BANC NO SÓN UN OXÍMORON

La Gran Recessió va néixer d'una crisi financera en què es van succeir el cas Madoff, l'escàndol de les preferents, el rescat dels bancs amb diners públics, el final de les caixes, les targetes *black* i la sortida a borsa de Bankia amb els comptes manipulats. Tot plegat ha sigut un revulsiu per al creixement de Triodos Bank, el primer banc ètic de l'Estat. La seva premissa és clara: només presta diners a entitats socials, projectes culturals i iniciatives ecològiques. Aquesta carta de presentació –i malgrat que no es publicita en els mitjans– li ha servit per captar cada dia nous clients. L'entitat calcula que cada mes reben entre 2.000 i 6.000 estalviadors nous.

Triodos, present a Barcelona i Girona, aplica un model de transparència total: explica a quines empreses presta diners. A la seva web hi apareix el crèdit concedit a una benzinera amb l'explicació pertinent: va apostar per aquest projecte perquè donava feina a persones amb discapacitat. Els productes d'aquesta entitat –present en altres països europeus i nascuda a Holanda– també respiren aquest esperit: les seves hipoteques rebaixen el tipus d'interès si el client millora l'eficiència energètica de casa seva.

Joan Melé, subdirector comercial i cara visible de l'entitat, explica que els directius no tenen primes, i el millor sou del banc és només nou vegades més que el més baix: "I la primera norma és que un banquer ha de ser prudent i no pot posar en risc els diners de la gent. Per això només invertim en economia real". En els últims mesos a Triodos li ha sortit competència amb Fiare, una cooperativa financera de matriu italiana i que ha triat Bilbao per obrir la primera oficina.

molta polèmica, perquè no paguen llicència, i ofereixen serveis similars als d'un taxi. Altres, com Blablacar, s'han fet un lloc sense aixecar gaire polseguera, perquè, en lloc d'oferir viatges punt a punt i a mida del consumidor, serveixen per compartir el mateix trajecte que el conductor ja tenia pensat fer i compartir, per tant, les despeses.

I encara hi ha un últim segment en aquest mercat, liderat al mercat català per una empresa barcelonina, SocialCar, que ofereix lloguer de vehicles entre particulars i a un preu més baix que les empreses de *rent a*

i el *couchsurfing*. En lloc d'oferir allotjament gratuït, els usuaris reben punts cada cop que fan lloc a un turista a casa seva. Amb aquests punts, després poden viatjar a altres ciutats del món i allotjar-se en cases que estiguin dins de l'aplicació.

De nou, la lògica rere aquestes iniciatives passa per maximitzar els recursos existents, sense construir-ne de nous, tot oferint els mateixos serveis. Però com també passa amb Uber i altres empreses d'economia col·laborativa, els sectors tradicio-

El carsharing
guanya terreny en el sector de l'automòbil, mentre que empreses de moda com H&M tendeixen cada vegada més a l'economia circular.

X. BERTRAL / GETTY IMAGES

formes fa molt temps que estan inventades, amb eBay com a pionera, però en els últims anys n'han sorgit altres, algunes també amb accent català. És el cas de Wallapop, la companyia fundada per Miguel Vicente, fundador també de Letsbonus, i que ha aconseguit un èxit fulgurant amb Wallapop, que permet comprar productes de segona mà als veïns gràcies a la geolocalització dels telèfons intel·ligents.

Despesa familiar Noves tendències

RUTH MARIGOT

'UPCYCLING', MÉS QUE RECICLATGE

L'any 1999, l'empresari belga Gunter Pauli –l'Steve Jobs de la sostenibilitat, segons el diari *Le Point*– va popularitzar el terme *upcycling*. Pauli defensava que calia anar més enllà del reciclatge, un mètode que, segons el belga, només aconsegueix alentir el cicle destructiu dels objectes i crear productes de menys valor i qualitat. L'*upcycling*, o supraciclatge, vol ser un pas més en el reciclatge: és la pràctica de transformar un residu o un objecte que no s'utilitza en un producte amb una utilitat i un valor igual o més gran. Dins de l'*upcycling* hi ha dues branques essencials: la comercial i l'artística. Els dos vessants van sovint de bracet, i per això el món del disseny i de la moda és on l'*upcycling* ha arrelat amb més força. Els dies 22 i 23 de novembre, per exemple, es va celebrar a Barcelona el Bcn Ethical Fashion Fest, el primer festival de moda ètica i sostenible a la capital catalana.

Per la passarel·la hi van desfilar firmes que utilitzen teixits ecològics i paguen sous justos als seus treballadors, però també d'altres que basen les seves creacions en la tècnica de l'*upcycling*. Virginia Rondeel, presidenta de l'Associació de Moda Sostenible –organitzadora del festival– converteix camises en pantalons, vestits o faldilles. Les dissenyadores Fiona Capdevila, Daniela Barbieri i Silvia Calvo transformen roba usada i materials en desús en peces noves. Calvo, per exemple, crea vestits i bosses a partir de sacs de cafè. L'objectiu: donar una nova vida –i no una vida de segona– als productes que ja existeixen, sense haver de malbaratar més recursos. Un altre

exemple d'una iniciativa que defensa l'*upcycling* és Drap-Art, una organització fundada el 1995 a Barcelona i que promou el reciclatge creatiu amb l'organització de festivals, exposicions, mercats i tallers. Tot i que agrupa moda i complements, se centra sobretot en els objectes de disseny i les obres d'art. Amb el temps, a nivell particular, l'*upcycling* ha anat arrelant també sota el paraigua de la filosofia *do it yourself* (fes-t'ho tu mateix).

FES-T'HOTU MATEIX

El moviment *do it yourself* és un fenomen global que reivindica l'art de fer les coses per un mateix. És una forma d'oci, però també d'estalvi. I per a molts s'ha convertit també en un negoci. A l'espai Qstura, a Girona, per exemple, ensenyen als clients a cosir i a fer ganxet, perquè es puguin fer ells mateixos els vestits, les bosses o les sabates. A Barcelona, al barri de Gràcia, Costuretas va néixer com un *sewing cafe*, un concepte creat a França i molt popular al Regne Unit, que funciona com un cibercafé, però en comptes d'ordinadors hi ha màquines de cosir. Es poden llogar per hores i només cal portar la tela, que també pot comprar-se allà. Lantoki, al Raval, té un funcionament similar.

El moviment *do it yourself*, d'altra banda, ha arrelat amb molta força a internet, que s'utilitza com a aparador dels milers de creacions que fan els usuaris: peluixos, arracades, collarets, bosses, mobles, etc. Etsy és una de les plataformes més populars, on els seguidors d'aquesta tendència poden comprar i vendre els seus objectes d'artesanía. Etsy cobra als venedors una comissió de 0,20

dòlars per publicar un article, i un 3,5% del preu de venda quan algú finalment adquireix la peça. Dawanda, que té la seu a Berlín, ven una peça de roba cada minut i cobra un 5% per venda. A Catalunya, el portal The Crafty Days recull, en català, totes les notícies i iniciatives del món *do it yourself*. Una de les cites més rellevants és el 24 i el 26 d'abril del 2015, quan se celebrarà la 2a edició del Handmade Festival Barcelona, que preveu acollir 25.000 visitants i 250 expositors.

ANAR EN BICI I 'REBICICLAR'

Anar en bicicleta és una de les maneres més sostenibles de moure's pel món. Últimament per a aquells a qui no els agrada consumir benzina però volen evitar l'esforç de pedalejar, agafen força les bicicletes elèctriques. Al novembre el consell de ministres va prorrogar el pla PIVE 6 per la compra de cotxes eficients i, alhora, va impulsar el PIMA Aire 4, perquè es venguin més bicis elèctriques i vehicles comercials propulsats per gas. Així doncs, acollint-se a aquest pla, els usuaris poden obtenir una subvenció de 200 euros per la compra d'una bicicleta elèctrica. A la capital catalana, a mitjans de desembre, Barcelona Serveis Metropolitans (BSM) va posar en marxa el Bicing elèctric, en fase de proves que acabarà a finals de gener. De moment, el servei està limitat a 1.500 usuaris, 150 bicicletes i 23 estacions. Al gener s'hi podran afegir 2.500 usuaris més i el preu de l'abonament serà de 14 euros anuals addicionals a l'abonament habitual.

I encara més ecològic que anar en bicicleta és anar en una bicicleta re-

ciclada. És possible, per exemple, gràcies a la iniciativa Biciclot, que recicla bicicletes abandonades al carrer o llençades als abocadors a Barcelona –800 bicicletes l'any–. Biciclot, que va néixer el 1986 per fomentar l'ús de la bicicleta com a mitjà de transport, també funciona com a taller: amb el projecte Rebiciclem, qui ho vulgui pot aprendre a reparar la seva bicicleta i donar-li una segona vida, amb l'ajuda d'un mecànic que li facilita els materials i els coneixements necessaris. A més, a Rebiciclem, Biciclot forma nois i noies en risc d'exclusió social.

COMPRAR A GRANEL

A Catalunya es malbaraten més de 260.000 tones d'aliments a l'any, mentre que el 22% de la població catalana viu per sota del llindar de la pobresa. Amb el menjar que es llença durant un any es podrien alimentar 500.000 persones. I més de la meitat d'aliments es llencen a les llars. Casa Perrils, La Conca, Al Gra, Graneria Sala, El Pagès d'Or, Parami, Cafés el Magnífico i A Granel són algunes de les botigues que venen productes a granel, i que es presenten com una manera de comprar només la quantitat que es farà servir. A més, en aquesta última, a Vic i Barcelona, no s'utilitza res que sigui de plàstic (només per a la mel, i és reciclat) i gairebé tots els productes són de quilòmetre zero.

Aquest model s'ha exportat també al món de la moda. KiloRopa, per exemple, ven roba nova i de segona mà a pes. Als Països Catalans té botigues a Barcelona, Girona, Tarragona, Alacant i València. La roba es pot comprar per 20 euros el quilo, i les sabates, per 10 euros el quilo.

XAVIER BERTRAL

DESEO

INICIA

CAMBIO

MARTINI

WWW.DISFRUTA-DE-UN-CONSUMO-RESPONSABLE.COM 15°

#BEGINDESIRE

Despesa familiar Noves tendències

BIOMASSA: ESCALFAR-SE AMB FUSTA

Moltes de les iniciatives per consumir menys i de manera més responsable acostumen a coincidir amb un cert retorn al passat, a les maneres de fer d'abans. Un exemple és el fet de tornar a escalfar-se cremant la fusta dels boscos. La biomassa és una energia neta que s'alimenta de la fusta de baixa qualitat que sobra dels boscos, i a Catalunya en sobra molta. El 64% del territori català és forestal i només un 15% d'aquest territori està gestionat; la resta creix desordenadament i és terreny adobat per als incendis. La biomassa mai podrà ser l'energia principal d'un país com Catalunya perquè a les grans ciutats amb grans blocs de pisos és inviable, però sí que podria ser la predominant a l'entorn rural o a la gran majoria d'edificis públics. La generalització de la biomassa permet, a més d'evitar el risc d'incendis, reduir l'ús dels combustibles fòssils com el gas natural i el gasoil i, per tant, reduir les emissions de CO₂. Una caldera de biomassa és més cara que una de gasoil, aproximadament tres vegades més, però els pèl·lets o estelles que fan de combustible són més barats que la benzina o el gas natural i en poc temps la caldera està amortitzada.

COOPERATIVES DE CONSUM

Consumir productes ecològics a un preu econòmic no és fàcil actualment, però hi ha iniciatives particulars en forma de cooperativa que ho fan possible. Un exemple és la cooperativa rubinenca Somiafruites formada per 21 famílies –o unitats de consum, com s'autoanomenen– que fa cinc anys es van organitzar per aconseguir productes ecològics sense intermediaris i, així, estalviar-se una part dels costos. Van començar només amb fruites i verdures, que els proporcionen uns pagesos de Sant Vicenç dels Horts (Baix Llobregat) que formen part de la xarxa d'agricultors de producció ecològica, però ara ja han incorporat també productes làctics, carn i productes envasats com la pasta. Una altra part de l'estalvi també prové del fet que les famílies s'organitzen per repartir-se les tasques. Per exemple, cada membre de la família –sense comptar els nens, lògicament– almenys un cop cada dos mesos ha d'anar a fer cistelles. Què vol dir? Doncs fer els paquets de cada encàrrec. Cada família fa la comanda del que vol comprar, sobre productes de temporada, a través de Google Docs i llavors un cop per setmana un equip de tres persones agafa els productes encarregats als pagesos que arriben a l'engròs i els reparteixen en paquets petits, en funció de les comandes, per distribuir-los entre els socis.

ELECTRICITAT PRÒPIA

Per gastar menys diners en electricitat i a més contribuir a millorar el medi ambient, no hi ha res millor que les plaques solars. L'energia tèrmica a partir del sol és l'energia més neta que existeix i no requereix cap mena de transformació ni producció addicional i a més és una font inesgotable. Catalunya, i el sud d'Europa en general, si alguna

Costos
Els productes ecològics són més cars però les cooperatives ho compensen

cosa té en abundància és sol gran part de l'any, a diferència del nord del continent. La crisi i les decisions polítiques, però, han afectat l'energia solar i en general totes les renovables. El govern espanyol socialista va fer una aposta potent per les energies renovables i semblava que el sector agafava embranzida, però amb l'arribada del PP, amb l'excusa de la crisi, va retallar totes les subvencions i a més va decidir penalitzar els particulars que tinguin plaques solars pròpies per a l'autogeneració perquè ja no surti tan a compte.

A dalt, pèl·lets, el combustible de les calderes de biomassa, amb fusta sobrant dels boscos. A baix, treballadors de la cooperativa La Fageda. PERE TORDERA / DAVID BORRAT

CASES BEN AÏLLADES

Gran part de l'energia que consumeixen els habitatges s'escapa per les finestres, les parets i la teulada, i això al llarg de l'any són molts euros, fins a uns 1.700 anuals. El sector de la construcció mai ha tingut en compte els criteris d'eficiència energètica, ni tan sols durant la recent bombolla immobiliària, i, per tant, actualment hi ha un parc d'ha-

que a la llarga s'acaba compensant per l'estalvi que genera. L'ideal és construir de zero amb criteris d'eficiència energètica.

PASTISSOS FETS A CASA

Cada cop és més habitual anar a una casa a celebrar un aniversari i que es bufin les espelmes amb un pastís casolà en lloc del de la pastisseria més bona de la ciutat. La rebosteria domèstica cada cop està més de moda, emmarcada dins la tendència del *fes-t'ho tu mateix* –do it yourself (DIY)– i hi ha persones que són capaces de fer postres d'un nivell altíssim que no tenen res a envejar a les dels millors pastissers.

INTERCANVI DE JOGUINES

Per Nadal els nens i nenes sovint reben més regals dels que necessiten o dels que són capaços de disfrutar, que s'acumulen amb els regals de l'any anterior que encara estan en bon estat. És aquí on apareix la idea que han tingut des de SocialToy, una proposta d'intercanvi de joguines. Es tracta de deixar una joguina en bon estat amb la qual l'infant ja no juga, per una altra que un altre nen ha deixat pel mateix motiu. La iniciativa de SocialToy, però, és molt nova, del 2012, quan dues mares emprenedores, fartes de veure la muntanya de joguines dels seus fills, amb les quals ja no jugaven, van pensar que un altre nen sí que hi voldria jugar. Com funciona? Els nens porten la seva joguina al lloc on s'organitza l'intercanvi i des de SocialToy en calculen el valor i li donen unes fitxes a canvi. Amb aquestes fitxes el nen podrà pagar una nova joguina, que podrà triar d'entre totes les que hi ha en una sala plena de joguines.

LOTS SOLIDARIS

Comprar qualsevol producte elaborat per una empresa amb treballadors amb discapacitat sempre té un valor afegit incalculable. Un exemple molt conegut són els iogurts de La Fageda. Però quan arriben les dates nadalenes les empreses que volen premiar els seus treballadors amb lot tenen dues opcions: o comprar-ne un de convencional o un d'una entitat social com l'Associació Alba, que treballa per millorar la qualitat de vida de les persones amb qualsevol tipus de discapacitat psíquica, física i mental de les comarques de l'Urgell i la Segarra. L'Associació Alba, en col·laboració amb les galetes El Rosal i la Cooperativa l'Olivera, que també treballen amb discapacitats, elaboren lots de Nadal solidaris de qualitat, alhora que tenen un plus que els diferencia dels altres.

f | t | i | y
www.lilla.com

BON NADAL

AVUI
OBRIM
14 DE
GENER

QUÈ LI DIU UNA
BOLA A UNA ALTRA?

QUÈ?

BOLA, QUÈ TAL?

TROBA TOTS ELS REGALS QUE BUSQUES I GAUDEIX DE LES NOSTRES ACTIVITATS DE NADAL:

- Atracció La neu arriba a L'illa
- Taller de Caga Tió
- Taller de Fanalets
- Patge reial
- Targeta Regal de L'illa

Informa't dels dies i horaris de les nostres activitats i serveis: www.lilla.com - 93.444.00.00

L'illa

ACTUALITZA'T A L'ILLA

Despesa familiar Noves tendències

CAIXES REGAL
ESPECIALS

Es diuen Ergosum i són caixes regal d'experiències molt diferents de les clàssiques. Es tracta d'experiències d'oci familiar realitzades per entitats socials, amb un aprenentatge de valors associat que els seus impulsors contraposen a "l'oferta d'evasió que acostumen a oferir les caixes regal". La Federació Ecom, que agrupa entitats de l'àmbit de la discapacitat física, per la seva banda, ofereix "una experiència de ball amb cadira de rodes per treballar valors inclusius i conscienciar sobre barreres arquitectòniques i diversitat".

Ergosum és un producte de la cooperativa manresana Encís, amb més de 20 anys d'experiència i 500 treballadors i socis, que treballa en l'àmbit de la prestació de serveis educatius, socials i culturals. Les caixes regal ofereixen 25 activitats de 17 entitats socials diferents d'arreu del territori. Els recursos obtinguts contribueixen a finançar l'activitat ordinària de les entitats socials que hi participen. Les caixes es poden comprar, entre altres establiments, a les botigues Abacus i a les llibreries Laie.

UN MAPA PLE
D'OPCIONS

Un bon recurs per trobar moltes més opcions de consum responsable és el mapa col·laboratiu de l'economia solidària Pam a Pam, que es pot consultar a Pamapam.org. Aquesta iniciativa, impulsada per l'entitat Setem Catalunya i per la Xarxa d'Economia Solidària, va començar a funcionar fa un any amb propostes limitades a Barcelona i als àmbits de la roba, l'alimentació i la banca. Divendres va estrenar una nova versió que ja cobreix tot el territori català i molts altres sectors de l'economia solidària: incorpora cultura, educació, oci, logística i habitatge, entre d'altres. L'eina de consulta permet cercar per territori, per sector i també per criteris de l'economia solidària.

MERCATS DE
SEGONA MÀ

Els mercats de segona mà no són cap novetat, n'hi ha hagut sempre, com els Encants de Barcelona, i n'hi continuarà havent, però amb la crisi han aparegut com bolets i gairebé cada poble o ciutat té el seu, com el Serie B Market de Mataró. No es tracta dels tradicionals *mercadillos*, sinó mercats setmanals al carrer on podeu anar a vendre aquells objectes que ja no necessiteu i encara estan en bon estat, i també a comprar. Els problemes econòmics de moltes famílies fan que aquests mercats tinguin molt d'èxit, i fins i tot s'han obert botigues fixes per vendre el que ja no es necessita. —

ESTATS UNITS

Una iniciativa per reciclar 450 milions de quilos d'aparells electrònics a l'any

Les deixalles electròniques, conegudes com a *e-waste* en anglès, són un problema cada cop més important al món. I els EUA és el país que en genera més: 9,4 tones a l'any segons un estudi de l'ONU.

Actualment una llar americana té 24 aparells electrònics de mitjana, incloent-hi telèfons intel·ligents, televisors, tauletes i ordinadors, entre d'altres. Tant la indústria com el govern nord-americà han engegat diverses iniciatives per intentar reciclar aquests aparells i reduir el gran impacte negatiu que tenen en el medi ambient quan són incinerats o llençats als abocadors.

Una d'aquestes és eCycling Leadership, impulsada per companyies electròniques, per conscienciar el consumidor i millorar els punts de recollida d'aquests aparells per reciclar-los. L'any passat van aconseguir reciclar 280 milions de quilos i esperen arribar fins als 450 milions el 2016.

D'altra banda, a principis d'any, la ciutat de Nova York multarà amb 100 dòlars els ciutadans que llencin

els seus aparells electrònics a les escombraries. Alguns edificis tindran contenidors especials i també hi haurà uns dies específics per fer-ne la recollida.

És habitual, sobretot després de les festes de Nadal, veure televisors, impressores o altres dispositius electrònics als carrers de moltes ciutats nord-americanes. Alguns ciutadans els recullen per reutilitzar-los però la majoria acaben a les escombraries. Nova York vol acabar amb aquesta pràctica i, alhora, fomentar el reciclatge.

NÚRIA FERRAGUTCASAS

Diverses iniciatives als EUA tenen l'objectiu de reduir les deixalles electròniques.

REUTERS

ALEMANYA

Mitfahrgelegenheit: omplir els cotxes per buidar les carreteres

Alemanya es vanta de ser campiona mundial del reciclatge. Des de principis dels anys 90 els alemanys fan servir un sistema d'ordenació dels embalatges que els ha permès ser internacionalment reconeguts per la separació de les escombraries. En aquest país s'aconsegueix ajuntar, per exemple, el 90% de totes les deixalles de plàstic, si bé queda pendent millorar-ne l'eficàcia, ja que només un 43% s'aconsegueix reciclar bé. Però més enllà de xifres, el que es percep força a Alemanya és una fascinació social per l'economia compartida. Hi ha molt costum social de comprar i vendre roba de segona mà en els anomenats mercats de puces (*flohmarkt*), de compartir pis i fins i tot vehicle. Molt abans que existís l'empresa de lloguers d'apartaments Airbnb, els alemanys ja tenien interioritzada la cultura de subllogar els seus propis habitatges a tercers durant un període limitat en què eren fora per vacances o durant viatges particulars i professionals. També serveix com Uber, en lluita judicial amb el gremi de taxistes i les autoritats, volen introduir-se a Alemanya amb el pretext que són —sense ser-ho exactament— una mena de les ja popularment acceptades pàgines de compartir cotxe (*mitfahrgelegenheit*).

Es tracta d'un sistema de transport compartit en què les persones ofereixen seients lliures dels seus vehicles privats per abaratir les despeses del trajecte. Els passatgers acostumen a pagar entre 5 i 7 euros per 100 quilòmetres. A més de l'estalvi, molts usuaris asseguren que opten per aquest servei per fer més amè el viatge, ja que es pot conversar amb els altres passatgers. Ultimament una companyia francesa anomenada BlaBlaCar té èxit a Alemanya com a model privat de transport organitzat de passatgers. A Alemanya hi ha diverses webs de garantia que ofereixen el contacte per al *mitfahrgelegenheit*. El lema és omplir cotxes i buidar tant com es pugui el trànsit a les carreteres. Una forma de consum responsable pensant en el medi ambient.

ISAAC LLUCH

L'exemple de les iniciatives internacionals

XILE

Comprar-te un vestit amb els pantalons que ja no et poses

L'any 2010 quatre amigues van veure clar que tindria èxit obrir una botiga de roba diferent a Santiago de Xile. Un espai on, a canvi de vestits i peces velles, els clients poguessin endur-se'n de noves. La idea els va sortir després que una d'elles va estar vivint als Estats Units, a l'estat d'Arizona, on era habitual aquesta mena d'intercanvis. "Quan el client arriba a la nostra botiga ho fa amb roba que no fa servir. Llavors nosaltres la valorem i, en funció de l'estat, li fem una oferta en forma de vals per comprar roba nova", explica Anita Jorqueira, una de les sòcies de la botiga Arizona Recambio.

"Si queden vals per consumir es poden guardar per a la pròxima compra, mentre que la roba que està en males condicions es guarda i la portem a associacions de beneficència o a diverses ONG", detalla Jorqueira. Les sòcies

d'aquesta botiga xilena coincideixen que aquest sistema ofereix molts beneficis, però "el més important és el que està relacionat amb el consum responsable i el reciclatge", asseguren, tot i que també permet anar més a la moda. "És ideal, per exemple, per si tens una festa, no tens gaires diners i necessites roba nova. Ens portes altres peces que s'han fet servir i et pots endur un vestit nou", remarca Anita Jorqueira. El reciclatge de roba, però, no s'acaba aquí, ja que aquestes emprenedores fins i tot fan dissenys nous amb restes de roba vella en mal estat que després venen a la seva botiga. JOAN BIOSCA

Una botiga a Santiago de Xile permet l'intercanvi de roba i també recicla les peces. ARA

ÉS EL QUE TRIGARÀS A CANVIAR EL TEU SUBMINISTRAMENT ELÈCTRIC, SENSE
TALLS DE LLUM, **I GAUDINT DE FINS A UN 11% D'ESTALVI.**

DÓNA'T D'ALTA ARA A www.factorenergia.cat I PARTICIPA EN EL SORTEIG
SETMANAL DE **6000 €**

www.factorenergia.cat

 factorenergia
Per fi hi ha una altra llum

Despesa familiar Noves tendències

Del consumidor enlluernat al consumidor-ciutadà

Opinió

GUILLEM RICARTE
DIRECTOR DE CREAFUTUR

M'agrada pensar que som a l'inici d'una nova era. Estem començant a veure grans canvis en la manera d'entendre les transaccions econòmiques, la manera de produir béns i serveis i la forma en què els consumim. Durant molts anys, el que ha definit els grans empresaris i les grans empreses ha estat únicament la dimensió de la rendibilitat econòmica i el creixement. Avui, el ciutadà, conscientment o inconscientment, hi suma dues dimensions més: la mediambiental i la social.

De les dues se n'ha escrit molt en els darrers anys, però és des de fa ben poc que veig moviments rellevants en el món empresarial. Moviments, cal dir-ho, provocats en el cas mediambiental per una regulació estricta derivada de situacions alarmants –canvi climàtic i escassetat de recursos– i en el cas social pels mateixos ciutadans, que, empoderats per l'accés selectiu a la informació (poder triar) i la connecti-

Avui no només és important la dimensió econòmica sinó també la mediambiental i la social. MANOLO GARCÍA

vitat arreu del món (poder comparar), utilitzen l'acte de consum gairebé com una protesta al consumisme enlluernador al qual havíem arribat a la dècada del 2000.

És en aquest context que apareixen els que són els dos grans moviments mediambientals i socials de la dècada fins al moment: d'una banda l'economia circular i de l'altra l'economia col·laborativa. Dos

moviments aparentment distants en els plantejaments i en els actors implicats, però que acabaran convergint en un de sol.

En aquest article em centraré sobretot en l'economia circular, que té entre les seves arrels més sòlides el *cradle to cradle* (del bressol al bressol), un moviment catalitzat a principis de la dècada del 2000 per un arquitecte americà, William McDonough, i un químic alemany, Michael Braungart, que va assentar les bases de l'economia circular, impulsat uns anys més tard per una exitosa regatista anglesa, Ellen MacArthur, mitjançant la fundació que porta el seu nom. El que promou l'economia circular és canviar del procés lineal que segueixen totes les indústries actualment a un procés circular. És a dir, en comptes d'usar recursos naturals per produir matèries primeres (que acabaran transformant-se en productes que comprarà algú i eventualment moriran en un abocador), tanquem el cercle: just abans de llençar-los, es recullen, es reciclen i es converteixen en matèria primera per produir de nou.

Els beneficis per al medi ambient són evidents: es redueix la dependència de recursos naturals. El gran èxit de la Fundació, en tan sols quatre anys de vida, és haver creat el

club dels 100: empreses de renom mundial que s'han compromès a impulsar projectes circulars. Entre les quals hi ha Renault, Coca-Cola, Unilever, Cisco, Ikea, H&M, Philips, Vodafone, el govern d'Escòcia i Apple.

L'economia col·laborativa, per la seva banda, ha estat un moviment eminentment social i tecnològic. Té les arrels en dues tendències de consum i de comportament social: pagar per usar (llogar) enfront de tenir en propietat (comprar), i compartir. La teoria diu que per poder tenir una economia de compartir sòlida necessitem tenir un sistema productiu que sigui capaç de reciclar els béns compartits amb rapidesa i garanties de qualitat. És a dir, en una empresa de *carsharing*, els cotxes han de fer molts més quilòmetres que un cotxe d'un particular, ja que està sent usat per diversos usuaris durant el dia. I, per tant, la seva vida útil es redueix: s'espallirà abans. Es necessita dissenyar aquests cotxes per poder ser fàcilment desmuntats i reciclats, per poder-los tornar a muntar i usar de manera intensiva.

Crec fermament que de la integració d'aquests dos conceptes sortiran grans oportunitats que donaran solució a un nou consumidor, que vol que el tractin com a persona, com a ciutadà. Hi estarem atents. —

Tendència
L'economia
circular i la
col·laborativa
acabaran
convergent

PISTA DE GEL A L'AIRE LLIURE
MAPPING ESPECTACULAR
A LA FAÇANA DE L'AJUNTAMENT
LA FESTA DE REIS MÉS ANTIGA DE CATALUNYA
MÉS DE CENT ACTIVITATS CULTURALS I FAMILIARS
DESENES DE COMERÇOS I BOTIGUES DE FÀBRICA
PERQUÈ PUGUIS VIURE LES COMPRES D'AQUESTES FESTES

NO ET PERDIS RES!

Consulta l'agenda a l'APP "Igualada Nadal"
Més informació a **IGUALADA.CAT**

Abacus ●●●
Cooperativa

FESTIUS OBERTS*
21 i 28
DE DESEMBRE
i 4 DE GENER

**DESCOMPTES
A L'INSTANT**

En jocs i joguines

Fins a un
-60%
Del 15 al 31 de desembre
*Busca cada dia la
teva oferta*

AVUI 21 de desembre

**JOC ASOCIO Y APRENDO
PEPPA PIG**

~~16,50€~~
Cost Soci ABANS
11,95€
Cost Soci ARA
12,50€ PVP

**COTXE TURBO
PINKY**

~~8,25€~~
Cost Soci ABANS
5,95€
Cost Soci ARA
6,30€ PVP

**TRAVEL ART
DRA. JUGUETES**

~~24,95€~~
Cost Soci ABANS
9,95€
Cost Soci ARA
10,90€ PVP

PLANES DUSTI

~~46,95€~~
Cost Soci ABANS
32,95€
Cost Soci ARA
33,50€ PVP

**BABYLAND BEBÈ
30cm assortits**

~~13,50€/u~~
Cost Soci ABANS
9,95€/u
Cost Soci ARA
10,90€/u PVP

**CLICS VETERINARIS
CLÍNICA MALETÍ**

22 de desembre

**TITELLA DE GUANT
GAT SIAMÈS**

~~9,50€~~
Cost Soci ABANS
5,99€
Cost Soci ARA
6,35€ PVP

CAMIÓ BROSSA

~~17,50€~~
Cost Soci ABANS
6,99€
Cost Soci ARA
7,95€ PVP

LEGO DUPLO CUB ENCAIXOS

~~13,95€~~
Cost Soci ABANS
9,99€
Cost Soci ARA
10,95€ PVP

**ARBRE BOLETES MICO
conta i gira**

JOC DE LES FLORS

~~12,30€~~
Cost Soci ABANS
9,95€
Cost Soci ARA
10,45€ PVP

**NINOS ROSIE I AMICS
20cm assortits**

~~11,95€/u~~
Cost Soci ABANS
3,95€/u
Cost Soci ARA
4,50€/u PVP

23 i 24 de desembre

**MIKE EL CAVALLER
3 Figures assortides 18cm**

~~11,95€~~
Cost Soci ABANS
6,95€
Cost Soci ARA
7,35€ PVP

**TITELLA
PEPPA PIG**

~~28,95€~~
Cost Soci ABANS
17,95€
Cost Soci ARA
18,95€ PVP

**MICKEY CURSA
CONTRARELLOTGE**

~~29,99€~~
Cost Soci ABANS
11,95€
Cost Soci ARA
12,50€ PVP

**NINA BRATZILLAZ
MEYGANA
SASHABELLA
YASMINA**

**NINA BRATZILLAZ ACADEMY
assortides**

~~16,95€/u~~
Cost Soci ABANS
8,95€/u
Cost Soci ARA
9,50€/u PVP

Promoció vàlida per al dia i article publicat. Els descomptes s'aplicaran en aquests articles i només a socis i sòcies. Vàlid a botigues Abacus cooperativa i botiga online. Queden excloses d'aquesta promoció les botigues universitàries i la botiga Banc Sabadell.

*Consulta les botigues que obren els festius i els horaris a abacus.coop/botigues

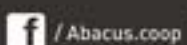

online.abacus.coop

**Obert
24h**

Tots els dies de l'any

més informació a: **abacus.coop** *Segueix-nos!*

Descarrega't l'APP d'Abacus

DEBAT SOBIRANISTA

Pols per les plebiscitàries,

Mas i Junqueras topen per les llistes i els seus entorns ja fan càlculs per si no arriba l'acord

ROGER MATEOS / ROGER TUGAS
BARCELONA

Just quan semblava que el sobiranisme, un cop coronat amb èxit el 9-N, es disposava a encarar amb més embranzida que mai la fase decisiva de desconexió de l'Estat, s'està veient arrossegat paradoxalment cap a un insòlit punt de bloqueig. Els dos principals protagonistes polítics del procés, Artur Mas i Oriol Junqueras, voregen aquests dies el precipici del no acord. I els seus respectius entorns, ara mateix, no encerten a imaginar quin podria ser el denominador comú que permetria desencallar la convocatòria d'unes eleccions plebiscitàries.

De moment, les seves posicions negociadores no es mouen del tot o res. El president de la Generalitat no pensa avançar les eleccions si ERC no s'emmotlla al seu pla de llista unitària amb un únic punt programàtic sobre l'estat independent. El president d'ERC es nega a signar cap acord que no prevegi candidatures separades –amb algun distintiu en comú– que reflecteixin la pluralitat ideològica de l'independentisme. La pugna ja transcendeix els partits i fins i tot ha contagiats l'ANC.

Encara hi ha temps de redreçar la negociació, però si no flexibilitzen els plantejaments el procés corre el risc d'embarrancar. Mas i Junqueras disposen aproximadament d'un mes per empescar-se la recepta de l'entesa, però les vibracions que transmetien ells i els seus col·la-

boradors després de l'última trobada, dividides al Parlament, no convidaven a pensar que tenen l'acord a tocar. Les primeres setmanes de gener acabaran de resoldre si hi ha o no marge per reconduir-ho.

L'autoria de la trencadissa

Els últims contactes no han servit per trobar punts d'aproximació. Al contrari, nacionalistes i republicans semblen instal·lats en una batalla per imposar cadascú el seu relat. Ningú vol aparèixer com el responsable d'una trencadissa. En públic, els missatges eviten aquest escenari. Però despatxos endins ja ningú dissimula el clima de desconfiança en les relacions personals entre Mas i Junqueras, que dificulta encara més l'acostament. Les ferides obertes durant els preparatius del 9-N –quan el Govern va descartar la consulta inicial suspesa pel Tribunal Constitucional i va activar el procés participatiu– no han cicatritzat.

A les files nacionalistes es mostren “dolguts” i “perplexos” pel fet que ERC hagi donat per liquidat l'acord de legislatura signat ara fa dos anys, justament quan Mas s'ha arriscat per organitzar un 9-N que li ha costat una querella de la Fiscalia. Fonts pròximes a Mas consultades per l'ARA no el veuen disposat a renunciar en les setmanes vinents a la seva aposta per una llista transversal sense sigles de partit, que confereixi a les eleccions una pàtina de referèndum. Seria, a més, el format que li permetria mantenir el lideratge del procés, sense risc de veure's

PUGNA PEL RELAT
Artur Mas i Oriol Junqueras mantenen diferències sobre la fórmula de llistes. FRANCESC MELCION

Alternativa
Veus a CDC aposten per forçar ERC a ser al Govern per preparar les eleccions

desbancat per ERC. Si Junqueras no s'hi avé, Mas “no tindrà pressa” per convocar unes eleccions al Parlament que tocarien el 2016. I menys després que l'última enquesta del Centre d'Estudis d'Opinió predigués una victòria del no a la independència, un toc d'atenció que a CDC es llegeix com un càstig a les esquerdes dins el sobiranisme.

Quin escenari concep Mas si no troben un desllorigador? CiU aniria “a totes” en unes eleccions mu-

nicipals, el 24 de maig, convertides en una “revàlida” en què mesuraria forces amb ERC i es dirimiria qui és la força hegemònica a Catalunya. El repte seria resistir en bona part del territori i mantenir el control de les quatre diputacions i dels ajuntaments més grans ara a les seves mans. I les plebiscitàries? Després del pols a les municipals, el terreny seria encara menys fèrtil per a la unitat, però fonts nacionalistes no descarten uns comicis després de la

Els actius i els passius de Mas

Punts forts

● Enfortit pel 9-N

L'èxit organitzatiu i de mobilització del procés participatiu del 9-N ha donat crèdit a Mas. Pot presumir d'haver tirat endavant la votació tot i els recels inicials d'ERC.

● Blanc d'una querella

Les urnes li han valgut una querella de la Fiscalia que demà el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya decidirà si admet a tràmit.

● Cara política del procés

Ha assumit el lideratge polític del procés, entomant les crides del carrer des de la Diada del 2012.

● Té la clau de les eleccions

Només el president de la Generalitat pot convocar eleccions. No ho farà si no hi veu prou condicions.

Punts febles

● Fragilitat parlamentària

El fet que ERC doni per trencat l'acord de legislatura li complica la rutina parlamentària. Si volgués resistir fins al 2016 sense suports estables, suaria en cada votació.

● Partit dislocat

La confessió de Jordi Pujol fa que CDC visqui les seves hores més baixes. Ja prepara la refundació.

● L'efecte Duran

Josep A. Duran i Lleida no combrega amb el full de ruta independentista però es manté unit a Mas.

● L'abisme del desacord

Renunciar a les plebiscitàries pel desacord sobre les llistes suposaria deixar inconclòs el principal projecte de legislatura: el procés.

FORTALESES I DEBILITATS

Pressions creuades en vigílies de la fase decisiva de la negociació per pactar eleccions

Les cartes amb què juga Junqueras

Punts forts

● Partit cohesionat i en auge

Tot i un estancament recent, les enquestes situen ERC com un partit en alça, amb camp per córrer. A més, està cohesionat internament i ningú qüestiona Junqueras.

● Clau de la governabilitat

Malgrat el fugaç flirteig amb el PSC, els republicans tenen la clau de l'estabilitat del Govern i poden decidir la sort dels pressupostos.

● Net de corrupció

La comissió sobre el frau i el cas Pujol és una via a través de la qual ERC aspira a pressionar CiU.

● Pressió de la societat civil

L'ANC, Òmnium, l'AMI i la CUP insisteixen, com Junqueras, a fer eleccions aquesta primavera.

Punts febles

● Prioritat de l'electorat propi

La cúpula i la militància d'ERC estan quasi convençuts de manera unànime de la fórmula de candidatures separades, però el votant flirteja més amb la llista única.

● Menys control del relat

Junqueras va presentar primer el seu full de ruta, però Mas el va relegar amb la seva conferència i ha portat la iniciativa en el discurs.

● Desconfiança personal

Els recels generats a la direcció d'ERC cap a Mas i CDC eviten que hi hagi un mínim de confiança.

● L'emergència de Podem

L'ascens i la consolidació de Podem poden erosionar l'expansió d'ERC a les ciutats metropolitan.

procés en risc

Diada, amb una “llista del president guanyadora”, amb suports de la societat civil que haurien girat l’esquena a un Junqueras que preveuen que patirà desgast si “deixa tirat” el Govern a principis d’any, en la votació dels pressupostos. Hi hauria altres idees alternatives, com la que dins el partit atribueixen a David Madí, antiga mà dreta de Mas: fer coincidir municipals amb plebiscitàries, en tots dos casos amb llistes unitàries. Una vari-

Anunci Junqueras ofereix a Mas ser president encara que perdi les eleccions

ant seria limitar la llista unitària a les plebiscitàries.

Veus convergents suggereixen forçar l’entrada d’ERC al Govern per preparar les plebiscitàries durant el 2015. Amb els republicans a l’oposició, sense cap suport estable i amb un probable agreujament de l’ofec econòmic de la Generalitat, l’any que ve se li faria molt llarg a Mas.

Els dubtes del president es veuen amb una barreja de sorpresa i por des de la trinxera republicana. La cú-

EL BITLLET L’escenari del no acord

Aquest Nadal serà un dels més moguts de la història política catalana recent. Els dos partits implicats han començat a preparar ja l’escenari del no acord. Falta saber si com a pura estratègia negociadora o com a alternativa real. La qüestió és qui assumirà els costos, qui imposarà el seu relat. La paradoxa és que la posició dels que volen anar ràpid (ERC) pot acabar desembocant en un escenari de trencadissa que afavoreix els que volen anar més a poc a poc (una part de CDC i d’ICV) o, simplement, els que no hi volen anar (la Unió de Duran). La lògica política tradicional, basada en la lluita pel poder, diu que Mas hauria de cedir perquè està en condicions de guanyar les eleccions. ¿Però no hem considerat tots plegats que la situació actual és excepcional?

DAVID MIRÓ
SUBDIRECTOR

això ERC s’ha vist abocada a permetre la tramitació d’uns pressupostos que rebutja, i evita denunciar formalment l’acord d’estabilitat. La seva estratègia passa per mostrar una imatge de generositat màxima amb el Govern –excepte pel que fa a la candidatura única– per desactivar les “mines” que denuncien que Mas els col·loca. Una tàctica passiva que fia l’avançament electoral a la pressió que pugui fer la societat civil i a la por de CDC a les tasques de la comissió sobre el frau fiscal.

ERC no liquidarà la negociació

Junqueras va avançar als seus quadres en l’últim consell nacional que no seria ell qui s’aixequés de la taula de negociació. Ja es va encarregar en el seu moment d’anunciar que no hi hauria coalició a les eleccions europees i no vol tornar a carregar el mort. El cost aquest cop seria massa alt. Tot i això, cedirà la iniciativa a Mas, que és qui pot convocar les eleccions i, per tant, qui haurà d’argumentar per què no ho fa, si es dona el cas. Ahir li va oferir ser president encara que perdi els comicis com a “mostra de generositat”, en una entrevista a Catalunya Ràdio.

El líder d’ERC va anunciar divendres als seus diputats que per festes no esperin novetats. Més enllà d’apel·lar a la necessitat de rebre el mandat democràtic aviat, l’única iniciativa que preveu ERC són els resultats de l’enquesta encarregada per verificar si la llista única aportaria més o menys escons al bloc independentista que tres candidatures separades, un sondeig amb què aspira a sumar raons. La preparació de les municipals amb aliances arreu amb els ex del PSC es manté com a prioritat. Guanyar-les seria un motiu més per avançar comicis.

Davant el risc de desacord, només la pressió de la societat civil i el tràngol d’haver d’explicar públicament que el procés s’interromp semblen capaçs d’actuar de galvanitzadors per desencallar l’entesa. Segons les fonts consultades, ja es mouen fils per emetre un manifest civil que els emplaci a trobar una sortida. Al gener, el desenllaç. —

Paquets Creuers Circuits Esquí Gangues Vols Hotels

NYF DUBLIN
FESTIVAL DE NIT DE CAP D'ANY DUBLÍN
Vine i viu una experiència màgica!

Irlanda
S'ha de viure

CONCERT DE CAP D'ANY
VOL DESDE BARCELONA + 3 NITS D'HOTEL + ENTRADA

Bewleys Newlands Cross ***	195€
Maldron Citywest *** AD	198€
Travelodge Phoenix Park ***	213€
Stillorgan Park **** AD	224€
Citywest **** AD	250€
Louis Fitzgerald **** AD	261€
Crowne Plaza Blanchardstown **** AD	314€
DoubleTree Hilton Dublin **** AD	368€
Conrad Dublin ***** AD	398€

Preu per persona en habitació doble, valids per determinades dates 2015, inclou entrades i avió d'arribada i tornada des de Barcelona. Despeses de gestió 9€, AD: allotjament i despeses. Preus subjectes a revisió d'acord amb l'ÍNDICE 1/2007. Agència de viatges en línia amb el CI 041.071.

en breu

■ Un jutge de Liechtenstein arxiva la causa per blanqueig contra Pujol

Arxivada la causa per blanqueig de capital que un jutge de Liechtenstein tenia oberta contra l'expresident de la Generalitat Jordi Pujol, segons va confirmar ahir la fiscalia d'aquest país a *La Vanguardia*. La causa oberta contra Pujol, que declararà el 27 de gener per la seva herència oculta, es va desestimar el 24 de novembre, sense que ningú hagi estat acusat, segons l'adjunt del fiscal general de Liechtenstein, Frank Haun. Precisament, la jutge de Barcelona que investiga la fortuna de l'expresident a l'estranger ha acordat remetre una comissió rogatòria a Liechtenstein per obtenir informació sobre la investigació per blanqueig de capital a l'expresident català i per descobrir si la seva família disposa de comptes en aquell país. La titular del jutjat d'instrucció número 31 de Barcelona va tenir coneixement d'aquesta investigació a través d'un ofici de l'Oficina Central Nacional d'Interpol Espanya, que l'informava que el jutge Michael Jehle, del Tribunal de Justícia de Liechtenstein, investigava Pujol per blanqueig. A través d'aquest ofici de la Interpol, la jutge demanava a la justícia espanyola informació sobre els antecedents de l'exlíder de CiU.

TONI ALBIR / EFE

■ IU es proposa disputar a Podem "l'espai que es mereix"

La diputada autonòmica d'Esquerra Unida (IU) i aspirant a la presidència de la Comunitat de Madrid, Tania Sánchez, va assegurar ahir que la seva formació vol disputar-se amb Podem l'espai polític, ja que el partit que lidera Pablo Iglesias ha decidit presentar-se a les eleccions autonòmiques en solitari. "Podem ja ha dit que a la Comunitat de Madrid anirà amb la seva pròpia marca, ja que IU li disputarà l'espai polític que mereix", va defensar Sánchez en una entrevista a l'agència Efe en què es va mostrar com una ferma defensora dels processos de convergència entre partits i moviments socials de l'esquerra, en els quals la seva formació, diu, "té molta experiència". Iglesias -parella de Sánchez- serà aquest diumenge a Barcelona per participar en un acte que es preveu multitudinari al Pavelló de la Vall d'Hebron, on es posicionarà sobre el debat sobiranista.

DISCUSSIÓ INTERNA

Carme Forcadell -al centre- segueix de prop la negociació Mas-Junqueras per les eleccions. CRISTINA CALDERER

L'ANC prioritza ara que Mas fixi la data dels comicis plebiscitaris

L'entitat deixa en mans dels partits el debat sobre la llista unitària

ROGER TUGAS / ORIOL MARCH
BARCELONA

La reunió que va celebrar ahir de manera discreta la cúpula de l'Assemblea Nacional Catalana (ANC) a la seu de l'entitat havia generat molta expectació arran del debat intern que hi havia hagut els últims dies pel posicionament sobre quina és la millor opció -llista unitària, com vol Artur Mas, o llistes separades amb paraigua conjunt, com volen Oriol Junqueras i la CUP- per concórrer a les futures eleccions plebiscitàries. La decisió que es va prendre al secretariat nacional de l'ANC, segons diverses fonts coneixedores de la trobada, és que a partir d'ara es "prioritzarà" més el quan -és a dir, la data- de les eleccions que no pas la fórmula triada pels partits sobiranistes per concórrer-hi.

D'aquesta manera, l'entitat que presideix Carme Forcadell insistirà que la convocatòria de les eleccions ha de ser com més aviat millor. L'ANC vol que "a la primavera" estigui constituït un nou Parlament que tingui un mandat clar per la in-

dependència, i en aquest sentit dirgirà les reivindicacions a partir d'ara. "Ens centrarem més en la data i en el full de ruta que no pas en el com", asseguren les fonts consultades. L'Assemblea té intenció d'enviar un comunicat a les seves delegacions territorials per informar d'aquesta estratègia, però no s'esmenarà públicament la Declaració de Cornellà que es va llançar el cap de setmana després de la conferència en què Mas va defensar la llista unitària com a millor via per convertir les eleccions al Parlament en un referèndum independentista.

En segon terme

"El nostre paper no ha de ser dir quantes candidatures hi ha d'haver en aquests comicis", sostenen fonts del secretariat, que consideren que és feina dels partits posar-se d'acord per desencallar la situació. "Es tracta que posem vaselina a la negociació", assenyalen les mateixes fonts sobre les converses en marxa entre Mas i Junqueras, que segueixen sense posar-se d'acord sobre el format de les hipotètiques eleccions anticipades. La idea és prioritzar

que es decideixi ràpid quan els ciutadans seran cridats a les urnes i examplar la majoria social favorable a un estat català independent.

L'ANC s'ha vist sacsejada en les últimes setmanes per la interpretació que va fer la cúpula dels debats territorials sobre la llista unitària, els resultats dels quals van ser revelats ahir per l'ARA. "El secretariat té potestat per fer les declaracions polítiques que cregui perquè és l'òrgan de representació democràtica de l'entitat", asseguraven ahir fonts de l'ANC. Altres veus consultades insisteixen que el calendari -la Declaració de Cornellà va situar-se enmig de la conferència de Mas i de la de Junqueras- va fer que "s'interpretés" de manera massa connotada el posicionament de l'entitat a favor d'una candidatura transversal.

A més d'aquest debat, el secretariat també va posar la primera pedra per a una "reestructuració" que ha de servir per a les campanyes que es faran per aconseguir la majoria social per la independència. "Els números demostren que no sobra ningú", sosté l'entitat. Els pròxims mesos seran claus per a l'ANC. ■

Costa Brava
Best of the World
The World's Best
National Geographic
TRAVELER
Catalunya
live love
pirineu de girona
Costa Brava
Pirineu de Girona
www.pirineu.girona.org

Les onades més altes
les trobaràs a la neu!

Diputació de Girona
Girona

ESTRATÈGIA ALTERNATIVA

La CUP ja perfila la seva proposta per a les eleccions

L'esquerra independentista presentarà una candidatura "excepcional" el 10 de gener

LAIA VICENS
BARCELONA

Amb tota probabilitat, en unes eventuais eleccions anticipades no hi haurà una candidatura amb el nom de la CUP. El partit, que va ser una de les grans sorpreses en les eleccions del 2012 en entrar per primera vegada al Parlament, refusa "reproduir-se", i per això no tornaran a presentar-se amb la mateixa proposta. La formació impulsa una candidatura més àmplia, transversal i rupturista tant amb l'estat espanyol com amb el model econòmic actual. La presentació pública es farà el 10 de gener al Casino de l'Aliança del Poblenou, però ahir membres de la candidatura ja van esbossar un primer acord polític de deu punts.

"Davant d'unes eleccions excepcionals", va argumentar el diputat Quim Arrufat, que va fer una crida directa a Procés Constituent –que impusen Arcadi Oliveres i Teresa Forcadell– perquè passin d'observa-

dors a "impulsors" de la proposta. La seva implicació, va defensar Arrufat, pot tenir un "efecte multiplicador" a l'hora d'apropar més sectors al projecte. Tot i això, a escala local, la CUP ha refusat de moment sumar-se a Guanyem Barcelona, on havia de confluïr precisament amb Procés Constituent.

El paper del territori

El projecte anirà definint-se a partir de les assemblees territorials que es crearan amb simpatitzants de col·lectius de l'esquerra independentista, com Endavant, MDT, Arran i Lluita Internacionalista, entre altres sigles. Seran aquestes assemblees les que decidiran el nom de la candidatura, la llista, el programa polític i el codi ètic.

Ahir ja van desgranar deu propostes base, entre les quals destaquen un "procés de ruptura amb el marc jurídic i polític estatal", la negativa a pagar el deute i la creació d'un pla de xoc per revertir les retallades. A més, tal com ja fan els estatuts de la CUP, proposen que els

Quim Arrufat, diputat de la CUP, va anunciar la proposta "rupturista" per a les eleccions. MAR MARTÍ / ACN

Support
La CUP
crida Procés
Constituent
a afegir-se a
la proposta

càrrecs electes no cobrin més de 1.600 euros –dues vegades i mitja el salari mínim– i que els mandats es limitin a una legislatura. El projecte "rupturista" arriba després que el pacte d'estabilitat que van firmar CiU i ERC s'hagi "esgotat". "L'únic que li donava raó, existència i vida era la consulta del 9-N", va sostenir Arrufat, que va afirmar que, pel que fa a l'economia i a l'eix social, l'acord de Mas i Junqueras "no ha servit per a res". Per això Arrufat va tornar a insistir en la necessitat de convocar

Herrera "obrirà contactes" amb l'Estat per fer un referèndum

El coordinador nacional d'ICV, Joan Herrera, va anunciar ahir durant la reunió del consell nacional del seu partit que obrirà una "roda de contactes" amb agents polítics i socials de Catalunya i de l'Estat. "Ho farem per donar el tomb i guanyar tot el que volem guanyar". Herrera es referia al referèndum sobre el futur polític de Catalunya. A més d'aquesta consulta, ICV també en vol convocar tres més: sobre l'aigua, la sanitat i la renda mínima garantida. Herrera va insistir a forjar un "pol d'esquerres" per "canviar les agendes i les polítiques del país".

els comicis "com més aviat millor". Unes eleccions que la CUP vol plebiscitàries, perquè "mostrin el suport que hi ha a la independència", i constituents, "perquè surti una majoria social que defensï el canvi social i la ruptura amb el règim econòmic actual". Ara bé, sota cap concepte la CUP se sumarà a la llista única que proposa Mas. "Enlloc està escrit que aquesta sigui la millor o l'única fórmula per llegir els resultats a escala internacional", va sentenciar Arrufat. —

Xec Regal

*Aquest Nadal
regala Palau!*

Informació i venda
Taquilles del Palau de la Música
Palau de la Música, 4-6. 08003 Barcelona
902 442 882 / taquilles@palaumusica.cat
www.palaumusica.cat

Xecs de 25, 50, 100 i 150 euros

*Gustavo Dudamel, Jordi Savall, Arvo Pärt, René Jacobs,
Riccardo Muti, música coral, gran repertori simfònic,
concerts familiars i molt més en un espai arquitectònic únic.*

Consulta la programació aquí

TÚNEL JUGADORS

TERRENY DE JOC

CAMP NOU
EXPERIENCE
TOUR & MUSEU

MOMENTS MÀGICS
PER COMPARTIR
AQUEST NADAL

ESPAI LEO MESSI

ZONA MULTIMÈDIA

**I A MÉS, PODRÀS GAUDIR AL
CAMP NOU D'ACTIVITATS
INFANTILS**

PARE NOEL, PATGE CULER, GRAN CAGATIÓ I MOLT MÉS.
INFORMA-TE'N A FCBARCELONA.CAT

TICKETS
FCBARCELONA.CAT
TAQUILLES CAMP NOU

ENTREVISTA

Pedro Horrach

FISCAL ANTICORRUPCIÓ DE LES BALEARS

Actitud “Tinc el convenciment que la meva posició sobre la germana del rei és objectiva” **Retret** “És miserable quan repeteixen que la meva actuació respon a ordres rebudes del ministeri de Justícia o de la casa reial”

“No hauria tingut cap problema a acusar la infanta Cristina amb indicis”

A. ARTIGUES / J. PERELLÓ
BARCELONA

El fiscal Pedro Horrach, artífex juntament amb els seus companys de la tasca de destapar davant la justícia la corrupció a les institucions polítiques de les Balears, sembla resignat a donar per perduda la batalla mediàtica i social per la imputació de la infanta Cristina, però no vol tirar la tovallola en el vessant judicial. Està convençut dels seus arguments jurídics i creu que si no els defensés seria ell qui no seria imparcial i vulneraria el dret a la igualtat dels ciutadans. Cristina de Borbó inclosa.

¿Pensa que hauria sigut més fàcil acusar la infanta Cristina?

Sí. La posició més senzilla seria haver adoptat la mateixa que el jutge instructor i que el sindicat Manos Limpias. Mediàticament sembla que aquesta opció és la que està més assumida i sempre costa molt més lluitar contra aquests prejudicis.

¿Amb les crítiques que rep de tot arreu, manté la seva postura?

Sí, per convicció jurídica personal. Sempre he entès que no hi havia indicis suficients en la causa per imputar la infanta. Crec que la coherència ha sigut la guia de la meva actuació i això es veu en els escrits.

¿Considera que se l'està tractant injustament? Diuen que fa d'advocat de la germana del rei Felip VI. És la transcendència mediàtica del personatge la que ha fet que se'm denomini d'aquesta manera. La qualificació és miserable quan repeteixen que la meva actuació respon a ordres del ministeri de Justícia, de la Fiscalia General o de la casa reial. A mi no m'ha cridat mai el ministre i no conec ningú de la casa reial.

¿Té la convicció que vostè és qui està sent imparcial?

Cada vegada que miro una resolució en què no es dona suport a les meves tesis em replantejo si la meva posició era objectiva. I tinc el convenciment que la que meva posició és objectiva i la comparteixo amb els inspectors d'Hisenda i serveis jurídics de l'Agència Tributària.

Si el jutge Castro obre judici contra la infanta Cristina de Borbó, ¿ella s'ha de veure ja al banc dels acusats?

ISAAC BUJ

Teòricament la interlocutòria no és recurrible, excepte en l'aspecte de situació personal. Ara bé, s'han admès apel·lacions quan l'objecte de la interlocutòria d'obertura que dicta el jutge excedeix la seva finalitat pròpia, que és fixar presumptes delictes i responsables, res més. En aquest cas, si entra a fer valoració de la legitimació processal de Manos Limpias perquè per si sol pugui obrir judici, entenc que no és un tema propi de la interlocutòria, perquè s'hauria pogut solucionar en una resolució a banda.

Si hi hagués vist indicis, ¿hauria tingut problemes per acusar la infanta?

Cap ni un. El cas Palma Arena es va obrir per diligències informatives de la Fiscalia. Dins d'aquest assumpte, en la peça 25 -Nóos- estic cansat de recordar que qui va analitzar la causa i va demanar els escorcolls i va sol·licitar la imputació d'Urdangarin i Diego Torres va ser la Fiscalia. La infanta no està imputada per cap delictes relacionat amb diners públics. Se la imputa per pertànyer com a sòcia en una societat, Aizoon, utilitzada per Urdangarin per cobrar els rendiments que hauria d'haver tributat ell per IRPF.

Argument
“La imputació de la infanta no és per res relacionat amb diners públics”

Corrupció
“La cobdícia ha pogut amb tot. Les lleis són suficients i clares”

¿Per què no la veu responsable dels delictes que se li imputen?

Hem demanat reiteradament als més de 320 testimonis si la infanta tenia alguna participació en la gestió laboral, fiscal, social o financera d'Aizoon, i tots han dit que no. Jo no he vist mai cap soci aliè a la gestió que fos imputat per delictes fiscals. En el cas Palau, les esposes eren administradores de les empreses que rebien els diners malversats a través de factures falses contra organismes públics i no han sigut imputades perquè es va determinar que no tenien res a veure amb la gestió.

Quina és la gravetat del cas Nóos, a banda del cas de la infanta?

La malversació de fons i la utilització de l'administració per part dels polítics com si fos un vedat privat.

Però no era un cas aïllat. Quin és el problema?

La cobdícia ha pogut amb tot. Les lleis són suficients i clares. Espero que la feina feta pels jutges, els tribunals, els fiscals, l'Agència Tributària i el grup de delinqüència econòmica serveixi i que tingui un efecte exemplaritzant.

No serà per falta de condemnes, almenys a les Balears.

Sí, però quan veus casos nous, et ve certa frustració.

¿Pensa que molta corrupció encara no la coneixem?

Estic segur que tot just hem rascat la superfície. Hem arribat a aquests casos on l'actuació delictiva ha sigut més grollera, i on s'han deixat empremtes que hem pogut seguir.

No hi ha polític corrupte si no hi ha l'empresari que intenta enriquir-se a través del capitalisme basat en l'amiguisme.

Formen part intrínseca de la corrupció. Es comença a adjudicar a empreses mitjanes o petites i, arran d'això, l'empresari va fent inversions. Arriba un moment en què per aguantar l'empresa necessita els ingressos de l'administració, i és en aquest moment quan s'aprofita per demanar la comissió. Seria important que fossin els mateixos empresaris els que comencessin a conscienciar-se de la necessitat d'exigir dels polítics que els procediments administratius i els concursos públics siguin transparents. —

ÀFRICA

MARTA RODRÍGUEZ
BARCELONA

El 1960 va ser per a la majoria de colònies africanes el punt de partida de la independència de França, però les relacions de la vella metròpoli amb els seus territoris d'ultramar encaixen més en la figura de protectorat que en la de país sobirà. Ras i curt, el colonitzador no ha marxat. “França va introduir acords que li permeten controlar estretament aquesta independència financera-ment, militarment, econòmicament i fins i tot diplomàticament”, resumeix Odile Biyidi Awala, presidenta de l'ONG Survie, molt crítica amb el comportament dels governs a París, ja que entén que els pactes vigents “mantenen els països a la cua dels més pobres i endeutats”.

Mawuna Koutonin, editor del portal d'investigació Silicon Africa, ha posat xifres al “pagament del deute de la colonització”, ja que França es cobra el 40% del que va deixar durant l'imperi. Avui encara “catorze països tenen l'obligació de dipositar al Banc Central de França fins al 65% de les seves reserves i un 20% més d'obligacions financeres”, en total el 85% de la seva riquesa, afirma Koutonin. A més, el *pare* francès limita l'accés als diners al 20% i, en cas de necessitar-ne més,

Divises

Una investigació denuncia que el Tresor gal·la guarda el 85% de la riquesa dels països africans

els africans han de pagar interessos a preus de mercat, mentre que França ofereix “el 0,75% dels dipòsits, i els posa a la borsa”. Són els estats que el 1945 van adoptar el franc CFA, lligat primer a la divisa gal·la i, des del 2002, a l'euro. En total, segons els seus càlculs, París guarda 400.000 milions d'euros africans.

Per la responsable de Survie, això “no deixa cap llibertat als països per gestionar les seves finances segons els propis interessos”, que en realitat “no tenen res a veure amb els de França o la zona euro”. És “l'esclavitud monetària i financera” que demostra que París “tracta les seves excolònies com a vedat reial”, apunta Dagauh Komenan, que, amb Angeles Jurado, signa l'assaig crític *La Françafrique vista desde el sur*. “Som un protectorat, no hi ha llibertat completa d'acció dels governs”, es queixa l'ivoriana, per a qui la solució és “l'autogestió dels recursos naturals, com va fer Gaddafi, portant Líbia a ser una potència africana amb poca emigració”.

La Françafrique és un concepte encunyat el 1995 per l'economista François-Xavier Verschave, que es contraposa a la formal Organització Internacional de la Francofonia, i que s'ha imposat entre els que reclamen acabar amb el “sistema de dominació política”, en paraules de Biyidi. Verschave, que va fundar Survie, no dubta que la Françafrique “nega la promoció democràtica”.

L'artífex d'aquesta política és del general Charles de Gaulle, que ja in-

França es cobra encara el deute del colonialisme

París manté el control financer de catorze excolònies guardant les seves reserves i limitant l'accés als diners

L'Àfrica sota l'òrbita de França

“La metròpoli gal·la va ser més agressiva que el Regne Unit”

● Quines diferències hi ha entre la colonització britànica i la francesa?

Els britànics es van plantejar les colònies com a territoris diferenciats de la metròpoli, mentre que la filosofia de França era que s'integressin i formessin part del país, amb els mateixos drets.

● Una filosofia no aplicada.

A la pràctica hi havia els metropolitans i els súbdits d'ultramar. França va ser agressiva des del punt de vista cultural, d'assimilació. Els britànics van ser més laxos amb les diferències.

● Van descolonitzar diferent?

Sí, els britànics van pactar cas per cas la descolonització. Els francesos van voler posar en marxa la Unió Francesa, un procés d'integració el 1946 que no va funcionar mai. El

Eduard Gargallo

INVESTIGADOR DE L'INSTITUT UNIVERSITARI DE LISBOA (CEI-IUL) I DEL CENTRE D'ESTUDIS AFRICANS

1958 va organitzar un referèndum a les colònies africanes però per mantenir lligams econòmics i diplomàtics. Només a Guinea Conakry va sortir que no. Però el 1960 es va produir la independència en bloc del 80% de les colònies.

● Guinea va rebre càstig?

França es venja de Conakry retirant tècnics i inversions. Va boicotejar el país per avisar els altres que hi havia uns límits.

● ¿Es mantenen les condicions pactades al 60?

Hi ha punts que es mantenen, en defensa, en mercats de productes, la llengua, però ja no es compleixen al peu de la lletra. França manté la política intervencionista amb les colònies perquè sap que és potència en part per la seva posició a l'Àfrica.

tenta a finals dels 40 apagar qualsevol desig de marxar del paraigua francès amb un programa teòricament progressista. Però els moviments nacionalistes africans l'obliguen a convocar el 1958 un referèndum per donar una independència condicionada a no trencar totalment amb París. Només Guinea Conakry rebutja la proposta i opta per una independència total. La resposta gal·la és tan clara com expeditiva en “retirar totes les infraestructures construïdes”, segons Komenan.

No és un cas aïllat. Des de Survie, Biyidi assenyala que “la història dels últims 50 anys és eloqüent i demostra certament que si un líder s'oposa a la tutela política de França no pot ni accedir ni mantenir-se al poder”. Seguint aquest apunt, l'analista cita el Togo de Sylvanus Olympio, la Burkina Faso de Thomas Sankara i el Mali de Modibo Keita. “França fomenta les rebel·lions i els dona suport contra els indòcils, com la Costa d'Ivori, o al contrari intervé per defensar els seus protegits al Gabon, el Togo o el Txad”.

El pacte colonial donava a França un paper predominant en el pla militar. Així, París conserva l'autorització d'intervenir en afers interns i, segons l'Institut d'Afers Internacionals de Sud-àfrica, París ha participat d'alguna o altra manera en una trentena de cops d'estat des del

El concepte

Fa dues dècades l'economista Verschave va batejar el marc neocolonial com a Françafrique

1960. A més, compta actualment amb uns 10.000 soldats en aquest territori, una presència que s'ha intensificat “amb la guerra contra el terrorisme” que castiga el Sahel i que, per la responsable de Survie, “és la mostra més visible de la dominació”. En els últims anys “hi ha hagut un ressorgiment de les intervencions”, subratlla l'analista ivoriana, fent referència als casos de Líbia, la Costa d'Ivori, Mali i la República Centrafricana, en què França ha actuat “com a gendarme” més que no cedint “logística perquè els africans resolguin els problemes, cosa que donaria més seguretat” a la regió.

Per Eduard Gargallo, del Centre d'Estudis Africans, en les últimes cinc dècades França “ha mantingut el plantejament d'influir sobre els règims africans, i els líders africans saben que si tenen bona relació i reben el suport de París seran més forts per resoldre revoltes i cops”.

França és també el soci preferent a la regió. Els acords del 1960 reconeixen la prioritat de les companyies gal·les a vendre els seus productes manufacturats i a comprar els recursos naturals que s'extreuen de les velles colònies, segons denuncia Koutonin, de Silicon Africa, que apunta que “només si els francesos diuen que no els interessa el negoci els africans tenen permís per buscar nous socis”. El perjudici per als africans és que tampoc no poden optar per mercats més barats com la Xina, que s'està imposant a tot el continent desafiant la *grandeur*. ■

AMB EL FINANÇAMENT DE

European
Recycling
Platform

AMB EL SUPORT DE

Agència de
Residus de
Catalunya

Generalitat
de Catalunya

DESGEL HISTÒRIC

NOVA ETAPA A AMÈRICA
Els cubans esperen que la nova relació amb els EUA acabi amb l'embargament. YAMIL LAGE / AFP

NÚRIA FERRAGUTCASAS
WASHINGTON

La política d'aïllament amb Cuba ha sigut un obstacle per als Estats Units en les seves relacions amb Llatinoamèrica durant més de mig segle. Per això, quan el president nord-americà, Barack Obama, va anunciar aquesta setmana el restabliment de les relacions diplomàtiques amb l'illa regida pels germans Castro va subratllar que aquest gest milloraria els interessos dels Estats Units a l'hemisferi occidental.

La influència de la primera potència mundial s'ha reduït en els últims anys entre els països llatinoamericans, tal com constata l'estudi *Els EUA i l'Amèrica Llatina: una nova realitat, una nova direcció* del Consell de Relacions Exteriors. La regió s'ha enfortit en els últims anys i ha estès relacions amb altres països com ara la Xina i l'Índia.

El desgel entre l'Havana i Washington marca una nova era en les relacions dels Estats Units i l'Amèrica Llatina i enterra un dels últims vestigis de la geopolítica de la Guerra Freda. En les últimes dècades, els EUA s'havien quedat sols en el seu embargament a l'illa, que erosionava cada cop més el seu lideratge al continent, però també al món.

A l'octubre, l'Assemblea General del ONU va condemnar per 23è cop el bloqueig econòmic. I només els Estats Units i Israel, el seu aliat, s'hi van oposar. Quan Obama va arribar a la Casa Blanca, va prometre canviar la política nord-americana amb

El gest cubà reforça els EUA a Llatinoamèrica

Obama busca recuperar la influència del seu país a la regió amb el restabliment de les relacions amb l'Havana

Cuba. Tot i així, ha esperat sis anys a fer aquest pas.

La decisió d'Obama, segons l'experta del Consell de Relacions Exteriors, Julia Sweig, pot ajudar els EUA a recuperar el seu prestigi a la regió. "Crec que en veurem els beneficis a la Cimera de les Amèriques. Com a resultat d'aquesta mesura, Obama i Castro podran tenir

una conversa sobre la democràcia i els drets humans".

A l'abril, diversos líders de l'hemisferi es reuniran a la ciutat de Panamà amb motiu aquesta trobada. Per primer cop, diversos governs americans van insistir a convidar-hi Cuba, i trencar així amb la tradició d'excloure l'illa per exigència de Washington. L'assistència d'Obama

Raúl Castro: "Acabar amb el bloqueig serà difícil"

El president de Cuba, Raúl Castro, va admetre ahir que la "lluita" per acabar amb el bloqueig dels EUA "serà llarga i difícil" i que caldrà la implicació de la comunitat internacional i la societat nord-americana per aconseguir-ho. En un discurs davant l'Assemblea cubana, Castro va deixar clar que Cuba no renunciarà al seu sistema polític socialista tot i el desgel de les relacions amb Washington. "De la mateixa manera que mai ens hem proposat que els EUA canviïn el seu sistema polític, exigirem el respec-

te cap al nostre", va assegurar. Raúl Castro es va felicitar de l'entesa amb els EUA i va confirmar que assistirà a la Cimera de les Amèriques el mes d'abril de l'any que ve, on coincidirà amb Obama i s'especificarà la reconciliació entre els dos països. L'Assemblea cubana va fer un sentit homenatge als cinc espies -tres d'ells alliberats aquesta setmana- empresonats durant anys als EUA i també a Elian González, el balsero que quan era un nen va ser rescatat de Miami i retornat a Cuba.

va penjar d'un fil fins que es va anunciar la normalització de les relacions amb Cuba.

La trobada serà històrica. I el president nord-americà rebrà, amb tota seguretat, una càlida benvinguda dels líders americans. Des de l'Argentina, passant pel Brasil, fins a Veneçuela, s'ha celebrat la nova estratègia de Washington a l'illa més poblada del Carib. "Hem de reconèixer aquest gest valent i històricament necessari del president Barack Obama", va assegurar el president veneçolà, Nicolás Maduro.

Els analistes, però, creuen que en privat Maduro no està tan content, ja que perd un aliat en la seva política d'oposició a la influència dels EUA en el continent. "L'economia de Veneçuela s'està deteriorant molt ràpidament i el canvi de relació entre Washington i l'Havana subratlla encara més el seu aïllament a la regió", diu Harold Trinkunas, expert de Brookings en temes llatinoamericans.

Veneçuela envia actualment uns 100.000 barrils diaris de petroli a Cuba, a canvi de metges, mestres i alguns assessors militars. La davallada del preu del petroli, però, ha fet empitjorar encara més la situació econòmica del règim bolivarià. I fa que la continuïtat de l'ajuda del govern de Caracas a Cuba no estigui garantida.

Es en aquest nou panorama que Obama i Castro van gestar l'acord. Els pròxims mesos el líder nord-americà tindrà l'oportunitat de reduir tensions del passat i impulsar la seva agenda per a la regió. ■

Històric
Tant Obama com Castro assistiran a la Cimera de les Amèriques de l'abril

Soledat
L'acostament dels EUA cap a Cuba aïlla encara més Veneçuela a la regió

CIBERGUERRA

Corea del Nord nega que estigui darrere de l'atac a Sony

Pyongyang alerta de "greus conseqüències" si els EUA opten per mesures de represàlia

MARTIN FACKLER
THE NEW YORK TIMES

TÒQUIO

Alertant de "greus conseqüències" si els Estats Units prenen represàlies pel ciberatac a Sony, el règim nord-coreà va negar ahir que estigui al darrere d'aquesta acció i es va oferir a provar la seva innocència en una investigació conjunta amb Washington per identificar els *hackers*.

El missatge, atribuït al ministeri d'Afers Estrangers, va ser la resposta de Pyongyang a l'acusació llançada divendres pel president dels EUA, Barack Obama, que el règim nord-coreà està al darrere de l'acció i que es prendrien accions com a resposta.

Els EUA mantenen que els mètodes utilitzats pels *hackers* porten a la conclusió que Corea del Nord és responsable de l'atac que va comportar la publicació de correus electrònics confidencials i pel·lícules encara per estrenar de Sony.

El ciberatac i les amenaces d'atacs contra la pel·lícula van portar la productora a cancel·lar l'estre-

'Ara Diumenge'
Avui un reportatge impactant: "Sobreviure a les presons de Corea del Nord"

na nadalenca de *The interview*, una comèdia sobre els plans per assassinar el líder nord-coreà, Kim Jong-un. Corea del Nord havia negat anteriorment cap responsabilitat en el pirateig informàtic, tot i que el va qualificar d'"obra justa" feta pels seus "seguidors i simpatitzants".

Ahir Pyongyang va qualificar de "calúmnies" les acusacions dels EUA i va advertir a aquest país que

El líder nord-coreà, Kim Jong-un, aclamat, en una foto publicada ahir. REUTERS

no podia rebutjar la investigació conjunta sobre l'incident.

Tot i que hi ha experts que dubten que Corea del Nord estigui al darrere de l'atac, les similituds amb una acció semblant contra bancs i mitjans de comunicació sud-coreans l'any passat -es van esborrar dades dels servidors quan els *hackers* no ho fan mai- fan girar totes les mirades cap a Pyongyang. —

Els EUA repatrien quatre afganesos de Guantánamo

Els EUA van repatriar ahir quatre afganesos retinguts durant l'última dècada al centre de detenció de Guantánamo. Els quatre homes

-considerats presos no perillous- van volar dissabte a la matinada fins a Kabul i van ser entregats a les autoritats afganeses, en la primera transferència d'aquestes característiques des de l'any 2009. Amb aquesta repatriació i l'enviament de sis presos de Guantánamo a principis de desembre a l'Uruguai, ara queden 132 detinguts en aquesta base naval nord-americana a Cuba. El president dels EUA, Barack Obama, va prometre tancar la presó de Guantánamo -condemnada mundialment com a il·legal- quan va assumir el càrrec fa gairebé sis anys, però fins ara ha sigut incapaç de fer-ho, en part a causa dels obstacles que li ha posat el Congrés.

SAMURAI

El nou disc d'Andreu Rifé
Les noves cançons de l'autor de "Fil de Llum"

facebook.com/Discmedi

www.andreurife.com

WIKILEAKS

Alexa O'Brien

PERIODISTA D'INVESTIGACIÓ NORD-AMERICANA

“El cas Manning mostra la batalla per controlar la informació”

CRISTINA MAS
BARCELONA

És una dels quatre periodistes que van poder assistir al judici de Bradley Manning (després Chelsea), el soldat nord-americà que va ser condemnat a 35 anys de presó per haver filtrat documents confidencials a Wikileaks. Al seu blog hi ha les úniques transcripcions públiques del judici. La novaiorquesa Alexa O'Brien manté una batalla legal contra el govern nord-americà per aquest cas i ha visitat Barcelona convidada per Amnistia Internacional, que promou una campanya per aconseguir l'indult de Manning.

Què ens diu el cas Manning sobre les polítiques de control de la informació als Estats Units?

Que estem en una situació deplorable. En aquest judici militar el govern ha vist l'oportunitat d'establir un precedent increïblement perillós: el judici ha legitimat que l'administració pugui portar algú als tribunals i acusar-lo d'ajudar l'enemic només amb la sospita que l'organització a qui va filtrar la informació era utilitzada per l'enemic per obtenir informació. Però en el judici es va demostrar que Manning no tenia cap intenció d'ajudar l'enemic, que el que volia era fer saber a l'opinió pública coses que el seu govern els volia amagar. Ha sigut un procés polític. Un soldat de baix rang que havia fet avergonyir el govern nord-americà. I el govern dels Estats Units no permet que l'avergonyeixin. Quatre anys

després, no es pot dir que la filtració hagi causat cap dany. La majoria de documents filtrats havien estat classificats amb risc moderat o baix. Però Manning va ser condemnat a 35 anys de presó per haver causat un “dany probable” i un “escenari de risc potencial”. El cas demostra que hi ha una batalla pel control de l'espai de la informació. L'ús del secret per amagar informació, per eliminar enemics polítics.

¿Després d'Edward Snowden, l'analista de l'Agència de Seguretat Nacional, s'han acabat les grans filtracions?

Hi va haver la filtració del contingut del TTIP, el tractat de lliure comerç entre els Estats Units i la UE. Però cal entendre que d'una banda hi ha el negoci dels mitjans i de l'altra el sentit de la informació pública. Vivim en una societat capitalista governada pel consum i bona part de la nostra civilització es mostra a internet. Sembla que calgui filtrar grans quantitat d'informació per tenir legitimitat, i no és així. Hi ha filtradors que no són coneguts i que continuen difonent material cada setmana. Crec que l'estratègia de la Casa Blanca amb Manning se li va girar en contra, perquè després va venir Snowden. I n'hi haurà més.

Es fa un ús polític del secret?

El govern nord-americà ha classificat com a secrets els records d'un ex-pres de Guantánamo perquè no els pugui fer servir en un judici. Parlo d'Amar al-Baluchi, un pakistanès que després de passar per presons

FERRAN FORNE

Censura
“Els Estats Units han classificat com a secrets els records de presos”

secretas de la CIA en diversos llocs del món va ser traslladat a Guantánamo. No pot denunciar les tortures que ha patit perquè el govern nord-americà ha classificat com a secrets els seus records. És surrealista, però és un exemple clar de com el govern utilitza el secret de manera totalment arbitrària per fer desaparèixer fets. Un altre exemple és el del mateix Manning: la majoria de documents que va filtrar i que estaven qualificats com a secrets es basaven només en informació pública. Sí que es fa un ús polític del secret. Hi ha tota una indústria del secret que s'endú bona part dels diners dels contribuents.

Què ha canviat amb l'informe de les tortures de la CIA?
El debat s'ha centrat en l'eficàcia de

les tortures per obtenir informació d'intel·ligència útil. Hem vist els comentaristes habituals parlant d'EIT [tècniques d'interrogatori reforçades] en lloc de tortures. Em sap greu dir-ho, però més enllà del nivell polític, tenim una societat en bancarrota. ¿Si tractem els altres amb estàndards diferents als que considerem propis de la nostra civilització, en què ens diferenciem dels esclavistes del segle XVIII?

¿Ahir era Al-Qaida, ara és l'Estat Islàmic?

No cal ser expert en Pròxim Orient per adonar-se que l'EI ha après de les tècniques de propaganda nord-americanes per explotar el seu terror. I no s'entén Al-Qaida o l'EI sense mirar què ha fet la CIA, per exemple, a l'Afganistan. —

LA MÚSICA ENS MOU PER L'ESCLEROSI MÚLTIPLE

PRESENTAT PER **BIBIANA BALLBÈ**

DE LISZT A PIAZZOLA,
DE LA SAMBA A LES NADALES

www.fundaciongaem.org

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

22 DE DESEMBRE DE 2014
20.00H - SALA DE CONCERTS

ORQUESTRA DE LA SOCIETAT
DE CONCERTS DE BARCELONA, OSCB

ALFREDO SALVADOR, PIANO
MAGNUS HOLMANDER, CLARINET
JOHANNA KLINGFORS, MEZZOSOPRANO
COR VIVALDI, PETITS CANTORS
DE CATALUNYA

MELANI MESTRE,
DIRECTOR

25€

ORGANITZA
FUNDACIÓ GAEM
GAEM Research

PATROCINADOR
AICL

VENDA D'ENTRADES
TRASC

COL·LABORADORS
euromadi
Sant Adrià
XTCX
L'Esplai de la Música
L'Esplai de la Música
L'Esplai de la Música

AMB EL SUPORT DE
La Caixa
La Caixa
La Caixa

ESPAI CEDIT PER
ara.cat

Port de Barcelona, motor d'inversions

Durant la darrera dècada el Port de Barcelona s'ha posicionat com un dels principals motors d'inversió en infraestructures de Catalunya. Des de l'any 2000, l'ampliació del recinte portuari ha generat obres per valor de 4.000 milions d'euros. Amb l'expansió de superfície ja completada, el Port continua captant inversions i generant nous projectes en els seus cinc àmbits: comercial, de creuers, energètic, Port Vell i logístic.

El Port de Barcelona té un rol decisiu en el procés d'internacionalització de les empreses, ja que vehicula el 77% del comerç exterior de Catalunya i el 27% del comerç exterior de l'Estat espanyol. De la seva agilitat i eficiència depèn, doncs, el bon posicionament de les exportacions als mercats exteriors, així com l'accés de les importacions per als principals centres de consum i productius del territori. En conseqüència, el bon funcionament del Port i la qualitat dels seus serveis contribueixen de forma directa a incrementar la competitivitat de les empreses del seu entorn.

A part del paper cabdal que desenvolupa per fer més eficients les cadenes logístiques que passen per les seves instal·lacions, el Port de Barcelona s'ha consolidat com un dels principals impulsors d'inversions i negoci del país. Des de l'any 2000 les obres de l'ampliació del recinte portuari han generat

un volum d'inversió de 4.000 milions, aproximadament la meitat dels quals han estat finançats pel Port i l'altra meitat han estat procedents de la iniciativa privada. Amb aquesta suma es completa l'expansió física de la infraestructura catalana, però el Port segueix atraient inversions.

L'obra privada de més envergadura és la terminal de contenidors BEST, construïda i gestionada per Hutchison Port Holdings. Amb la primera fase operativa a ple rendiment des de fa dos anys i després dels 300 milions d'euros d'inversió inicial, la companyia ha destinat 150 milions més a l'execució de la segona fase de la instal·lació. La terminal semiautomatitzada més avançada de la Mediterrània, amb 1.500 metres de línia de moll i 100 hectàrees d'esplanada, assolirà una capacitat per moure 2,6 milions de contenidors l'any.

Aquesta no és la única actuació empresa per guanyar ca-

pacitat de manipulació de càrrega contenitzada. Terminal de Contenidors de Barcelona (TCB) ha completat enguany la seva expansió al moll Sud, amb una operació de 60 milions d'euros. Aquesta inversió permet guanyar 24 noves hectàrees, amb les quals la terminal suma 81 hectàrees.

Però a més, l'aposta d'aquestes terminals per millorar l'operativa els ha permès situar-se entre les 10 més productives d'Europa durant el primer semestre del 2014 i que el Port de Barcelona rebés el premi com a tercer del continent en productivitat, atorgat per la publicació Journal of Commerce. Per primer cop un port gateway (importador i exportador) de la Mediterrània se situa en aquesta posició.

Nous àmbits d'inversió

En l'àmbit dels granelers sòlids també s'ha anunciat

una important actuació. Es tracta de la nova terminal d'Iberpotash (grup ICL), que permetrà l'operativa de vaixells de gran tonatge. La instal·lació tindrà una superfície de 7 hectàrees i 14 metres de calat. A més dels 100 milions d'euros que inverteix el grup ICL, el Port de Barcelona invertirà aproximadament 10 milions d'euros en la reforma dels espais per acollir aquesta nova infraestructura.

La connectivitat terrestre és enguany una nova font d'inversions. El Port de Barcelona ha realitzat les actuacions necessàries dins del seu recinte per connectar amb el nou accés viari al Port i ara el Ministeri de Foment executarà les obres externes definitives. L'altra gran actuació en aquest àmbit són els accessos ferroviaris, que haurien de començar a executar-se aquest 2015. Aquesta obra suposa una inversió d'uns 110 milions, finançada al 50% per l'ADIF i pel Port de Barcelona.

Millores pels creuers i el port ciutadà

Pel que fa al sector dels creuers, en la darrera dècada s'han generat inversions públiques i privades per valor de més de 100 milions d'euros i en els propers mesos el Port seguirà ampliant i modernitzant les instal·lacions. Així, el grup Carnival ha ampliat la seva terminal al Port, Palacruceros, en 1.300 metres quadrats i té previst construir-ne una de nova terminal, que amb 10.000 metres quadrats serà la instal·lació més gran del Port dedicada a aquest tràfic.

El Port Vell, amb espais oberts al ciutadà i àrees dedicades a la nàutica, també concentra un conjunt important d'operacions. Una d'elles és la reforma i modernització del moll de Pescadors, valorada en 10 milions d'euros, que ha començat per la construcció d'una nova fàbrica de gel i continuarà amb l'execució d'una novaillotja oberta al públic i que disposarà d'un restaurant.

També en aquest àmbit destaca la inversió de 37 milions de la companyia Formentera Mar en la construcció de la nova Marina Vela, ubicada a la Bocana Nord. Aquest equipament es completarà amb la construcció de diversos espais públics, com ara dos passejos, una plaça pública i un mirador que permetran al ciutadà de Barcelona gaudir d'un espai emblemàtic.

Port de Barcelona

RELIGIÓ

La pederàstia topa amb Francesc

El cas de Granada marca un punt d'inflexió per al Papa, que ha creat una comissió de tutela de menors

JESÚS BASTANTE
MADRID

“Amb els nens no s’hi juga”. Així de rotund es va expressar, fa uns mesos, el papa Francesc, després d’una emotiva trobada amb víctimes d’abusos sexuals de sacerdots quan eren menors. Una política, la de tolerància zero, que va arrencar amb Benet XVI –després d’anys de silenci i pactes privats–, però que ha agafat força en els últims mesos. El cas del Daniel –nom fictici–, víctima d’abusos sexuals a Granada, marca un abans i un després en el paper de l’Església davant aquest mal perquè el Papa s’hi ha implicat personalment. I suposa un desafiament per a l’Església espanyola, que es juga bona part del seu tocat prestigi en aquest tràngol.

El 10 d’agost Francesc va agafar el telèfon i va trucar personalment al Daniel per demanar-li perdó pel dany causat per alguns sacerdots de Granada –una desena, entre imputats i investigats, així com un parell de laics–, coneguts com el clan dels Romanones, i per comprometre’s que el pes de la llei cauria sobre els culpables. Una postura radicalment nova, ja que per primera vegada era el líder de l’Església catòlica qui capitanejava directament la denúncia davant d’aquests delictes, no només pecats.

El prestigi de l’Església, en joc

No obstant això, la postura de l’Església espanyola continua sent, si més no, una mica més tèbia que la del Papa. Els bisbes espanyols, que van assegurar que havien conegut els fets a través de la premsa, van condemnar amb duresa els abusos, alhora que avalaven, almenys en públic, la reacció de l’arquebisbe de Granada, Francisco Javier Martínez –un polèmic prelat a qui les víctimes acusen de no haver actuat amb prou diligència–. El secret de sumari, que conclourà ben aviat, aclarirà totes les ombres que penegen tant sobre els investigats com sobre el paper de l’arquebisbe.

Mentrestant, i per voluntat expressa del Papa, la Congregació per

a la Doctrina de la Fe enllesteix una recerca que compta –aquesta vegada sí– amb el suport de la Conferència Episcopal. I és que els bisbes espanyols han pres consciència que, si aquest cas es tanca en fals, “qui quedarà en evidència serà el Sant Pare, que s’hi ha implicat personalment”, segons afirma un bisbe espanyol coneixedor de les accions. La futura visita de Francesc a Espanya depèn, entre altres factors, de la resolució del conflicte de Granada.

Sigui com sigui, resulta evident que Bergoglio ha decidit no fer marxa enrere en la denúncia eficaç, i en la prevenció, dels casos de pederàstia a l’interior de l’Església. Així, al costat de la seva implicació personal, el Papa ha endurit les condemnes eclesiàstiques per als sacerdots

Arquebisbat
La visita
del Papa
a Espanya
depèn de com
es resolgui el
cas de Granada

implicats en aquests casos, al mateix temps que ha implantat l’obligació de col·laborar amb la justícia civil a tots els nivells.

Aquesta mateixa setmana, Francesc ha designat nous integrants de la Comissió per a la Tutela dels Menors, un organisme d’alt nivell que treballa en la lluita contra als abusos sexuals i que està compost per 17 especialistes. Establerta inicialment al març amb el nomenament de vuit membres, el grup n’ha afegit nou més de diverses nacionalitats, “per tenir una àmplia representació de diverses cultures”, segons el Vaticà. Són vuit dones i nou homes.

La comissió, presidida pel cardenal Sean O’Malley i coordinada pel jesuïta Robert Oliver, compta amb dues víctimes d’abusos: la irlandesa Marie Collins, que va col·laborar en

el desenvolupament de les polítiques de protecció a la infància de l’Església catòlica al seu país, incloses en el document *Els nostres nens, la nostra Església*, i l’anglès Peter Saunders, de qui tres sacerdots van abusar sexualment. Ell va crear l’Associació Nacional de Persones Abusades en la Infància per ajudar els supervivents.

L’objectiu d’aquesta comissió és impulsar activitats i programes encaminats a prevenir els abusos sexuals contra els menors dins l’Església catòlica al món. La pròxima reunió tindrà lloc del 6 al 8 de febrer, moment en què, com està previst, el cas del Daniel serà molt més clar, així com les actuacions que hagin d’assumir els responsables eclesiàstics implicats, renúncia d’arquebisbe inclosa. ■

EL DETONANT

A Granada van aparèixer diverses pintades com aquesta després que s’investiguessin i imputessin un desena de sacerdots, anomenats *el clan dels Romanones*, per abusos sexuals a menors. Una víctima, coneguda amb el nom fictici de Daniel, va ser la que va denunciar els fets. El Papa li va trucar personalment per demanar-li perdó. PEPE TORRES / EFE

Un mal que acompanya l’Església espanyola des de fa temps

Rouco: Madrid

El rector Rafael Sanz Nieto va ser condemnat el 2006 a dos anys de presó per abusos sexuals a menors. A més, l’arquebisbat de Madrid va haver de pagar 30.000 euros com a responsable civil subsidiari. Carlos Sánchez Mato era llavors catequista de la parròquia, i la seva denúncia d’haver patit abusos va provocar que fos expulsat. Sanz Nieto va ser traslladat a una altra localitat fins que va ser condemnat.

Osoro: València

L’actual arquebisbe de Madrid, Carlos Osoro, va ser el primer bisbe a denunciar un cas d’abusos directament a la justícia civil. Va passar quan els seus superiors dels Carmelites Descalços van voler comptar amb l’opinió del llavors arquebisbe de València en un presumpte cas de pederàstia que afectava un religiós del seu orde. La resposta d’Osoro va ser acudir al jutjat immediatament.

Salesians de Cadis

El jutjat d’instrucció número 2 de Cadis ha imputat l’exdirector del col·legi Salesians de Cadis Francisco Javier López, per haver comès delictes d’abusos sexuals contra dotze nens d’entre 12 i 14 anys, a canvi d’apujar-los les notes o saltar-se algunes classes. El capellà va ser detingut a mitjans de juliol del 2013, i li van imputar fins a una trentena de casos, dels quals una quinzena ja haurien prescrit.

Orden y Mandato

Encara que estrictament no es tracta d’un cas d’abusos a menors, aquesta mateixa setmana s’ha detingut a Galícia Miguel Rosendo, líder de la comunitat religiosa Orden y Mandato de San Miguel Arcángel, enviat a la presó provisional i sense fiança acusat dels respectius delictes d’associació il·lícita i abusos sexuals a les seves deixebles, anomenades *miguelianas*, que s’han dissolt com a grup.

“A mi ningú de l'Església no m'ha demanat perdó”

Un excapellà mallorquí estima que, com ell, uns 300 menors van patir abusos

MARIA FUSTER
PALMA

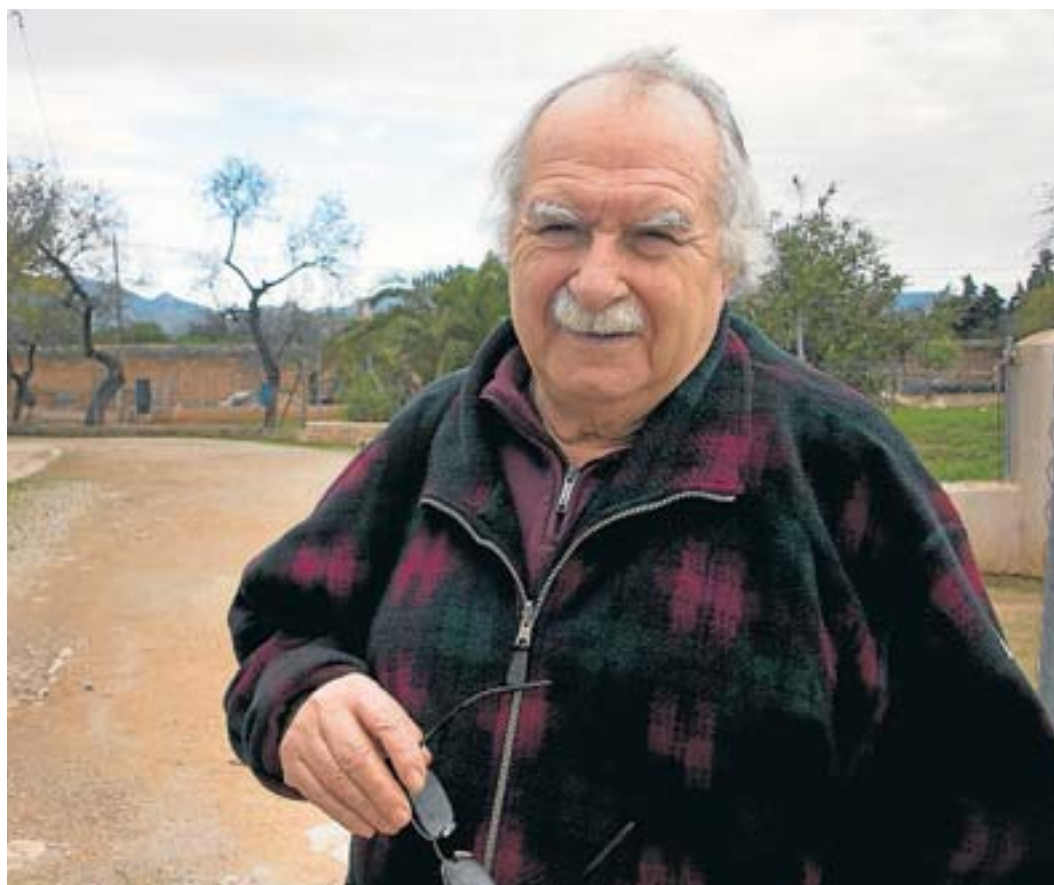
Jaume Santadreu (Manacor, 1938) va ser ordenat sacerdot el 17 de desembre de l'any 1960 i va penjar els hàbits fa quatre anys. Escriptor i alma mater de Can Gazà –un centre autogestionat per exclosos socials a Mallorca–, és homosexual declarat, nacionalista i una de les veus més crítiques amb l'Església catòlica. “Sé cert que a Mallorca va haver-hi més de 300 casos com el meu entre els anys quaranta i seixanta”, explica en relació amb els abusos sexuals que va patir de petit. “Per què ningú n'ha dit res? Et creaven un trauma que feia que la vergonya no la tingués el que la fa sinó el que la rep”. Afirmar que són moltes les persones que li han confessat que van viure el mateix que ell: “«A mi també em va passar, però no ho diguis a ningú», em deien”. Per ell, el fet que hagin sortit a la llum els abusos sexuals a menors, com ara els de la Diòcesi de Granada, és un símptoma de la situació límit a la qual ha arribat l'Església. “Ja és una qüestió de vida o mort. O s'arregla o ja es pot retirar”, diu.

Quan només tenia 11 anys va ser obligat a callar sota pena d'excomunió. Així, el que va patir Jaume Santadreu a mans d'un frare de La Salle de Manacor va quedar amagat. Per aconseguir el seu silenci, que va trencar quan tenia 50 anys, a més de la por a l'infern van fer servir la culpabilitat, un sentiment que van gravar amb foc a la seva ànima. “En tota la teva vida no podràs pagar el mal que has fet a l'Església”, assegura que li va dir el llavors rector del seminari i després bisbe de Menorca, Miquel Moncadas, que va ser la persona que el va obligar a denunciar.

Els records de la confessió, l'angoixa i el pànic que feia que tot el seu cos tremolés com una fulla quan jurava damunt les Sagrades Escriptures, l'han acompanyat i l'acompanyen cada dia. Quan tornen les imatges a la seva ment no pot reprimir les llàgrimes i atura uns segons. De les agressions viscudes per aquest excapellà, la dels representants de la Santa Seu ha estat la més violenta. “El trauma, me'l crearen ells”, afirma, tot i que no deixa de denunciar l'abús que va perpetrar el seu mestre. “Al llarg de tres anys vaig ser un dels predilectes a l'harem dels seus alumnes abusats”, assenyala quan parla del que fins fa poc havia anomenat sota el pseudònim de pare Anselm i a qui ara posa nom i llinatges: “Era el pare Pep Servera. Tot aquest temps no he dit el seu nom per si algun familiar seu venia a parlar amb mi, com podria ser el seu nebot, que és un alt càrrec de la cúria de Mallorca, però com que ningú no m'ha dit res, ja tot se m'enfot”.

Revenja per un llibre

El secret va ser desvelat amb la publicació del llibre *Encís de minyonia*, en què explica les agressions i els abusos. Des que Santadreu el va publicar l'any 1996, les reaccions que ha obtingut per part dels responsables eclesiàstics han anat del menyspreu a la venjança. “Ningú de l'Església no m'ha demanat perdó ni m'han dit mai: «Em sap greu»”, afirma. Ni una paraula, ni un gest compassiu. El col·legi de La Salle el va esborrar de la llista dels antics alumnes. “El bisbe Teodor Úbeda va dir que abans deixaria de ser bisbe que donar-me cap càrrec”, recorda. Tampoc va donar resultat la intercessió del jesuïta Nicolau Pons, que va donar un exemplar del llibre a monsenyor Lladària, que aleshores era secretari del futur papa Benet XVI.

ESCRITOR, EXCAPELLÀ I ACTIVISTA SOCIAL

L'excapedellà i activista Jaume Santadreu ha escrit una trentena de llibres, però el tema de la pederàstia només surt a *Encís de minyonia*, les seves memòries d'infància. Ara ha escrit la novel·la *Operació Tiara*, en què un papa té un “nin estimat”. M. FUSTER

Culpa
Als onze anys
va ser obligat
a callar
els abusos
sota pena
d'excomunió

Durant tots aquests anys, Santadreu ha reclamat els documents que acrediten tot el procés al qual va ser exposat quan tenia 11 anys. “Necessito veure l'acta de les declaracions que em va fer firmar el vicari general quan em violaren la consciència”, assenyala. “Aquells papers són meus, és la meua vida”, afegeix.

L'arxiver diocesà li va dir que els seus papers s'havien cremat, però ell no s'ho creu. “L'únic que crema l'Església són els condemnats per la Inquisició”, apunta amb convicció. A més, comenta que ha d'haver-hi documents de la investigació, cartes amb l'ordre de La Salle i constància del ràpid trasllat que es va fer de l'abusador, que va ser deportat a Cambrils, segons recorda. El degoteig de negatives i de portes tancades i la falta d'atenció i d'escolta van ser un dels arguments fonamentals perquè Santadreu pengés els hàbits ja fa quatre anys. “La darrera reunió, la vaig tenir amb el bisbe Jesús Murgui. Jo vaig demanar els meus papers. Però res. Murgui em va dir: «Ja en parlarem, ja et diré coses»”. Encara espera. —

Santadreu creu que l'Església hauria de treure el celibat

“Ara hi ha un bon diagnòstic, però no es fa res per a la prevenció. El que hauria de fer l'Església catòlica és treure el celibat”. Així de contundent i de directe és Jaume Santadreu. L'excapedellà creu que el tema de l'afectivitat castrada i les mancances afectives dels sacerdots als quals s'imposa ser celibataris podria ser el desencadenant d'aquest tipus d'agressions. Però es lamenta que aquest plantejament ha quedat totalment en l'oblit dins del discurs oficial, que fa pocs anys que ha s'ha estrenat en el tema de la disculpa a les víctimes. “L'Església diu que «tolerància zero amb els abusos a menors», però no en vol ni parlar, del tema del celibat”, comenta, i assenyala que a les altres corrents del cristianisme no hi ha tants casos d'abusos a menors com a la catòlica.

— De la llotja al bar —
(en 2 hores)

T'APROPEM LES CLOQUES I EL PEIX MÉS FRESC DE LES TERRES DE L'EBRE. NO EL TROBARÀS MÉS FRESC!

— BAR —

NOLLA

TALLARINES, MUSCLOS, CANYUTS, CLOÏSSES, ROGERS, GAMBA DE SORRA, SONSOS...

tot depèn de la mar!

Consell de Cent, 339 -t. 934 881 748

PROTESTA

Barcelona clama contra la 'lleï mordassa' del PP

Diverses ciutats de tot l'Estat també se sumen a la protesta de la normativa que "ataca drets fonamentals"

M. GELABERT / E. ESCRICHE
BARCELONA

Milers de persones van voler fer sentir la seva veu en contra la llei de seguretat ciutadana, coneguda com la *lleï mordassa*, en una manifestació que va recórrer ahir al migdia part del centre de Barcelona. La normativa, imposada pel PP l'11 de desembre, preveu sancions de fins a 600.000 euros per fer protestes sense que s'hagin comunicat prèviament davant d'institucions com els Parlaments, el Congrés i el Senat, i multes de 30.000 euros per impedir un desnonament.

Segons la Guàrdia Urbana van participar unes 3.500 persones en la mobilització convocada per la plataforma Desob14 –formada per col·lectius vinculats al 15-M– i a la qual es van adherir la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca (PAH) i alguns sindicats. La marxa estava encapçalada per una gran pancarta en què es reivindicava: "Cap mordassa no ens farà callar. Defensem els nostres drets". Amb consignes com "llibertat d'expressió, *lleï mordassa* no" i "el carrer és nostre, desobeïm la *lleï mordassa*", els manifestants –molts dels quals portaven

A la protesta que es va fer a Barcelona van participar pares amb els seus fills. M. GARCÍA

una mordassa a la boca– van denunciar el "retrocés en els drets fonamentals" que suposa l'aplicació de la llei impulsada pel ministre de l'Interior, Jorge Fernández Díaz. Alhora, van lamentar que la normativa amenaça de "trencar la pau social", és "dictatorial" i representa un "salt enrere de més de 40 anys en drets civils i polítics".

Tampoc hi van faltar pancartes per exigir l'alliberament dels joves detinguts dimarts passat, en el marc de l'operació Pandora, per la seva suposada pertinença a una organització anarquista relacionada amb diversos atemptats amb artefactes de fabricació casolana. El col·lectiu de la Casa de la Muntanya, un dels punts que es va escor-

collar durant l'operació policial, va aprofitar la protesta per qualificar els fets d'aquesta setmana de "macabra ruleta russa". Entre els manifestants també hi havia col·lectius d'immigrants, els *iaioflautes* i pares amb criatures identificats com el Babybloc. Durant la marxa es van produir alguns incidents com ara pintades en edificis, la crema de contenidors, el trencament de vidres d'entitats bancàries i el llançament d'objectes al fort desplegament policial que hi havia en el punt on va acabar: la delegació del govern espanyol. En total, els Mossos d'Esquadra van identificar una quinzena de persones.

Manifestació tensa a Madrid

A Madrid, la manifestació va sortir de la plaça de l'Òpera fins a la plaça de Callao, on hi va haver moments de tensió entre la policia i els manifestants quan els agents van impedir-los tallar la Gran Via. A més, es van fer actes de protesta a més d'una trentena de ciutats de l'estat espanyol, entre les quals hi va haver València, Sevilla i Bilbao. La majoria es van fer sense demanar permís previ en protesta, precisament, contra la pèrdua de drets que comporta la *lleï mordassa*. —

SUCCESSOS

Mor un dels ferits en la baralla de la rambla de Catalunya

ARA
BARCELONA

Un dels tres ferits de gravetat de divendres en la baralla a ganivetades que es va produir a la rambla de Catalunya de Barcelona va morir la matinada de dissabte a l'Hospital Clínic. Segons va confirmar ahir l'Ajuntament, es tracta d'un home de 40 anys i nacionalitat armènia. Els altres dos ferits ahir seguien ingressats a l'Hospital de Sant Pau (en estat greu) i a l'Hospital del Mar (en estat menys greu). La baralla es va iniciar cap a les cinc de la tarda al número 40 de la rambla de Catalunya, entre Aragó i Consell de Cent, davant d'un edifici on s'havia instal·lat temporalment una delegació del consolat armeni. La disputa es va produir entre cinc persones, totes de nacionalitat armènia, dues de les quals van ser detingudes per la Guàrdia Urbana. Segons els Mossos d'Esquadra, els arrestats són dos homes de 38 i 29 anys que viuen a Barcelona.

Detingut per agredir tres mossos

Els Mossos d'Esquadra també van detenir ahir un guàrdia urbà acusat d'agredir tres agents de la policia catalana a les portes d'una discoteca de la Barceloneta. Una patrulla havia

Els fets es van produir davant de la seu del consolat armeni. EFE

sigut alertada cap a dos quarts de set del matí perquè el policia local, que estava fora de servei, havia protagonitzat aldarulls davant del local. Segons els Mossos, el guàrdia va colpejar i ferir lleument dos mossos i es va resistir a la detenció. Un cop arrestat, una altra patrulla el va traslladar a un ambulatori per fer-li un reconeixement mèdic, on també va agredir un altre agent. S'acusa l'home de dos delictes d'atemptat contra els agents de l'autoritat i se li obrirà un expedient informatiu. —

MUSEU NACIONAL D'ART DE CATALUNYA

UN MUSEU QUE NO HAS VIST MAI

VISITA LA NOVA COL·LECCIÓ D'ART MODERN

L'ARTISTA MODERN EL MODERNISME. GAUDÍ EL NOU CENTISME TOTA LA FOTOGRAFIA ART I GUERRA CIVIL

MUSEU NACIONAL D'ART DE CATALUNYA

Part de Montjuïc Barcelona www.museunacional.cat [@MuseuNacCat](#)

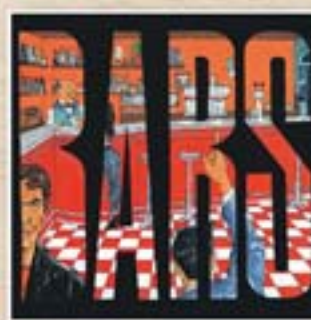
Amb el suport de

Obra Social "la Caixa"

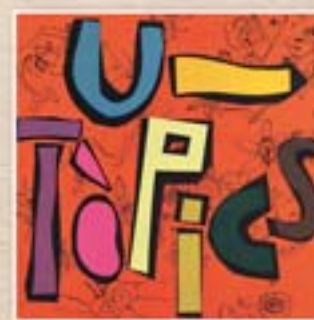
PER PRIMERA VEGADA DISPONIBLES EN FORMAT DIGITAL ELS PRIMERS TÍTOLS PUBLICATS PER PRODUCCIONS BLAU I DISCMEDI.

La Madam
Micos i mones

Bars

U-tòpics

El tec i la teca 1

El tec i la teca 2

El tec i la teca 3

Tomeu Penya
Canta a la vila

Toni Morla
Ido

Enric Hernàez
Una foguera de Sant Joan
en ple gener

Zincpirithione

Detectors

N'Gai N'Gai
Blau de roig

Enric Hernàez
La tardor a Pekin

Partaka
Per sempre més

Detectors
Cop de sort

De Rodillas
Maullando en la escalera

Toni Morla
El vol de la Falzia

Harmonica Coixa Blues Band
Walking Blues

Ocults
Pa amb oli nacional

Ocults
Mallorca sempre

N'Gai N'Gai
Fotomaton

DISPONIBLES A

Disponible en
iTunes

Spotify

discmedi

blau

DISCMEDI S.A. - Rda. Guimerà, 59 bis - 08024 Barcelona
Tels.: 932 849 516 - Fax: 932 198 510
e-mail: discmedi@discmedi.com - www.discmedi.com

http://www.facebook.com/discmedi
http://www.twitter.com/discmedi

RETRATS DEL NATURAL
XAVIER GARCIA-MOLL MARIMON
CARDIÒLEG

(41)

RUTH MARIGOT

El cor se sent a les altures

TONI VALL
BARCELONA

Què significa ser metge? Conèixer algú. Comprendre què sent i què el fa patir. Diagnosticar, receptar, observar com evoluciona, alegrar-se de la seva millora, patir quan no s'hi pot fer res. Calmar-lo quan convé, ser diplomàtic, donar la millor notícia i la pitjor. Tota la vida m'he preguntat si existeix una professió millor. Tinc ganes de saber què en pensa el doctor Garcia-Moll. Vaig a trobar-lo a la Fundació Puigvert, incrustada entre el nou Hospital de Sant Pau i els pavellons rehabilitats recentment de l'antiga seu. Reparteix el seu temps entre les dues institucions. A la Puigvert és consultor de cardiologia i a l'hospital és el cap d'hospitalització del servei de cardiologia. Viu acostumat a escoltar infinits batecs diaris, a calibrar amb precisió els efectes més subtils d'un fàrmac observant els números d'una anàlisi de sang o interpretant les línies tremoloses d'un electrocardiograma.

“A casa meva té poc mèrit ser metge”, diu. El besavi patern va fundar el Casal del Metge i era assessor sanitari de la Generalitat republicana. L'avi es va diagnosticar ell mateix l'infart inferior de cor que una set-

mana després va ser mortal. El seu pare, cap de cardiologia de Sant Pau. Favés comptades, doncs, per a un fanàtic de la recerca molecular i la bioquímica dels processos cerebrals. Una especialització massa bèstia per atrevir-se a capbussar-s'hi de ple. Esclar que voler ser astronauta tampoc era qualsevol cosa.

Mentre estudia la carrera idea experiments amb gravetat zero i els envia a la NASA, però no li fan gaire cas. Tampoc hi ajuda el seu metre i noranta-dos centímetres –alçada inconcebible si un vol encabir-se en una nau espacial– que de més jove net ja l'havien portat a flirtejar amb el bàsquet. Supera la carrera amb brillantor i fa el MIR (metge intern resident) a l'Hospital de Sant Pau. Immers en l'exigència de les guàrdies i les urgències, palpa la futilitat de la vida, que és tan descarnada com volàtil sobre la llitera. Amb només un segon pot quedar truncat aquell desig de fer el que un realment vol, postergat tantes vegades per quan ho permeti el temps lliure. I aquesta filosofia no el convenç.

Als vint-i-vuit anys es planta a l'aeròdrom de Sabadell. Vol aprendre a pilotar i no s'està per orgues. En un any ja vola. A bord d'una avioneta, enmig de l'aire a tocar dels núvols, obté una útil ensenyança: estem indefensos i les veritats absolutes no existeixen. Relativitzar els maximalismes i qualsevol forma

Família
El besavi ja va fundar el Casal del Metge i el pare també era cardiòleg

Investigació
La recerca és la seva passió, però el contacte amb el malalt és enriquidor

de radicalitat és la millor recepta per a l'equilibri interior.

La investigació i la recerca mèdica és la seva passió devoradora. Primer aquí i després dos anys a Londres. Fa recerca en arteriosclerosi, trombosi i inflamació. I arriba la gran prova: la gent. En un principi, passar visita el motiva menys que la investigació però aviat descobreix que el contacte amb el malalt és extremadament enriquidor i genera una quantitat de preguntes traslladables a la recerca.

Segons que ho canvien tot

Guarda a la memòria desenes de casos que li han deixat empremta. Aquell senyor que passejava per un camp de blat acabat de segar i un rostoll afilat va travessar-li la xancleta. La ferida mal curada el va matar en pocs dies. El Manolo, un nen de 14 anys entre la vida i la mort per culpa d'un infart fulminant mentre jugava a futbol. Tres mesos en coma i el goig immens de, quan va tornar de vacances, trobar-se'l caminant per la planta de l'hospital. La noia de vint-i-sis anys amb severa endocarditis, infecció de pròtesi i arítmies successives que, després d'un trasplantament, fa vida normal.

Aquella nena per qui va ser impossible fer-hi res i la van perdre en només quaranta-vuit hores. Un home amb el cor taponat a qui, després d'una situació crítica i diverses esce-

nes *gore* –sang rajant sense parar–, van poder enviar a casa només tres dies després. Casos impossibles que acaben bé. Segons en què tot canvia. Llaços que s'estrenyen amb el pas del temps. El més valuós que el doctor Garcia-Moll ha obtingut i que posa en pràctica cada dia és el respecte per la persona malalta. Fuig dels dogmes i de pontificar, de la condescendència i el paternalisme i refusa tot allò que signifiqui estar en possessió de la veritat.

I encara amaga una faceta inesperada. De petit ja una petita fal·lera el va portar a la coral Sant Jordi. I mentre estudia la carrera s'apunta al cor de la UAB. Durant les guàrdies, la mitja hora per sopar prefereix invertir-la en els assajos al pavelló de convalescència de Sant Pau. Un company metge, tenor a l'Orfeó Català, li suggereix que vagi a veure un concert, no fos cas que li brotés el cuquet. I sí, l'Orfeó interpretant el *Rèquiem* de Brahms és una temptació massa forta per deixar-la passar. Passa les proves i des del 1993 ha arribat a cantar amb la Filharmonica de Berlín, la Simfònica de Viena, a Hamburg, Ginebra, Roma i per tot l'estat espanyol.

Metge, cantaire i pilot. Volar encara el sedueix, però si s'es pare de quatre fills (trigèmics inclosos) un s'ha de plantejar certes coses. Volar, cantar, salvar vides. Tot tan senzill com l'emoció d'escoltar un batec. —

ara.cat

TMO Fundació
Museu del Disseny de Barcelona

TRAM

Què hi faig jo en un museu?

Exposició Del món al museu Disseny de producte, patrimoni cultural

Museu del Disseny
de Barcelona

Portes obertes fins al 31 gener

El disseny de producte és un dels nostres grans patrimonis culturals. Cadascuna de les peces exposades són considerades una mostra representativa del disseny dels seu temps, de les diverses aportacions materials i tècniques proposades pels seus autors, així com del seu ressò sociocultural.

És una de les quatre exposicions que pots veure al Museu del Disseny de Barcelona

Horari:

De dimarts a diumenge de 10 a 20 h

Tancat

25 de desembre i 1 de gener

Edifici Disseny Hub Barcelona

Pl. de les Glòries Catalanes, 37-38

BARCELONA
inspira

Ajuntament de
Barcelona

LA CRISI DE RÚSSIA

La indústria celebra el petroli barat, el turisme plora la crisi russa

Només un 1,5% de les exportacions catalanes van a Rússia, però hi ha molts sectors implicats

XAVIER GRAU
BARCELONA

La caiguda del preu del barril de petroli –que des del juny fins ara ha caigut al voltant del 50%, ja que ha passat d'un màxim de 114,5 dòlars el barril el 20 de juny al voltant dels 60 dòlars l'última setmana– pot tenir efectes molt positius per a l'economia. Si aquest preu continua pot comportar un estalvi per a l'Estat de més de 10.000 milions d'euros, l'1% del PIB, segons el ministre d'Economia Luis de Guindos. Però no tot és bo. També hi ha efectes negatius, sobretot per a aquelles empreses que tenen Rússia com a primers mercats, però també per a indústries d'aquí que tenen els russos com a principals clients.

I és que un preu del petroli barat pot ser un impulsor de l'economia, però alhora comporta un ofec econòmic per a alguns països productors, com Rússia, Veneçuela, l'Iran o l'Equador, que no podran quadrar els seus pressupostos i estan abocats a la recessió.

Qui guanya

El sector del transport és el primer beneficiat

El primer beneficiat de la baixada del preu del cru és el sector del transport, perquè la factura dels combustibles s'acabarà reduint. Les companyies aèries ja han fet un càlcul. El seu benefici es dispararà l'any que ve fins als 20.200 milions d'euros, davant dels 16.000 milions que havien previst inicialment. Però l'estalvi també arribarà al marítim.

El professor d'economia d'Esade Francesc Xavier Mena assegura que la baixada dels preus del petroli beneficiarà pràcticament tothom, perquè el transport afecta gairebé tots els sectors, i la baixada dels combustibles també arriba a la butxaca dels ciutadans, tot i que amb cert retard. Explica que el petroli que es compra ara, molt més barat, es consumirà a partir del segon trimestre del 2015, perquè l'Estat ha de tenir 90 dies de reserves. Per això preveu que la baixada important

del preu de la gasolina serà a partir del mes de març si el preu del petroli es manté.

La petroquímica podrà rebaixar els costos

Un dels sectors importants per al teixit productiu de Catalunya, la petroquímica, es beneficiarà també directament del petroli barat. I per dos vessants. Perquè és una gran consumidora d'energia i perquè el petroli –i derivats com el propilè– és de les primeres matèries més importants del sector.

La patronal espanyola Feique creu que la facturació conjunta creixerà un 3,2% el 2014 i un 4% el 2015, i ja vorejarà els 60.000 milions d'euros, un 13% més del que es facturava el 2008. Catalunya suposa un 25% de tota la producció química de l'Estat. Aquesta indústria –probablement el sector que més bé ha aguantat la crisi– es beneficiarà del preu baix del petroli i, a més, no li afectarà pràcticament la crisi russa, perquè té una gran part dels clients al sud d'Europa. Les exportacions pujaran un 3% aquest any i un 4,5% l'any que ve, i ja suposaran el 54,6% del total de vendes.

Que Alemanya torni a mirar cap al sud

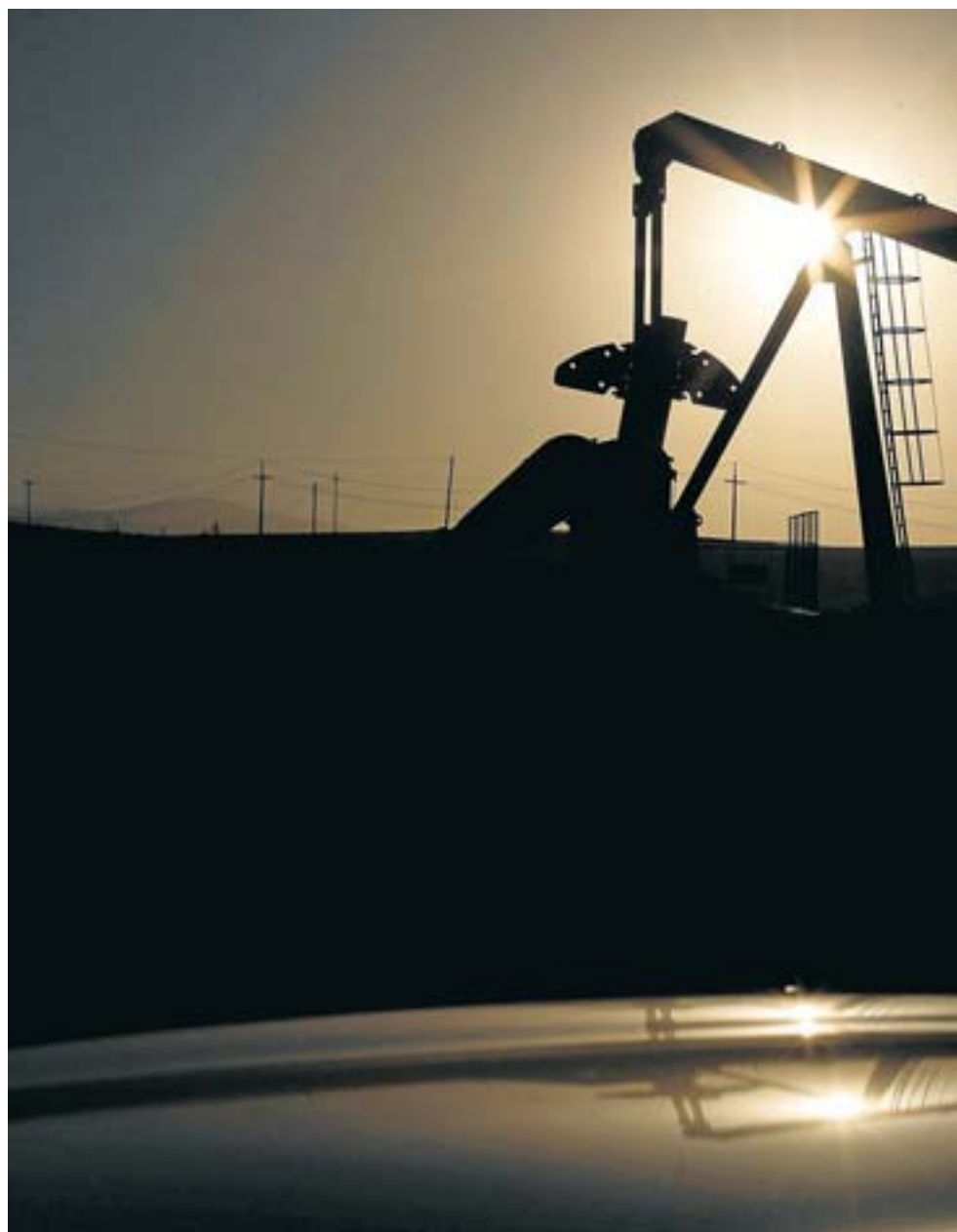
Un dels possibles efectes col·laterals positius que apunta el professor Jo-

Impacte

La baixada del preu del barril es notará sobretot en el segon trimestre

Transport

Els costos baixaran i beneficiaran tots els sectors i els particulars

an Tugores és que Alemanya torni a mirar cap al sud. De moment ja han perdut exportacions perquè Rússia ja no pot comprar igual. I és el principal consumidor de gas rus, per la qual cosa al país d'Angela Merkel ja es comença a parlar de la interconnexió gasista pel sud per aprofitar els gasoductes que van des de l'Àfrica fins als Pirineus.

Qui perd

El món de la moda rebrà per partida doble

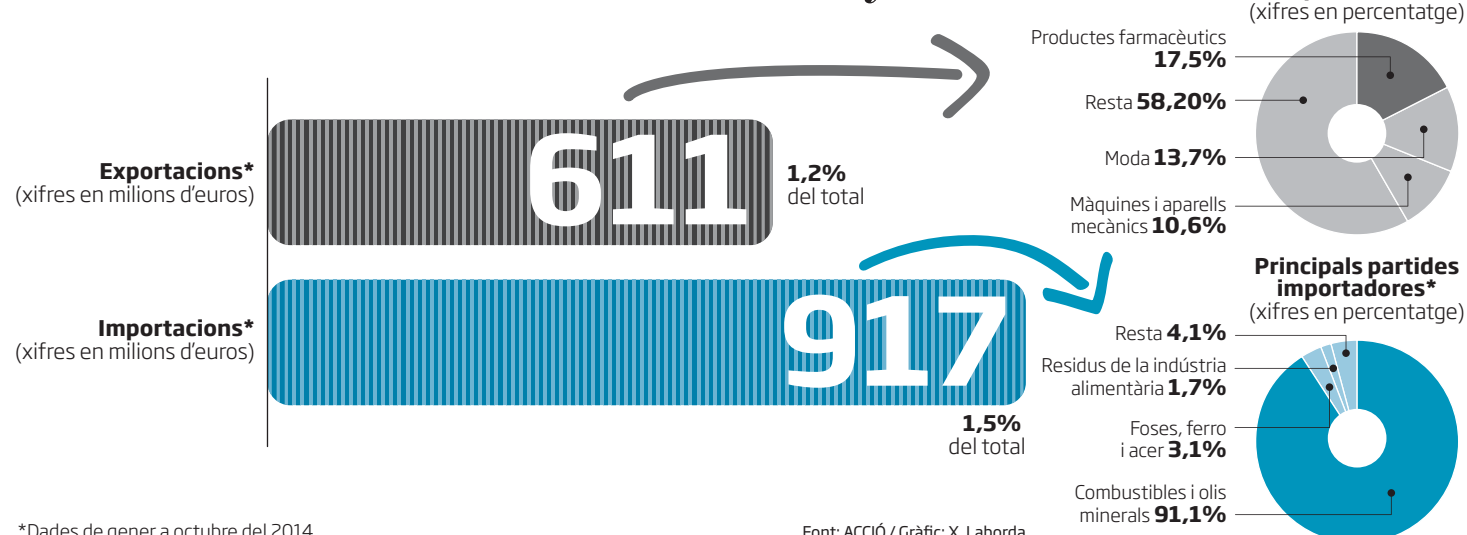
La indústria tèxtil i de la moda pot rebre els efectes negatius de la debilitat russa per partida doble. D'una ban-

da perquè suposa gairebé el 14% de les exportacions catalanes en aquell país. Però de l'altra perquè molts turistes russos, amb una alta capacitat adquisitiva, compraven a les botigues de luxe del passeig de Gràcia, apunta el professor Tugores. Aquestes botigues hauran de captar nous clients, com nord-americans o xinesos. L'avantatge que tenen és que l'euro s'està devaluant respecte al dòlar, cosa que facilitarà captar aquesta nova clientela, diu Tugores.

Sector farmacèutic, perfumeria i cosmètica

El sector farmacèutic lidera les exportacions catalanes a Rússia

Relació comercial entre Catalunya i Rússia

LUCY NICHOLSON / REUTERS

(17,5%), mentre que la perfumeria i la cosmètica ocupen el quart lloc, amb un 7%. Aquests sectors hauran de buscar altres mercats per vendre els seus productes.

“Els sectors que venien molt a Rússia hauran de buscar altres mercats”, diu Joan Tugores, que considera que la diversificació de mercats d’exportació de la indústria catalana encara és una assignatura pendent. “La diversificació és més important que mai, perquè quan no hi ha un conflicte en un lloc, n’hi ha en un altre”, assegura, i la seva aposta és mirar cap a l’Àsia i l’Àfrica, que són dos continents en creixement, per obrir nous mercats per a les empreses catalanes.

Preocupació en el món turístic per la davallada

El sector turístic català veu amb preocupació la crisi russa. En anys anteriors s’havia apostat molt per captar turistes d’aquell país perquè suposa un visitant familiar, amb estades llargues i en general amb una despesa per càpita important. A més, és un turisme amb molta fidelització.

Però després d’anys de creixement del nombre de turistes, l’estiu passat ja es va produir una davallada d’entre un 15% i un 20%, arran de la crisi d’Ucraïna, la inestabilitat política a Rússia i el començament de la devaluació del ruble. Ara el sector turístic català tem una caiguda del 50% la temporada que ve.

L’immobiliari de luxe i de costa perd bons clients

El sector immobiliari, sobretot el de luxe i a la costa, pot perdre uns bons clients amb la crisi russa. La venda d’immobles a estrangers a Catalunya es va disparar un 45% l’any passat. I segons les dades del Col·legi de Registradors els francesos continuen sent els primers compradors (27,8% del total), però els russos ja s’havien col·locat el 2013 al segon lloc del podi, amb el 10,3% del total d’operacions fetes per estrangers.

La denominada *visa d’or*, que suposa donar la residència si s’inverteix més de mig milió, havia atret alguns russos.

Les renovables, la primera víctima del petroli barat

El sector de les energies renovables pot ser un dels més afectats per un preu baix del petroli, segons explica el professor d’Esade Francesc Xavier Mena. Si el petroli és barat, qui ho pot pagar més és el medi ambient. L’efecte ja s’ha notat.

Les accions de la companyia danesa Vestas, primer proveïdor del món d’aerogeneradors, van caure després de la reunió de l’OPEP del novembre que va marcar la forta caiguda del preu del petroli. I la cotització a hores d’ara continua un 11% per sota. “Estem cremant carbó com mai”, diu el professor Mena, per deixar clar que mentre el petroli i el carbó siguin barats hi ha poques possibilitats que les renovables creixin. —

Mariano Marzo

CATEDRÀTIC DE LA UB. PROFESSOR DE RECURSOS ENERGÈTICS I GEOLOGIA DEL PETROLI

Política «La baixada actual del preu del petroli és una decisió política de l’Aràbia Saudita per defensar la seva quota de mercat» **Conseqüències** «Als Estats Units d’una banda li va bé, però de l’altra perjudica els productors que utilitzen la tècnica del ‘fracking’»

“El preu del cru frena en sec l’expansionisme de Putin”

X.G.
BARCELONA

¿Durarà molt el preu baix del petroli que tenim ara?

És difícil de saber. En els primers mesos del 2015 crec que sí que es mantindrà barat. A més llarg termini començarà a tenir efectes sobre la producció. Els que produeixen a preus més cars hauran d’anar tancant, es començaran a sentir els efectes positius sobre la demanda i augmentarà el consum i, per tant, tornarà a pujar. Però els preus baixos necessiten un temps per operar una sobreproducció i augmentar la demanda. I tot això pendent del senyal que pugui enviar l’Aràbia Saudita. I qualsevol conflicte en una part del món relacionat amb el petroli pot fer canviar radicalment el plantejament.

¿La baixada actual és decisió política de l’Aràbia Saudita?

Sí, per mantenir la seva quota de mercat. La gent no donava un duro pel *fracking*, però la veritat és que en un moment de debilitat de la demanda ha inundat el mercat dels Estats Units. L’Aràbia Saudita, com que no té demanda dels EUA, estava perdent quota de mercat i ha abaixat els preus per mantenir-la. És una guerra comercial. Les implicacions geopolítiques poden estar més per la banda dels que pateixen les conseqüències d’això. Els perjudicats són els països que tenen polítiques populistes o basades en preus del barril molt alt.

Entre els quals Rússia?

La Rússia de Putin, la Veneçuela de Maduro o l’Iran, que està negoci-

Rebot
“Quan l’Aràbia Saudita recuperi la seva quota de mercat el preu pujarà”

Futur
“Tinc dubtes sobre la fi del petroli, perquè depèn de decisions polítiques”

ant la qüestió nuclear. La Rússia de Putin havia fet una aposta molt gran de desafiament i nova expansió, i la caiguda del cru, planificada o no –això no ho sabrem mai– la frena en sec.

¿Als Estats Units, doncs, li pot anar bé el que fa l’Aràbia Saudita?

És un plantejament complicat d’analitzar, perquè d’una banda li va bé, o com a mínim la decisió té el seu beneplàcit, però de l’altra també els perjudica en el negoci de la producció per *fracking*. No és tan òbvia la teoria conspiradora, perquè també rep. També reben molts països de l’OPEP i fins i tot l’Aràbia Saudita, que deixa d’ingressar molts diners. Si això s’ha posat en una balança i s’han analitzat pros i contres ho podem imaginar, però no ho podem saber. En qualsevol cas, als Estats Units, aquesta decisió afectarà molts petits productors del *fracking* que treballen a costos més alts i que s’han endeutat per produir a preus alts, però assenta la base també per a un sector més eficient i capaç d’operar a preus més baixos. De cara al futur es reorganitzarà el sector del *fracking* i el farà més competiu.

¿Retardarà la fi dels combustibles fòssils?

Des del 2008 la producció convencional cau però puja el que no és convencional. S’acabarà aviat? En tinc dubtes. Calen decisions polítiques en relació al canvi climàtic i la dependència energètica. Si no, és pa per avui però potser gana per demà perquè es produirà un rebot de preus. —

XAVIER BERTRAL

LA CRISI DE RÚSSIA

L'iPhone més barat de la història

La precipitada devaluació del ruble fa augmentar el consumisme i l'especulació als mercats

Reportatge

BRICIO SEGOVIA
MOSCOU

Fa dies que em ronda una idea. El ruble no deixa de perdre valor davant l'euro i el meu telèfon no funciona gaire bé. És el moment perfecte per comprar-me'n un de nou. Ara bé, amb la targeta espanyola, perquè, des del novembre, amb la russa ja no surt a compte pagar res. Si l'1 de gener un euro valia 45 rubles, aquesta setmana la divisa russa ha arribat a devaluar-se fins als 90. Faig els càlculs i avui em podria comprar un iPhone d'última generació 300 euros més barat que a Espanya. És una ganga!

Miro l'hora al despertador. Són dos quarts de vuit. Em llevo disposat a fer la meva gran adquisició abans que variï el tipus de canvi. Entro a la web d'Apple i hi diu: "Servei temporalment no disponible". Una poma mossegada i aquest missatge en rus és l'únic que apareix a la pàgina. Imagino que no he sigut el primer a pensar que aquesta compra seria un bon negoci. Me n'informo i, efectivament, Apple ha aturat temporalment la venda dels seus productes a Rússia des de dimarts.

Apple no té botiga física a Moscou, així que faig una cerca ràpida de distribuïdors. En trobo un que té existències d'iPhone's i que em permet pagar amb targeta –a Rússia no hi ha cultura dels diners de plàstic i les compres per internet encara es paguen en efectiu al missatger–. Localitzo el producte. "Afegir al cistell de la compra". Clic. "Pagar". Clic. "Transacció en procés"... Bip! "La compra no s'ha pogut realitzar", em diu en rus. Ho intento tres cops més. Però no hi ha sort. Em pregunto si les empreses russes estan utilitzant la mateixa tècnica que Apple fins que els preus s'actualitzin. Veig que aquest comerç sí que té un establiment físic. Em poso les botes, l'abric i el barret i marxo disposat a guanyar el que ja és una croada personal.

De camí a la botiga passo per tres cases de canvi. Moscou n'està ple. Els cartells lluminosos a l'entrada

BOTIGUES PLENES
La crisi monetària a la Rússia de Vladímir Putin ha fet desaparèixer les vendes. ILYA NAYMUSHIN / REUTERS

reflecteixen el tipus de canvi diari i els leds vermells fan combinacions de xifres mai vistes fins ara. Marquen els mínims històrics del ruble. Hi ha cua en totes les sucursals i només són les nou del matí. La gent ja no sap fins on caurà la seva moneda. "Només he pogut canviar rubles per dòlars. Ja no els queden euros! Com pot ser això?", diu una dona indignada a la sortida d'una oficina. Al mateix moment, tres persones abandonen la cua i comencen la seva peregrinació per trobar euros, la divisa més preuada ara mateix a Rússia.

Compradors compulsius

Arribo a la botiga. Està plena de gom agom i és un dialaborable. "Afanya't, que s'acabaran els calefactors!", sento com crida una dona al seu marit. Des que va començar la crisi del ruble els russos s'han tornat compradors compulsius. En menys de dos mesos han vist que les botigues han actualitzat els preus dos cops, i amb

Inflació
Els ciutadans s'han llançat a comprar per les contínues pujades de preus

Temor
Els russos acaparen euros i tenen por d'una intervenció dels bancs

una nova caiguda de la moneda aquesta setmana temen que ho tornaran a fer aviat. De fet, el Banc Central de Rússia ha calculat que la inflació superarà el 10% aquest any.

Em poso a fer cua a la secció de mòbils. L'home que tinc al davant es gira i em diu: "És el moment d'invertir en coses per a la llar". M'explica que ha vingut a comprar una rentadora i que en sortirà també amb una aspiradora i un telèfon "d'aquests que ho fan tot" per a la filla.

Ding! M'arriba un missatge al grup de WhatsApp que tinc amb els amics expatriats. "Una amiga de la meva dona treballa al Banc Central i ha sentit rumors d'una intervenció del govern als bancs. Nosaltres ja n'hem tret tota la pasta", diu el Juan, un advocat casat amb una russa que fa anys que viu a Moscou. Ding! "Jo ahir vaig intentar retirar diners del caixer que hi ha a la feina, però ja no en quedaven", explica la Maria, que treballa en un despatx d'arquitectes.

"A mi una col·lega russa em va dir que fa dies que guarda tots els calés a casa seva perquè no es fia dels bancs", comento jo. La gravetat de la situació ha fet recordar als russos el col·lapse financer de l'any 1998, quan el país es va declarar en suspensió parcial de pagaments. Com ara, el petroli barat va tenir-hi molt a veure.

Avui el país té una base econòmica millor. Disposa de reserves per valor de 416.000 milions de dòlars, però les relacions polítiques amb Occident són més desfavorables. Finalment arriba el meu torn. "¿Us queda algun iPhone 6?", pregunto amb ansietat. "Ui! Deixa-m'ho mirar, que això ha sigut un no parar tota la setmana –em diu la dependenta–. Sí, has tingut sort, t'endús l'últim". Li dono la targeta de crèdit. L'espanyola. Pago. Em donen el meu telèfon i quan l'engego penso: "Probablement he comprat l'iPhone 6 més barat de la història!"

Basket Lover

El bàsquet és més que no pas cistelles i partits.
Són les persones que comparteixen l'esforç, que s'emocionen amb una nova jugada i que troben en aquest esport l'energia per continuar.

I ÉS QUE EL MÓN ÉS PLE DE BASKET LOVERS.

#BasketLover

EL GREC 2014

Liga endesa

endesa

De totes, totes:

GRUPASSA és l'opció efectiva
per vendre el seu pis.

La nostra diferència:
La dedicació ÚNICA a la venda
d'habitatges a Barcelona.

www.grupassa.cat
900 77 55 55

Rambla de Catalunya, 123
BARCELONA

Fet a
Catalunya

Artesania

El sector artesà a Catalunya té una extensa trajectòria. A aquesta tradició s'hi ha sumat, els darrers temps, la implantació d'un segell d'innovació i contemporaneïtat. La producció manual segueix sent prioritària en els nostres artesans, **que aposten per l'excel·lència** en l'ofici amb uns objectes que expliquen la història que hi ha al darrere de la persona que els ha fet. Per tot això, es tracta d'un segment amb un **ampli ventall** de possibilitats per **als joves**, que hi poden **descobrir** diversos **oficis**.

400

milions d'euros
de facturació

66%

d'empreses
unipersonals

3.200

artesans en actiu amb el
carnet d'artesà emès per la
Generalitat de Catalunya

1.800

carnets d'artesà professional

900

carnets d'artesà cultural

500

diplomats de Mestre Artesà

012
gencat.cat
Cost de la tirada: segons opció

araemprenem

@ARAemprenem

Créixer

CONDEMNAT A 150 anys, la seva data de sortida de la presó està fixada per al 14 de novembre de l'any 2139, quan tindrà 201 anys d'edat. Aquest home, el delinqüent econòmic més famós del món, té el número de reclus 61727-054. Ell sol va aconseguir fer tremolar els fonaments de Wall Street i de la mateixa ciutat de Nova York. Tot plegat va passar ara fa sis anys: Bernard Madoff, un dels prohoms de la foguera de les vanitats de Manhattan, era arrestat per l'FBI. La seva caiguda va escandalitzar –i avergonyir– el totpoderós sistema financer nord-americà: Madoff va confessar que durant quatre dècades havia enganyat tothom, que la seva reputada empresa d'inversions era un frau i que havia estafat un total de 50.000 milions de dòlars. Aquell desembre del 2008,

acompanyant la seva imatge amb una gorra i entre policies, es van poder llegir titulars com ara: "Aquest individu ha estafat l'Univers".

L'empresonament era l'inici d'un viacrucis que ell mateix i la seva família han reproduït. Els seus dos fills li van retirar la

paraula i mai no el van visitar a la presó. L'any 2010, en el segon aniversari de la detenció, un d'ells es va suïcidar. L'altre moria aquest any de càncer als 48 anys. Madoff, antic president del Nasdaq i respectat filantrop, va ser apallissat a la presó (li van trencar el nas i diverses costelles i li van fer talls al cap i a la cara). Els seus néts han canviat de cognom per deixar de carregar una llosa que bé coneix la dona de Madoff, Ruth, a qui s'ha qualificat com "la do-

Cas Madoff: sis anys de l'incendi del qual Botín va sortir il·lès

Aquesta és la història de com el Santander va sortir de l'estafa... guanyant diners

na més sola de Nova York": el perruquer de tota la vida li va prohibir l'accés al saló, la florista que tenia a la mansió als Hamptons es va negar a seguir treballant per a ella i els fills també li van negar la paraula un temps. Tots plegats van patir la despietada crítica de les elits de Nova York, que van convertir Madoff en un cognom maleït. No en va, entre els afectats hi havia part del poderós lobi jueu, les estrelles de Wall Street i fortunes milionàries de tota mena, que constituïen l'entorn on es movia Bernard Madoff abans de la caiguda. Però l'empremta de les malifetes de Madoff es va deixar sentir a mig món i també a Espanya.

A INICIS DE l'any 2000 es va donar llum verda a adquirir productes fins aleshores prohibits pel seu risc. Amb la bom-

bolla immobiliària desbocada i l'aixeta del crèdit a màxima potència, molts es van trobar en disposició d'invertir fortes sumes de diners i es van estrenar en l'exclusiu món de la banca privada. I dins el grup de productes que s'oferien aleshores, Madoff Securities era un dels noms que sonava més fort.

Tenia el prestigi de ser una aposta conservadora i de garantir retorns; de fet, sota el lideratge de Madoff, tot un guru, l'empresa ostentava el rècord d'haver pagat beneficis superiors al 8% anuals durant 72 mesos consecutius. Operava a través de 19 fons, dos dels quals eren operats per bancs espanyols: Santander i BBVA. El primer banc espanyol va col·locar productes de Madoff (bé amb participació directa en el fons,

bé en productes estructurats lligats a l'evolució de l'índex de Madoff Securities) a través de les seves dues marques de banca privada: Santander Private Banking i Banif. Fonts del sector expliquen que en aquell temps, el banc vermell pressionava molt els seus gestors per col·locar aquest producte. "Era impossible que el Santander sabés el que de veritat passava", afegixen.

El que de veritat passava és que el fons de Madoff era una estafa piramidal (vegeu peça adjunta). I quan va caure Lehman, donant inici a la Gran Recessió, els inversors van començar a retirar els diners que tenien invertits al Madoff Securities i la gran mentida es va ensorrar. El BBVA va admetre pèrdues pròpies de 300 milions en l'estafa i d'uns 30 milions entre els seus clients. Unes xifres petites comparades amb el forat que va patir el banc que presidia Emilio Botín: els seus clients hi van perdre uns 2.300 milions d'euros. Per al Santander allò suposava un cop duríssim: havia recomanat un fons que era una estafa i, pitjor encara, els 2.300 milions que s'havien esvaït eren diners dels seus millors clients.

Els mals potencials no s'aturaven allà: per empitjorar les coses, aquella enganxada, la més important que va patir l'astut Botín en tota la seva trajectòria, afectava de ple Guillermo Morenés, responsable de la societat M&B (Morenés-Botín) i, sobretot, marit d'Ana Pa-

tricia Botín, l'hereva escollida pel seu pare per succeir-lo algun dia. Botín va voler evitar que l'escàndol esquitxés la seva filla i en una audaç pirueta, va obrir la porta a fer el que era simplement in-sòlit: compensar els clients.

Amb un ritme fulgurant –i gens habitual comparat amb el que s'ha vist en altres escàndols–, el Santander va prendre la iniciativa i es va disposar a oferir acords als clients. Només hi va haver un banc que fes una cosa similar: el Citi amb els afectats per la caiguda de Lehman. Molts dels clients del banc vermell estaven agrupats per defensar els seus interessos en bufets com el català Jausas. De l'estafa de Madoff va portar uns 200 afectats, que havien perdut entre 300.000 i cinc milions d'euros. Un dels socis d'aquest despatx, Jordi Ruiz de Villa, recorda com es va produir la negociació. “El Santander es va oferir a assumir el que els clients tenien invertit amb Madoff –que valia zero– i els ho canviava per participacions preferents que donaven un rendiment del 2%”, explica. Aquella oferta en va satisfer molts. Ruiz de Villa, però, explica que allò tenia un valor de mercat del 22% del que els afectats havien invertit. “Ens va semblar insuficient”.

EN SUCCESSIVES TONGADES de negociació el Santander va anar millorant l'oferta fins que en els primers mesos del 2009 va acabar tancant l'acord amb la immensa majoria dels que encara es

resistien a acceptar. Era el quart intent i tot i que Jausas es nega a explicar els termes del tracte que va acceptar, al sector es calcula que aquella quarta i última oferta equivalia a gairebé el 90% del que s'hi havia invertit. “El Santander ho va fer molt bé; tant de bo que tots els bancs fessin el mateix en aquests casos”, diu aquest expert en litigació bancària. Segons la seva opinió, “el que va fer Botín és increïble: va aconseguir apagar un incendi enorme, es va dotar de recursos propis a través de preferents i crèdits subordinats i fins i tot hi va guanyar diners”. Efectivament, al Santander li va sortir rendible l'operació. Tot i que va haver de pagar 235 milions de dòlars (168 milions d'euros) al liquidador judicial dels fons, Irving Picard, la bona gestió del mateix Picard recuperant actius va permetre que el banc recuperés aproximadament un 55% dels fons que va adquirir dels clients. En el sector, l'operació es considera un dels cims de la carrera de Botín. I l'incendi es va apagar: als tribunals de tot Espanya queden només quatre causes obertes. Però això no vol dir que els afectats ho hagin oblidat.

“Supersegur, molt diversificat, té tota la garantia del món i un *track record* boníssim des de fa molts anys”. Així li parlaven del fons de Madoff en una oficina de banca privada del Santander a Barcelona a un afectat que prefereix no dir el seu nom. La quantitat que hi va invertir era de 300.000 euros de la societat patrimonial de la família.

QUAN VA ESCLATAR el cas Madoff, aquest afectat ho va seguir amb curiositat, però mai va saber que això el podia perjudicar. Fins que va sentir la paraula Optimal. “Eren fons que ho tenien tot amb Madoff, aquella paraula figurava als contractes”, recorda. “El Santander no ens va trucar, vam haver de trucar nosaltres”, lamenta. Segons explica, en aquell primer contacte els van dir que no es preocupessin. Però en una reunió en persona va rebre la galleda d'aigua freda: “Ens van dir que havíem estat víctimes d'una estafa i que ells ho havien fet tot estupidament”.

La seva valoració de tot plegat va anar canviant. Al principi, amb la primera oferta, va pensar que “el Santander l'havia espifiada, però almenys responia”. Assessorat per Jausas, no va acceptar les primeres ofertes. I la decepció va anar creixent: “La percepció que ens queda és que ho van fer tan malament com van poder i que el que ens oferien a canvi era una ganga per a ells”. Aquesta víctima de l'engany financer més gran de la història admet que mai no explica el que els va passar: “Al l'empresa tothom ho sap i ningú en parla, perquè la premsa parlava d'això com «el fons dels ric», i ser ric i tonto no fa il·lusió a ningú”.

Sis anys més tard, la històrica marca Banif ja no existeix. Va ser desplaçada en favor de Santander Private Banking, i aquest afectat, com tants d'altres, ha perdut la confiança en els bancs. La seva empresa va cancel·lar tota la seva operativa amb el Santander i ja només inverteix en productes que entén, com la borsa. Interrogat sobre Madoff, aquest afectat escolta la tragèdia que es va abatre sobre la família del financer i deixa una conclusió: “No li desitjo mala ningú i Madoff em cau molt lluny, jo em queixo del senyor del banc que m'ho va vendre; ell sí que tenia responsabilitat amb mi”. —**Albert Martín Vidal**

Les claus de la mare de totes les estafes

1. UN ESQUEMA PONZI DE MANUAL

Madoff no invertia els diners que captava, simplement els acumulava. I amb els diners dels nous inversors remunerava els que portaven més temps, en el que es coneix com a esquema Ponzi.

2. NINGÚ VIGILAVA MADOFF

Els fons han de tenir un gestor (qui decideix les inversions), un *broker* (qui les du a terme) i un dipositari (qui comprova que es fa el que toca). En el cas de Madoff, ell feia tots els papers.

3. UN FULLET QUE NINGÚ NO VA LLEGIR

Al fullet del fons Optimal del Santander relacionat amb Madoff s'avisava de la falta de control i del risc que el *broker* pogués fugar-se amb els actius. Ningú no en va fer cas.

Mirades La difusió de l'epidèmia

Fotografia: Baz Ratner / Reuters

Un grup de vianants envolten el cos d'una possible víctima d'Ebola en un carrer de la ciutat de Koidu, a l'est de Sierra Leone. El país, a la frontera amb Guinea i Libèria, se situa a l'epicentre de l'epidèmia: més de la meitat dels 18.000 casos de contagi confirmats a l'Àfrica són habitants de Sierra Leone.

ara.cat

21-12-2014

El millor fotoperiodisme al teu iPad. Descarrega't l'aplicació gratuïta de l'aramirades

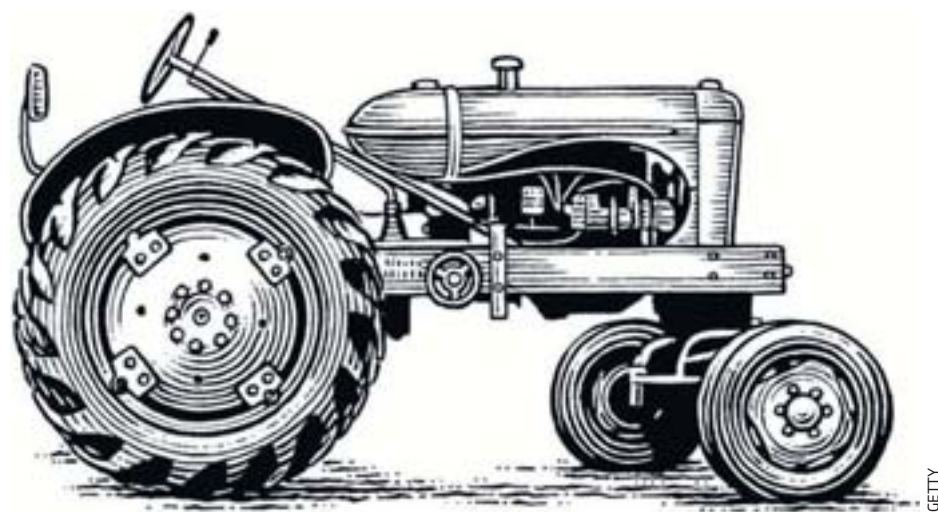

MOB: 078-345039 078-78146

Fotogaleria
a Ara.cat

INDÚSTRIA

Una empresa de maquinària també pot ser centenària

ITT, nascuda l'any 1878, ven vehicles per a l'agricultura, la construcció i el transport, tres sectors enfonsats per la crisi. Però se n'ha sortit

DE TRACTORS A excavadores, passant per autobusos i camions, és la maquinària que distribueix la catalana International Trucks & Tractors (ITT), que s'ha obert a nous mercats en l'últim any gràcies a una nova societat creada amb el grup francès Lavail. Durant el 2014 les dues empreses han comprat tres companyies de la Picardia –al nord de França, una de les regions agrícoles més riques d'Europa– amb una facturació conjunta pràcticament igual que la del distribuïdor català. Una inversió de 8 milions d'euros que ha permès al grup incrementar la seva facturació un 64%, fins a arribar als 124 milions d'euros en l'exercici tancat el setembre passat. En l'actualitat, el grup està negociant noves concessions per establir-se a altres regions com la Bretanya.

La història de la firma té les arrels a la Catalunya industrial i a l'Espanya rural del segle XIX, quan l'alemany Albert Ahles va fundar una empresa amb el seu nom per vendre les primeres màquines agrícoles a la Península. Fundada el 1878 a Barcelona, el catàleg de l'empresa comptava amb segadores, arades i locomòbils. En l'anar i venir de conflictes a Europa, els primers propietaris van tornar a Alemanya en esclatar la Segona Guerra Mundial, i des de llavors l'empresa ha estat sempre en mans catalanes; primer sota el nom de Parés Hermanos, i després de la fusió el 1991 amb Maquiagro i Tecnitactor, va passar a formar l'actual grup ITT.

La companyia, que compra concessions i les ven al client final, distribueix

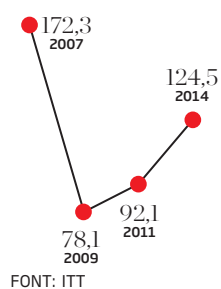
marques com New Holland (agricultura), Case (construcció) i Scania (transport). Tal com explica el conseller delegat de l'empresa, Xavier Domènech, “els tres sectors han patit una important caiguda durant la crisi: d'un 97% en la construcció, d'un 64% en el transport, i d'un 60% en l'agricultura”. Això ha provocat que la facturació es reduís en gairebé cent milions els últims set anys; dels 172 milions d'euros el 2007, als 76 milions el 2013. Una petita millora del mercat i sobretot les adquisicions franceses són la principal causa de l'increment registrat en l'últim exercici, segons explica el directiu. “Creixem molt més que el mercat perquè agafem noves concessions”, apunta Domènech.

AMB TOT, EL conseller delegat assegura que el negoci de la distribució és complicat: “La nostra competència són els fabricants que, segons les modes, opten o no per distribuir ells mateixos la maquinària”. Amb més de 2.000 equips venuts el 2014, les previsions de l'empresa passen per registrar unes vendes de 150 milions d'euros l'any vinent, que s'enfilen fins als 200 milions amb Lavail. L'acord entre les dues empreses ha dut a Barcelona tota l'administració de la societat resultant, ITTL Vimo. Amb les recol·lectores distribuïdes a França, el grup aspira a obtenir 45 milions de facturació durant el 2015, quan tancarà el primer exercici

complet després de l'operació. El nombre de treballadors també ha augmentat en l'últim any: ha passat dels 224 del 2013 als 356 d'aquest any, un centenar dels quals treballen a l'estranger.

ITT, que compta amb 29 delegacions, disposa de plantes a Martorelles, Lleida, Girona i Palma, i té una gran presència a Andalusia i Extremadura. El grup també està present a Xile i al Marroc, on distribueix maquinària usada. Només amb els recanvis de peces, l'empresa catalana factura prop de 30 milions anuals. —**Franç Marín-Camp**

SORTINT DEL FORAT FACTURACIÓ EN MILIONS D'EUROS

FONT: ITT

L'EXECUTIVA AGRESSIVA

Saber què passa

Avui, sense tenir gaire clar per què, he pensat en com seria dirigir una empresa amb 150 persones. Ho he fet després de llegir sobre una companyia que, amb poc més de dos anys de trajectòria, ha arribat a tenir aquesta dimensió i, no només això, sinó a tenir presència a prop de 40 països de tot el món: a Europa, a Amèrica Llatina...

Lògicament, el primer que he pensat és que necessitaria un equip directiu, és a dir, persones que m'ajudessin a dirigir els diferents departaments que, a la vegada, tindrien la seva estructura. Seria com una piràmide, per entendre'ns, amb diversos nivells.

Això evitaria que jo mateixa ho pogués controlar tot. Hauria de confiar que els meus directius fessin bé la seva feina, i que a més vigilessin que els seus subordinats fessin bé la seva. I alhora hauria d'establir un sistema de comunicació que permetés que de sota de la piràmide la informació arribés a dalt de tot, on jo, en última instància, hauria de prendre les decisions i definir el rumb estratègic.

Estic totalment segura que les 150 persones treballarien com 100 en una empresa com la meua, on ens estructurarem en una mena de T invertida, on jo ho controlo pràcticament tot. La part improductiva estaria en la burocratització de l'empresa, en els que cacen mosques, en els que només pensen a trepar, en els que es dediquen a barallar-se entre ells o en els caps que suposen un entrebanc més que no pas una ajuda per a la feina dels que tenen a sota. El pitjor de tot és que si la meua empresa segueix tirant endavant, arribarem algun dia a aquest inevitable mar d'ineficiàcies i temps perdut.

L'any 2015 el començarem, a la meua petita empresa, amb vuit treballadors, i ja començo a tenir una sensació inquietant de descontrol. La síntesi, brillant i senzilla, d'aquest sentiment l'he recordat del que em va dir fa poc un amic emprenedor com jo i que té una empresa amb nou treballadors: “Ja no sé què passa”.

Brindo per les meves preocupacions d'executiva amateur.

Bon any nou a tothom.

L'EXECUTIVA AGRESSIVA

ÉS UNA JOVE EMPRENEDORA

executivaagressiva@gmail.com

Petites & Mitjanes

ALIMENTACIÓ

De directiu d'Europastry a aixecar una fàbrica d'embotits

David García-Gasull ha rescatat dues empreses: va comprar Can Duran en plena crisi el 2008 i aquest any ha salvat la centenària Casa Sendra

QUAN DAVID GARCÍA-GASULL va comprar Can Duran el 2008 “no sabia res de fuets i llonganisses”. L'empresari tenia davant una fàbrica d'embotits que acumulava tres anys amb caigudes d'entre el 5% i el 10% dels ingressos i amb poques possibilitats de sobreviure perquè la nissaga familiar no volia prendre el relleu en el negoci. El primer any a les seves mans, i sota la tutela inicial de l'antic director, Can Duran va aconseguir parar de caure. A partir del segon any, i malgrat la dura recessió a Catalunya i en el conjunt del mercat espanyol, els creixements de vendes van arrencar amb força i s'han succeït des d'aleshores fins a arribar a ser del 30%, explica l'empresari. Aquest any l'empresa facturarà 13 milions d'euros i el que ve confia a arribar als 16 milions.

Amb 46 anys, García-Gasull acumula una llarga trajectòria empresarial que va començar amb un petit despatxet des d'on feia plans d'estalvi per a empreses. Aquesta activitat, juntament amb el seu matrimoni, el va dur fins a Europastry. Va casar-se amb la filla gran del fundador, Pere Gallés, i va arribar a ser conseller delegat d'El Molí Vell, la cadena de forns de pa del grup. El que havia de ser un pla per reduir costos durant un any en va durar 12, un període en què l'empresa va passar de 6 a 48 milions de facturació.

D'Europastry en va marxar quan va morir el fundador. Ja s'havia divorciat de la seva filla alguns anys enrere, tot i que havia continuat a l'empresa. “Quan em vaig separar vaig oferir-li marxar, però en Pere Gallés, en lloc d'això, em va oferir un contracte blindat perquè em quedés”, explica. Per respecte a ell, afegeix, va proposar-se que el seu futur empresarial no seria al sector del pa.

“Europastry va ser una gran escola perquè no només vaig ser conseller delegat, sinó que participava en els comitès de direcció”, recorda.

Un dels projectes en què va participar va ser en la primera presa de contacte amb el gegant Starbucks perquè entrés al mercat espanyol. “Vaig enviar personalment una carta a Seattle quan aquí ningú coneixia les cafeteries i em van dir que no era el moment, però anys més tard van ser ells que van venir a trucar a la porta d’Europastry per entrar a Espanya”, assegura García-Gasull. “Van triar-nos com a socis inicials, però just un mes abans de la signatura de l’acord es va cremar una de les principals fàbriques del grup a Rubí i això va obligar a prioritzar les inversions”, afegeix. Així va ser com Starbucks va oferir una participació minoritària a Europastry durant el primer any i va entrar a Espanya de la mà del grup Sigla.

A PUNT DE l’esclat de la crisi, García-Gasull havia de reorientar la seva carrera i va posar-se a buscar possibles negocis fins a trobar la fàbrica de Can Duran, a Seva. “En plena crisi, vaig endeutar-me fins a dalt i, de moment, el projecte rutlla i s’ha fet un petit lloc en la indústria de l’alimentació”, sosté.

L’aposta va ser especialitzar Can Duran en els embotits “lliures d’al·lèrgens”, els ingredients que generen més intoleràncies però que faciliten la producció industrial de grans quantitats. “Vam optar per un producte més natural”, recorda. Això limita la competència per preu, reconeix, i obliga a posicionar el produc-

te en una franja mitjana al mercat. El producte Can Duran competeix a les grans cadenes de distribució, on té el 50% de les vendes. Un 45% dels ingressos són a la botiga tradicional, mentre que el 5% restant (que va creixent any a any) prové de l’exportació a Europa. “A fora encara som molt petits, però tenim projectes molt interessants en mercats com el britànic”, diu García-Gasull. A banda, el grup també ven a Holanda, Bèlgica i Alemanya.

Ara, per completar la gamma de producte i atacar un nou consumidor, Can Duran està en ple relançament de la llonganissa centenària de Casa Sendra, una marca emblemàtica de la plana de Vic. El projecte ha permès salvar de l’extinció Sendra. L’antic propietari va veure’s abocat al tancament i el producte va desaparèixer del mercat, però tornarà a estar a la venda aquest Nadal en algunes botigues a Osona i, progressivament, a la xarxa de distribució on Can Duran vol enfocar aquest producte *premium*.

Tot i marcar-se objectius ambiciosos de creixement (i aconseguir-ho en plena crisi), Can Duran ha esquivat els cants de sirena de la marca blanca. Fa només un any va decidir prescindir d’un producte que fabricava per a distribuïdors i que li suposava una quarta part del negoci. “Ho vam fer per no caure en el *low cost* i la vam encertar”, subratlla. Ara Can Duran fabrica els mateixos quilos de producte però factura un 14% més, defugint un excés de dependència de la marca blanca. La producció per a distribuïdor és avui “residual”, diu l’empresari. Només fabriquen alguna varietat amb marca blanca per a clients importants que, en paral·lel, fan grans comandes de productes Can Duran. —**Elena Freixa**

MODA

El metacrilat arriba al ‘prêt-à-porter’

Una jove arquitecta està darrere de Kiwi+Pomelo, una marca de bosses que uneix disseny i moda per crear peces úniques i personalitzables

NÚRIA HERNÁNDEZ TÉ 25 anys i acaba de llançar la seva pròpia marca de moda. Seguint l’estela de l’arquitecte i dissenyador de sabates Zaha Hadid, la Núria, que també ha estudiat la carrera d’arquitectura, ha trobat una via alternativa a la seva professió lligada al disseny. La seva marca, Kiwi+Pomelo, se centra en les bosses, el seu producte estrella, però també inclou bijuteria i fundes per a mòbils. I què la fa diferent? El material. Tots els seus dissenys es fabriquen amb metacrilat, un material utilitzat fins ara en construcció i producció industrial.

“Amb la carrera d’arquitectura vaig descobrir aquest material i totes les seves possibilitats pel que fa als colors, les textures i els reflexos”, explica Hernández. Tot i que la utilització del metacrilat ha estat bàsicament industrial, també ha començat a integrar-se en joieria, un concepte que vol vincular a les seves bosses: “El meu propòsit és que sigui com una joia, però no una joia convencional, així que m’he allunyat del clàssic or i plata, i aprofito els meus coneixements dels materials arquitectònics”.

El concepte joia també es reflecteix en el preu de les bosses, ja que “tota l’execució, els materials i el tipus de tall [a làser] són molt cars”, admet. A tots aquests factors cal sumar que són bosses fetes a mà. “Faig cada bossa personalment i és un temps dedicat que també és costós”, exposa Hernández.

La dissenyadora creu que les bosses tenen un valor afegit perquè “es poden fer productes únics, ja que són personalitzables”. Aquesta marca permet al client demanar que un dibuix propi quedi imprès a la carcassa de la bossa. Segons diu, una fundació ja li ha demanat un disseny relacionat amb la seva activitat. I el fet que aquestes bosses puguin ser personalitzables fa que puguin anar destinades a dones d’entre els 20 i els 70 anys, segons la seva impulsora. “Tot i que hi ha gent que utilitza la bossa diàriament, el seu disseny està pensat per a festes o ocasions especials”, explica Hernández.

LA SEVA ESTRATÈGIA de distribució comprèn la venda *online* a través de la seva pàgina web, però també a través de l’establiment físic Luxury&co. “És una botiga que busca noves tendències i productes poc comuns”, diu Hernández. A més, la dissenyadora també destaca el fet que està especialitzada en el món de les relacions públiques, de manera que l’ajuden a posicionar-se. “Busquen l’essència de la marca i com transmetre-la; en una botiga qualsevol això no ho pots aconseguir”. Tot i això,

aquesta jove emprenedora avança que aquesta campanya de Nadal pretén començar a distribuir pel Born, ja que creu “que hi podrien encaixar prou bé”.

En els últims temps el mercat de la moda ha trobat una nova forma de publicitat a través de les blogueres, i la marca Kiwi+Pomelo no n’ha quedat al marge. “Moltes blogueres, fins i tot italianes i holandeses, m’han escrit per poder provar el producte i penjar-lo a la seva web”, diu Hernández, que explica que algunes d’elles li han arribat a demanar 600 euros per publicació. Però una de les col·laboracions que més l’ha enorgullit fins ara ha estat la proposta d’una artista de crear un disseny compartit.

ACTUALMENT AQUESTA MARCA l’integra només la Núria, però l’ajuden familiars, amics i la seva parella en coses com el manteniment de la web. “M’agrada anar a poc a poc; créixer massa ràpid implicaria delegar certes funcions en altres persones”, afirma Hernández. “M’implico en totes les fases de la producció i no voldria que es fabriquesin en massa en una factoria on cada dia se’n fessin 100 unitats”, diu la dissenyadora, que vol mantenir la personalitat de cada bossa. “M’encarrego del *packaging*, de cosir les bosses, de l’interior, de la carcassa... No vull que perdin el punt *hand made*”. —**Patricia González**

Complim
els nostres
compromisos

abertis

Compromís:
Contribuir al desenvolupament
econòmic i social dels països
amb inversions en
infraestructures de qualitat.

Resultat:
Des del 2003 Abertis ha
invertit més de
15.000 milions d’euros als
territoris on opera.

abertis
complim els nostres compromisos

abertis.com

*Innovació***i****TELECOMUNICACIONS**

Xats blindats per a exèrcits i cossos d'espionatge

El WhatsApp d'alta seguretat Gamma arriba a Espanya de la mà del grup australià Soprano, que ha comprat l'empresa catalana Sit Mobile

L'ESTRATÈGIA MILITAR, LES dades amb què treballen els cossos d'intel·ligència o les dades bancàries de clients no són material apte per circular lliurement pel Whatsapp, el Line o altres programes de xat que la majoria tenim instal·lats al mòbil. Per això, les empreses tecnològiques busquen solucions que garanteixin un plus de seguretat molt més elevat a prova de tota mena de pirates informàtics. És precisament aquest blindatge de la informació el que garanteix Gamma, una mena de WhatsApp d'alta seguretat que es comença a ven-

dre a Espanya i a tota l'àrea de països de l'Amèrica Llatina de la mà del grup australià Soprano Technologies. L'arribada del programa i la ràpida expansió s'expliquen perquè Soprano acaba de comprar una empresa catalana, Sit Mobile, especialitzada en serveis de missatgeria corporativa i amb una àmplia xarxa als mercats llatins. Aquesta adquisició la converteix en l'empresa més gran del món en el camp de la missatgeria corporativa, sosté el fundador de Sit Mobile i vicepresident per a Europa des de la fusió, Marc Bonavia.

Gamma fa només sis mesos que es comercialitza de la mà de Soprano i ja acumula diversos premis, entre els quals el de l'última edició del Mobile World Congress a l'Àsia. Bonavia destaca la importància de poder incorporar el producte que ja existeix en països de l'òrbita anglosaxona. "El fan servir grans empreses, exèrcits i alguns serveis secrets, però no puc dir de quins països", explica Bonavia. El xat Gamma garanteix "megaseguretat" perquè circuli informació sensible, des de la que gestionen empreses cotitzades fins a dades mèdiques de pacients en grans centres hospitalaris, afegeix el fundador de Sit Mobile com a exemples de la varietat de sectors que pretenen abordar.

Bonavia defensa que hi ha molt camp per córrer perquè moltes empreses encara funcionen amb BlackBerry per motius de seguretat, però ara tindran una opció per actualitzar la tecnologia. Gamma garanteix l'encryptament de missatges tant d'entrada com de sortida amb sistemes de blindatge molt potents. "Amb Gamma ens enfocarem a aquest nínxol d'empreses", explica l'empresari.

Sit Mobile i Soprano van tancar la fusió fa un mes i la plena integració encara no ha culminat (arribarà al juny), però Bonavia ja pensa en futurs projectes conjunts. Ara l'empresa és molt més

gran i té més múscul per afrontar nous projectes, com una entrada al mercat mexicà cap a mitjans del 2015. Es tracta d'un projecte que ja tenia pensat Sit Mobile, però que ha quedat congelat fins que s'acabi tot el procés de fusió, explica Bonavia en declaracions a l'ARA. Soprano no facilita informació de la seva facturació, ni tan sols la dimensió de l'empresa, però Bonavia defensa que són molt més grans del que era Sit Mobile tota sola.

L'EMPRESA QUE BONAVIA va fundar juntament amb Enric Solé fa 14 anys a Alella ha acabat comprada pels australians després d'assolir una facturació de 6,5 milions d'euros l'any passat. "Estàvem en una bifurcació: o seguíem creixent a base d'adquirir *start-ups* i anàvem fent, o feiem un salt d'escala, que és pel que hem optat", diu Bonavia. Al sector tecnològic, competint amb grans empreses, Sit Mobile tenia una mida incòmoda. "Ja érem massa grans per jugar a ser petits", assegura.

Les negociacions amb Soprano van fructificar perquè la xarxa al món era del tot complementària. "Érem la cara de la lluna que li faltava a Soprano", sosté l'empresari. Ara els productes de Sit arribaran al món anglosaxó i a mercats com Àustria o Suècia, mentre que els de la companyia australiana entraran a Espanya, l'Amèrica Llatina i el Brasil. L'encaix de les dues empreses ha fet que la fusió hagi permès absorbir el 100% de la plantilla de Sit Mobile, formada per unes 50 persones.

Entre les assignatures pendents del grup hi ha dos grans gegants asiàtics que, per separat, cap de les dues companyies havia abordat encara: l'Índia i la Xina. En tercer lloc, però ja a llarg termini, hi ha l'entrada al continent africà, que és pràcticament zona inexplorada del món en el camp de la missatgeria corporativa. —**Elena Freixa**

TELEFONIA

British Telecom i Telefónica, el casori que no va poder ser

L'operadora britànica opta finalment per comprar EE abans que O2, la filial de telefonia mòbil a les illes Britàniques del grup que presideix César Alierta

HAURIA SIGUT UN matrimoni de conveniència i més o menys entre cosins, com passa amb tots els casaments entre cases reials de diferents països, però la unió hauria creat la que potser hauria sigut l'empresa de telecomunicacions més gran del món. No obstant això, finalment, no es podrà repetir un pacte de sang a l'estil del que els Tudor i la casa d'Aragó van tenir al segle XVI mitjançant l'enllaç entre Enric VIII i Caterina, filla de Ferran el Catòlic, ja que el nuvi sembla que s'ha decidit finalment per una altra pretendenta.

El nuvi és la filial britànica de telefonia fixa de British Telecom (BT), líder del seu sector a les illes Britàniques i companyia derivada del monopoli estatal originari. És a dir, és l'empresa germinal, i també emblema, que amb el temps ha donat origen a l'imperi que avui és la multinacional britànica. Per la seva banda, la núvia és la seva antiga filial de telefonia mòbil O2 –per tant, d'alguna manera una cosina germana–, ara en mans de la multinacional espanyola Telefónica.

La multinacional britànica BT es va veure forçada a vendre O2 a Telefónica el 2006 com a conseqüència del desmesurat endeutament en què havia incorregut en la seva lluita per les freqüències de 3G als diferents mercats on es van oferir. Aleshores va demanar ajuda al govern de Londres per no haver de segregar el seu negoci venent el seu actiu mòbil més preuat, però va trobar una resposta refractària i no li va quedar més remei que acceptar l'oferta de la companyia espanyola, llavors desitjosa d'expandir-se.

De tota manera, en aquell moment la venda li va anar molt bé a BT, no tan sols per reduir el seu deute, sinó també per centrar-se a mantenir un ferri domini sobre les telecomunicacions fixes al Regne Unit, un mercat on la penetració de la televisió per cable i internet és una de les més grans del planeta i on es mouen negocis milionaris com la Premier League.

PER LA SEVA banda, Telefónica va aconseguir posicionar-se en un mercat de referència com el primer operador mòbil, però va tenir poc temps per rendibilitzar el negoci perquè quatre anys després els seus principals competidors es van unir en un grup sota el nom d'Everything Everywhere (EE). Així, el 2010, T-Online –filial mòbil de l'alemanya Deutsche Telekom– i Orange –filial de la francesa France Telecom– van formar el que avui és el primer operador mòbil britànic.

Ara bé, les perspectives canvien amb els anys i, de vegades, molt de pressa. Així, la rendibilitat del negoci fix de BT no decau, però s'ha estancat davant l'ab-

MFOUZ

sència d'una oferta convergent –fix + mòbil + internet + televisió– a les illes Britàniques. Al mateix temps, els usuaris passen cada dia més estona al mòbil, un suport on BT no dona servei ni cobra benefici des que es va vendre O2. D'altra banda, a EE la relació entre la matriu alemanya i la francesa és conflictiva, i hi ha analistes que asseguren que es pot arribar a titllar de molt dolenta.

En altres paraules, uns tenen pressa per comprar davant el canvi de les tendències dels usuaris i els altres volen vendre tan aviat com puguin davant la impossibilitat de gestionar una empresa transnacional. Sota aquestes premisses, la lògica indicaria que la compra d'EE per part de BT fos només qüestió de fixar el preu, i així s'esperava a finals de novembre. Però Telefónica es va col·lar a la festa de compromís amb la seva candidata i una temptadora oferta.

D'una banda, el grup que presideix César Alierta va oferir a BT la possibilitat de restaurar l'honor perdut en la venda d'O2 recuperant la seva antiga filial. Es comenta que a les oficines d'O2 hi ha enyorança dels temps en què tot

era 100% britànic, i encara que la companyia no va, ni de bon tros, malament, a Telefónica li aniria molt bé la suma que obtingués de la venda per rebaixar part del deute que té.

A MÉS A més, alguns analistes van apuntar en el seu dia que l'oferta de la multinacional espanyola anava més enllà de la simple venda d'actius i buscava un intercanvi d'accions que suposés una fusió de fet de les dues companyies per crear el conglomerat mundial de les telecomunicacions més important o, almenys, un dels grans. Es va parlar que Telefónica podria rebre per la venda el 20% de les accions de BT, de manera que es convertiria en accionista de referència del gegant britànic.

Després de la proposta de Telefónica el 24 de novembre, la lluita entre O2 i EE per ser la núvia més desitjada es va traduir en un abaratiment en el que demanaven i ha fet que BT es decideixi per EE per uns 15.000 milions d'euros, sempre que l'operació arribi a bon port. A Telefónica, si realment li interessa desprendre's d'O2, li queda ara la carta de negociar amb el grup Liberty, propietari de Virgin Media, o bé amb Talk Talk o el grup Sky, ja que aquests operadors fixos podrien perfectament voler-se apuntar a l'oferta convergent. De nvis no n'hi faltaran. —**Jordi Sabaté**

RETWEETS

Cuba obre les comunicacions al món

Trucar a l'Equador, a Colòmbia o a Mèxic des d'un telèfon fix de Catalunya costa 37 cèntims d'euro per minut. Trucar a Cuba, en canvi, costa el triple: 1,13 euros, més que fer-ho a Corea del Nord. Fins i tot amb serveis de telefonia IP en prepagament, com Rebtel o Skype, la broma no baixa dels 60 cèntims per minut. El motiu principal són les altes tarifes d'interconnexió que cobra Etecsa, la *teleco* estatal cubana, a les companyies de la resta del món per transferir les trucades a l'interior del país, que aporten al règim uns ingressos genys menyspreables.

D'altra banda, a Cuba només hi arriba un cable submarí de telecomunicacions modern, que enllaça l'illa amb Veneçuela, però la majoria de les comunicacions particulars amb l'exterior encara es fan via satèl·lit, més car i lent. Per això a Cuba només un 26% de la població té accés a internet, segons la Unió Internacional de Telecomunicacions, i aquest accés no és de banda ampla i es fa gairebé exclusivament des de locals públics. La telefonia mòbil, que només ofereix l'operadora estatal Cubacel –filial d'Etecsa–, és un luxe a l'abast de pocs cubans: el 17% dels que tenien mòbil a finals del trimestre passat, segons GSMA Intelligence, pagaven una mitjana de 9 euros al mes, més de la meitat del salari mitjà. Tot i això, cap d'ells té connexió mòbil a internet, perquè tota la xarxa és de tecnologia 2G.

Aquesta situació podria canviar amb la represa de relacions diplomàtiques entre Cuba i els EUA que Castro i Obama van anunciar dimecres. Les operadores de telecomunicacions estan citades entre les empreses nord-americanes que tindran permesa l'activitat a Cuba, i això no pot fer sinó millorar la capacitat i les prestacions dels serveis de comunicació a l'interior del país i cap a l'exterior. Caldrà veure si la previsible millora també afecta el contingut de les comunicacions, fins ara estrictament vigilat pel govern, o si es mantindrà l'actual intranet estatal, un *jardí tancat* més semblant al vigent a la Xina que tant estima Raúl Castro.

ALBERT CUESTA

ANALISTA TECNOLÒGIC

@albertcuesta

TECNOCAMPUS

Glaykkos, la nova xarxa social

El projecte d'emprenedoria social Think Big ofereix als joves d'entre 15 i 26 anys l'opunitat de transformar una idea en una iniciativa d'èxit. I ara ha seleccionat dos alumnes del Tecnocampus, Jaume Ávalos i Núria Campos, per la xarxa social Glaykkos. Es tracta de la primera comunitat turística per a públic homosexual que posarà en contacte usuaris amb establiments *gay-friendly*, recursos territorials i ciutats cosmopolites. A més de promoure el turisme entre usuaris homosexuals, el projecte fomenta que es faci també amb heterossexuals que volen descobrir una part nova i diferent a les destinacions.

El Jaume i la Núria són estudiants de la doble titulació en administració d'empreses i gestió de la innovació, i turisme i gestió de l'oci, i expliquen que al segon curs del grau el professor "basava tota l'assignatura en el fet de crear un nou producte o servei relacionat amb el turisme. Va ser molt difícil trobar res que no existís i que a més pogués rendir prou com per fer un treball". "Glaykkos va néixer d'una idea estrambòtica en què es volien connectar dos mons antagònics: l'heterossexual i l'homosexual", detallen.

Així, aquesta xarxa social que han creat el Jaume i la Núria "sobre al món per descobrir a l'usuari una nova part de la ciutat o destinació que visitarà". "Per què oferir només a un grup un producte que pot consumir tothom?", afegeixen sobre Glaykkos, que també té una part social de conscienciació sobre les malalties de transmissió sexual.

El projecte ha tirat endavant gràcies al Tecnocampus, que ha ofert als joves emprenedors un ampli ventall de serveis com l'Inno-Emprèn, el Weekend Challenge o l'International Entrepreneurial Seminar. Ara demanen un soci desenvolupador d'apps per a iOS que s'hi vulgui integrar en una relació de *coworking*. Els dies 28 i 29 de novembre van explicar el seu projecte a València, i al març presentaran la segona fase del programa.

Talent**t****PERFIL**

Assaig i error per competir amb els gegants de la moda

Macson, una empresa familiar barcelonina, segueix els seus plans d'expansió a l'Estat i també aspira a obrir franquícies a l'estranger

FEIA TEMPS QUE PERSEGUIA el mateix objectiu i, finalment, l'ha assolit. **Domingo Obradors**, director general de la firma de moda masculina Macson, obrirà botiga al passeig de Gràcia de Barcelona. S'ubicarà en l'emplaçament que fins ara ocupava la companyia tèxtil Gratacós. Així ho van acordar les dues parts al novembre, i ho faran realitat en els pròxims dies. "Hem invertit més de 200.000 euros en la remodelació del local", comenta l'empresari.

Aquest tipus de decisions estratègiques, que comprometen els recursos financers de l'entitat, sempre les consensua amb el seu germà Manuel, que també treballa a l'empresa. "Parlar molt entre nosaltres és la millor manera de minimitzar els errors", assegura. Però això no val per al dia a dia. En aquest cas, considera fonamental no interferir i evitar entorpir els processos: "El Manuel s'encarrega de la part administrativa, i jo, de la comercial".

Per rodejar-se d'un bon equip el Domingo prioritza l'experiència a la joventut i prefereix el contracte a llarg termini que l'alta rotació del personal. "A diferència de la majoria d'empreses del sector, acostumo a contractar treballadors que tinguin més de 35 anys", explica. Des del seu punt de vista, "que un venedor conegui el client és fonamental per fidelitzar-lo", així que dona prioritat al personal experimentat i ho explica d'aquesta manera: "Una persona adulta que té responsabilitats a casa sabrà entendre molt millor el client". En això, Obradors és conscient que va a la contra, però no s'immuta. És el camí que vol seguir, no té cap intenció de canviar-lo.

A MÉS DE la botiga del passeig de Gràcia, aquest empresari ha obert diversos locals en altres emplaçaments prestigiosos de la capital catalana com, per exemple, l'avinguda Pau Casals. Segons diu, no ho fa pel prestigi i no concep que hi hagi companyies que per obtenir un millor posicionament o imatge estiguin disposades a renunciar a la rendibilitat. "Això només ho poden fer les multina-

cionals", diu, sense ocultar que no li agrada l'afany per expandir-se a qualsevol preu. "De tota manera, suposo que es pot interpretar que així s'estalvien una part en publicitat", matisa. Ell, però, remarca una vegada i una altra que a Macson són molt curosos amb cada una de les inversions que fan i que busquen "recuperar la despesa en només un any". I amb raó: 42 dels 56 establiments que tenen repartits per Catalunya i Espanya són propis. "Estem obligats a endeutar-nos", sospira.

L'empresa, per tant, no utilitza la franquícia com un recurs per a la seva expansió fora de Catalunya, on té aproximadament el 25% dels seus locals. A Obradors sí que li agradaria comptar amb aquesta fórmula per mirar de sortir a l'exterior, cosa que han intentat diverses vegades al llarg dels últims sis anys. De moment, però, només han aconseguit desembarcar a Andorra. Segons explica, han arribat a un acord per obrir una franquícia a Algèria a finals de mes i estan en negociacions "molt avançades" per instal·lar-se aviat a Bèlgica. Després continuaran per l'Amèrica Llatina i altres zones que tinguin una certa similitud amb el nostre mercat.

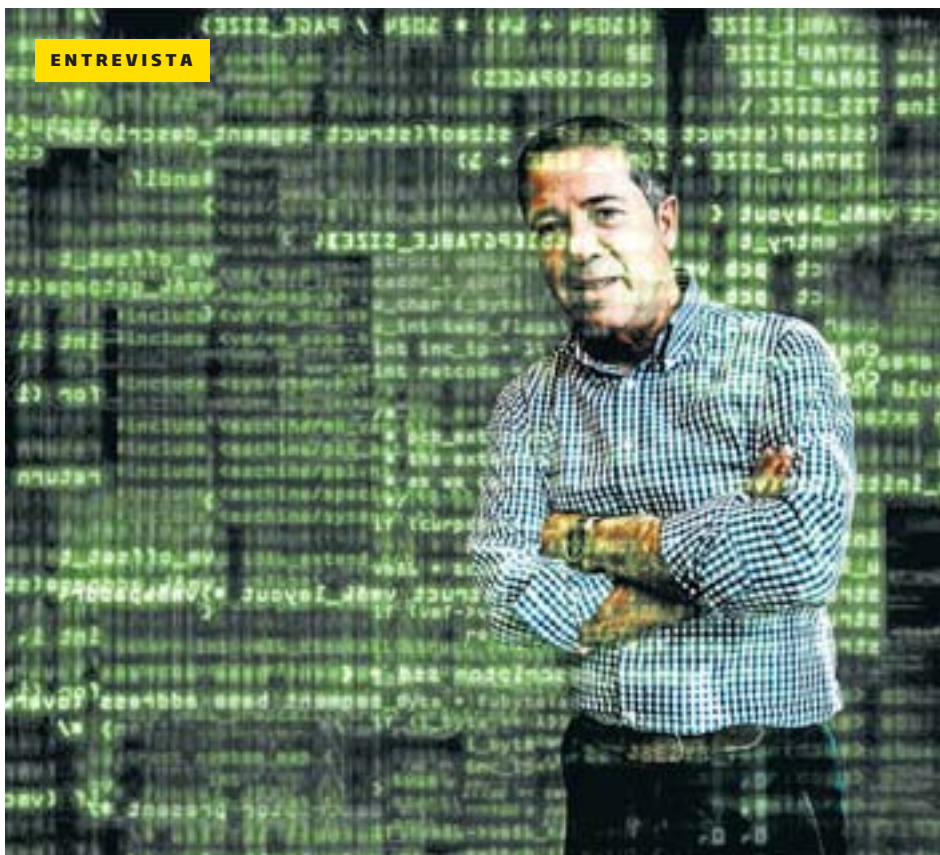
OBRADORS TÉ MOLTES ganes d'internacionalitzar-se, però de moment està tot enlaire. A més, té en compte que el 2009 es van truncar unes negociacions per anar a Sud-àfrica que "estaven pràcticament tancades". No n'explica els motius, com tampoc ho fa amb les converses no reeixides que va mantenir amb uns socis sud-americans per aterrar a Xile i a l'Argentina. D'altra banda, al territori espanyol no tot han estat encerts, i també s'hi han hagut de tancar botigues. De fet, a Madrid han abaixat la persiana dues de les vuit botigues que tenien. "Eren en centres comercials que només obrien els diumenges i quan la resta ha pogut fer el mateix han deixat de funcionar", explica. Segons diu, l'èxit d'un establiment "no és una ciència exacta", però assegura que amb l'estructura que ara tenen s'equivoquen menys. "Podem fer proves per veure si hem d'apostar-hi o no", revela. És el cas de la botiga que van obrir fa tres setmanes a Viella en contra de l'opinió general i que, de moment, "està sorprenent positivament".

El primer executiu de Macson subratlla que la globalització els ha obligat a créixer a marxes forçades: "O ho fèiem, o els nostres adversaris ens passaven al davant". Així que estan amb això. Malgrat la crisi, la firma ha seguit creixent de manera sostinguda, amb l'obertura de sis botigues durant l'últim any, i actualment ja factura prop de 20 milions d'euros gràcies a l'aportació d'un equip format per 160 treballadors. L'empresari confia a augmentar aquestes dades per a l'any que ve, al mateix temps que espera posar el punt final a les comparacions entres Macson i Massimo Dutti. "Nosaltres hem augmentat el ventall de la nostra oferta i ells, per contra, s'han estancat en el conservadorisme", es desmarca.

Domingo Obradors (Barcelona, 1974) es va incorporar a l'empresa familiar ben aviat. Però no ho recomana. "Per poder evolucionar és aconsellable dependre d'una persona objectiva que no sigui el teu propi pare". Ara per ara, només pot prendre'n nota i mirar de no oblidar-ho per quan hagi d'aconsellar els seus fills. —**Jordi Planas**

*"Acostumo
a contractar
treballadors
que tinguin
més de 35 anys"*

ENTREVISTA

CRISTINA CALDERER

Manuel Serrano: “No podem posar un anunci per demanar experts en ‘wearables’ perquè no n’hi ha”

→ FUNDADOR DEL GRUP FHIOS, CONSULTORIA ESPECIALITZADA EN MÀRQUETING DIGITAL I SOLUCIONS PER A MÒBIL

Col·laboreu en el nou màster en disseny i programació d'aplicacions per al mòbil que s'impartirà a La Salle a partir del febrer del 2015. Per innovar cal acostar-se a la universitat? Ha sigut iniciativa nostra. Per a la universitat és bo acostar-se al mercat, i per a nosaltres, al talent. Hi ha una distància molt important entre el món acadèmic i el que necessiten les empreses: fa falta més transferència de tecnologia. També és una oportunitat per formar futurs professionals que encaixin a FhiOS. Innovem molt en *wearables* i l'internet de les coses i necessitem gent capacitada. No podem posar un anunci en

què demanem experts en *wearables* perquè no n'hi ha.

Ens falten enginyers? D'enginyers n'hi ha molts, el que fa falta són enginyers de software i gent que sàpiga veure negocis, aplicar tecnologia en un mercat concret. Cal fomentar l'emprenedoria en el sector dels *wearables*. Els nostres clients són empreses interessades a ser pioneres en el desenvolupament d'aplicacions, per exemple, per a les Google Glass. Pensen què poden treure'n.

Per exemple? Una entitat bancària ens va demanar un conversor de moneda per a les Google Glass; una altra, una

aplicació per ubicar l'oficina més pròxima a partir de la geolocalització. En turisme, vam crear una aplicació perquè els museus puguin donar més informació a través de les Google Glass, i per al sector de l'automoció, com connectar-les als cotxes intel·ligents. L'última innovació han estat unes Google Glass graduades que hem fet amb Cottet.

Assegureu que feu *fresh consulting*. Què se suposa que és això? Vaig treballar molts anys en consultoria informàtica tradicional, primer a Atos i després a Sertec. Les consultores tendeixen a seguir procediments farragosos. Nosaltres volíem treballar amb vídeos, infografies, esquemes... Tenir una relació més fàcil amb el client. Això implica ser més flexibles a l'hora de competir amb altres consultores, grans o petites, que ofereixen preus molt baixos. I el que hem fet és aplicar el model de Vueling a la consultoria: oferir al client un preu fix del bitllet i una sèrie d'opcions extra que es paguen a part. Som una barreja entre agència de màrqueting digital i una consultoria tecnològica.

No creieu que hi ha un boom de *community managers* i experts en màrqueting digital? Crec que hi ha una falta de noves professions, el mercat va més ràpid que el món acadèmic. Els *community managers* requereixen una formació específica! També hi ha molts programadors web, però no prou. Necessitem el talent i no descartem crear una escola pròpia de programació per a mòbils a Barcelona. Al món hi ha companyies tecnològiques amb universitats pròpies, com Google.

Teniu 150 empleats i delegacions a Silicon Valley i Xangai... Sí, tenim presència internacional a través de les oficines d'Inspirit, la incubadora tecnològica de Dídac Lee, que utilitzem per donar més valor a les innovacions d'aquí. Aquest any esperem tancar amb una facturació de 7 milions d'euros. En els anys vinents volem seguir creixent entorn al 10%-15% anual de manera orgànica, però no descartem fer adquisicions d'empreses de valor afegit que ens aportin tecnologies innovadores. L'objectiu és acabar el 2020 amb una facturació de 20 milions d'euros. — **Andrea Rodés**

'PORCA MISERIA'

Turistes, residents i festius

Ja he manifestat més d'una vegada la meua humil opinió en relació amb l'obertura dels establiments comercials a Barcelona els diumenges: un nyam. Diumenge es ven menys de la meitat que un dia normal, ho demostra el fet que fins i tot un primer dia de rebaixes, el dia més fort de l'any, si cau en diumenge és una catàstrofe. Ara bé, si hi ha algun festiu en què paga una mica la pena obrir és el mes de desembre. Celebro, per tant, que l'Ajuntament hagi canviat d'idea i s'hagi adonat que aquest mes té més potencial que un Dia de l'Orgull Gai a l'estiu.

De totes maneres, aquest espectacle ens ensenya que hem pensat i plasmat el comerç barceloní com un comerç de dos mons separats i distants: el dels turistes, d'una banda, i el dels residents, de l'altra. Així doncs, veiem que hi ha desenes d'establiments que sis mesos a l'any pateixen i sis mesos a l'any es fan d'or, i sembla que ens oblidem que si no cuidem els dos mercats ens enfonsarem. Per la meua banda, tinc la sort que, segons em convingui, puc fer de guiri o de barceloní de soca-rel.

NICOLA PADOVAN
EMPRESARI
ITALIÀ

@nicolapadovan

teatregoya

Prendre Partit

de RONALD HARWOOD direcció JOSEP MARIA POU

PEPO BLASCO
SANDRA MONCLÚS
SERGI TORRECILLA
ANNA ALARCÓN

JOSEP MARIA POU
ANDRÉS HERRERA

"Excel·lent direcció, amb una gran actuació de Pou" Joan-Anton Benach, LA VANGUARDIA

entrades: www.teatregoya.cat

«Llegeixes un llibre
de fa cinc segles
i et sorprèn
com pot ser
tan modern.

Això és un clàssic.»

Amics
d'Els
Clàssics

Imagina que els clàssics de la nostra literatura fossin vius. I que escriguessin en el català d'avui. Imagina també que ho fessin sobre els temes més actuals. Bé, això no cal que t'ho imaginis perquè, de fet, els clàssics ja ens parlen d'aquelles coses essencials que inspiren els autors més contemporanis.

De la resta, se n'ha encarregat Editorial Barcino: demanar a escriptors i poetes actuals que adaptin els nostres clàssics i els acostin al lector d'avui amb un llenguatge proper i entenedor que, alhora, en faci evident la seva inqüestioable qualitat literària. **El resultat és Tast de Clàssics. Una col·lecció de clàssics molt moderns.**

ROSER CAPDEVILA

Il·lustradora

“Si vols ser lliure, comença a pensar pel teu compte”

ANTONI
BASSAS

Vas néixer a Barcelona tres dies abans que hi entressin les tropes de Franco, el 23 de gener del 1939. Què en saps, d'aquells dies?

Que eren caòtics. Els pares vivien al costat de la Pedrera. No tenien aigua ni electricitat... O sigui que vaig arribar molt inoportunament. El pare s'amagava a casa perquè havia fugit del front i deia que esperava els que ens alliberarien. Després seria un antifranquista, però llavors el que volia era que s'acabés la guerra. L'avi va ser un dels fundadors del diari *El Matí*, molt catalanista, i no ens en parlava mai, de la guerra. Tenien por, suposo, i ganes de girar full.

¿Notes que t'ha faltat alguna cosa en la teva educació, per haver viscut en una dictadura?

Moltes coses, perquè el franquisme va ser l'època de “la nena no cal”. La nena no cal que estudiï, la nena que faci labors. A mi no m'agradava gens cosir però t'hi obligaven, per al dia que et casessis. Jo me n'he sortit, però tinc moltes amigues que es van quedar fent traus i només preparant-se per cuidar un marit. Penso que és una trampa el que fem ara les dones. Continuem tenint fills i treballant. Això del feminisme punxa una mica. Però, vaja, jo he sigut molt feliç, i ho sóc. Tinc una família de la qual estic molt contenta, un marit –ja sé que queda passat de moda– que és fantàstic... No queda bé això, oi? Escolta, saps què sembla tu i jo? Les converses del Banc Sabadell.

Ha, ha, ha... Dona, doncs jo pretenia fer una entrevista, no un anunci. No és un anunci, no. Però aquí, amb les dues cadires...

Ja veig que t'hauré de collar més. A veure. M'has dit que ets feliç, però has tingut un càncer i un accident.

Tot alhora. El dia que vaig acabar la químic em van atropellar. I estic molt malament de la vista i caic molt: em trenco cames, porto claus... Tinc problemes per llegir. Per dibuixar ho porto millor perquè faig dibuixos petits. Per sort. Per a mi dibuixar és com respirar. La químic era molt forta. Era un limfoma. Vaig preguntar què passava si no la feia i em van dir que em quedaria migany de vida i patiria molt. En tenia 65, en fa deu. I el dia que vaig acabar vaig anar a buscar uns papers i em va atropellar una furgoneta damunt la vorera. Dies en coma...

¿Vas tenir la impressió que hi havia un complot contra tu?

Home, al part de les tres bessones vaig tenir una hemorràgia i vaig estar vint dies que no les vaig conèixer. Però quan em van atropellar hi havia moments que em volia morir. Perquè em van fer una trinxada... I això que estava amb morfina. Anava amb respiració assistida, aquell tub que et posen que no pots enraonar. [Fa el soroll.] Volia que vingués un notari per fer el testament vital, que permet que et desendollin. [Torna a fer el soroll.] Però no m'entenien. Em van portar un abecedari, i van veure que hi posava “notari”. I el Joan, el meu marit, em deia: “Roser, què vols dir un notari? Quan arribem a casa ja vindrà!” No em van entendre. Quan vaig tornar a casa va venir el notari, però llavors ja no el necessitava. Si m'haguessin desendollat, ara no seria aquí. Sort que no va venir, el notari.

Deixa'm que torni una mica enrere, amb la jove Roser Capdevila. Com eres, a part de traçada?

Perfil Roser Capdevila (Barcelona, 1939) ha dibuixat tota la vida i sap que la distància més curta entre dues persones és un somriure. Per això sempre busca dibuixar-lo a la cara de l'interlocutor. I de la seva bossa de Mary Poppins sempre en surt alguna sorpresa. Em regala una carpeteta de cartró confegida per ella mateixa amb unes il·lustracions dels músics que va veure l'altre dia a L'Auditori, incloent-hi un violoncel·lista amb la cama enguixada, on se li aguanta la partitura. “És la viola de gamba”, m'explica, i esclata a riure. El seu talent ha creat les bessones que han vist en 150 televisions nens de tot el món, i, com si fos una maga de l'amistat, no para de fer demostracions d'afecte: “T'he enganxat una fulleta de menta a la tapa de la carpeta, però hi havia un embús tan gran que em sembla que ja es deu haver pansit”.

Tenia 17 anys quan me'n vaig anar a Suïssa: un any a Ginebra, que era una ciutat molt grisa per les calefaccions de carbó, i hi vaig estar cuidant tres nenes. Vaig fer els divuit anys allà, i allà vaig començar a pensar pel meu compte. Mira, jo vivia al carrer de la Rectoria, a Horta. Amb el rector, els vicaris, els meus avis –que vivíem de costat– i la Bruixa Avorrida, que era la meva mestra i vivia dos cases més amunt. Quan em veia al jardí em deia: “Capdevila, vete a hacer los deberes!” No podia ni sortir al jardí... A Ginebra estava sola, buscant-me la vida, i vaig veure que tenia un cervell que era meu i de ningú més. Els joves d'ara no ho poden entendre. Jo havia de refer tot el meu pensament, i havia de ser una persona lliure.

Què vol dir ser lliure?

El primer va ser deixar d'anar a missa. Això per a mi va ser un pas molt important perquè a casa eren tan religiosos... Durant la Quaresma, a l'escola cada dia ens feien anar a l'església. Ens feien dir “*¡Antes morir que pecar!*” “*¡Más fuerte! ¿Antes morir...?*” I nosaltres: “*¡Que pecar!*” A la nit tenia

Mireu el vídeo
a l'Ara TV

Dissort “El dia que vaig acabar la quimioteràpia em van atropellar” **Obra**
 “Felip i Letícia em van dir que les seves nenes veuen ‘Les Tres Bessones’
 en català” **Vida** “He sigut i sóc molt feliç. Tinc un marit fantàstic”

RUTH MARIGOT

una por que em moria. Fins que vaig ser lliure físicament. Respecto la gent creient, però jo he descobert una altra manera de viure i estimar.

Amb què més vas trencar quan et vas sentir lliure?

Quan tenia 12 o 13 anys vaig escriure una carta al president Eisenhower, sense dir res a casa, per demanar-li que em pagués un viatge als EUA, que m'agradaria tant anar-hi... Esclar, a les pel·lícules els americans eren tan macos i tan bons... I els japonesos eren tan dolents! Hi vaig posar: “President Eisenhower, Casa Blanca, EEUU”. I al cap d'un temps el pare agafa el correu i diu que hi ha una carta per a mi de la Casa Blanca. Em deien que no tenien diners destinats a pagar viatges, però em van enviar una quantitat de propaganda, de fotos dels *marines*, de bombardejos... I m'ho van estar enviant durant anys... Era l'enveja dels meus germans. Jo deia: “Ai, m'han tornat a escriure els americans...” I el pare es va enfadar molt. Deia que vindrien de la protecció de menors perquè es pensarien que em maltractaven.

Els vas fer patir molt amb xicotets?

No. Ui, imagina't una Pasqua abans de Rams amb tres de cop. Hauria sigut un daltabaix horrorós. Em vaig quedar embarassada al viatge de nuvis.

Una part de la família sí que era d'esquerres, no? Almenys tens un cosí socialista bastant conegut.

Sí, el Manuel Valls. El meu oncle, que és el seu pare, i la meua mare eren germans. El meu cosí sempre ha viscut a París, va néixer a Barcelona d'accident. Era l'agost i van venir de vacances, i el part es va avançar. Però ell sempre ha mantingut el contacte, i a casa seva de París sempre s'ha parlat català. I el Manuel tenia molt caràcter. És líder, fort, dur... Estem orgullosos de tenir un personatge així a la família. Des que és primer ministre no em contesta els correus...

Digues-li que l'Eisenhower sí.

Aveure si es posales piles. [Riu.] Hi ha hagut molta relació amb el Manuel perquè per feina he anat molt a París, per les editorials amb què he treballat, i fins i tot vaig anar a casa seva quan era alcalde d'Ivry. Després es

Vellesa
 “Fer-se gran és que et caiguin tot de prohibicions a sobre”

va separar, té quatre fills amb la primera dona, els petits són bessons... Hem tingut molta relació.

T'agrada la Mafalda?
 Molt.

Quino, que té set anys més que tu i no s'hi veu i no pot pintar, diu: “La vellesa és una porqueria que t'espanta molt. És com si et cau Pinochet i et comença a prohibir coses. M'angoixa anar perdent autonomia. I tenir una certa mentalitat anquilosada, rondinaire”. ¿Et sents reflectida en aquest retrat?

Potser sí que sóc una mica rondinaire. Però està molt bé el que diu ell, eh? Això que et comencen a caure prohibicions a sobre. He descobert que em fa mal l'esquena, que gairebé ja no puc llegir el diari...

Què creus que haurien de portar els Reis als nens?

Ui, un any als meus néts els vaig fer unes cuinetes amb caixes de cartró pintades, els fogons eren uns CD, tenien pica, de tot... M'ho vaig currar molt. I el dia de Reis, poso les tres cui-

netes, que feien un goig... I un que devia tenir tres o quatre anys salta i diu: “No entenc que havent-hi cuines de plàstic els Reis ens hagin portat una cuina de cartró”. I vaig deixar de fer reciclatge per als nens per Reis.

Vas començar a dibuixar les Tres Bessones als 40 anys. Deunidó.

Jo feia estampats. Un dia em van trucar de l'Editorial Teide i em van dir: “Roser, voldríem que fessis una prova”. Començaven a fer llibres en català per a les escoles. Els vaig fer un parell de dibuixos, potser tres. Els van agradar, i a partir de llavors no vaig parar mai més. He treballat molt per l'estranger. Fins i tot al Japó.

Què et va semblar?

Quan vaig veure que érem tants a Tòquio vaig pensar que als passos de vi-anants ens matariem. A Catalunya s'hi està molt bé. I vivim en una ciutat que té de tot. Què més volem?

La independència?

A Madrid es deuen divertir ara: “Mira'ls, aquests, no s'avenen entre ells”. Una mica penós, eh? Ja no sé què dir. Ens estem refredant. Jo hi creia molt i he firmat manifestos, i ara... Es podrien posar una mica d'acord, no? I no donar aquesta imatge, que és la que volen a Madrid.

Tu et sents reconeguda?

Sí. Fins i tot a Espanya m'han donat la Medalla d'Or de les Belles Arts, i me la van donar el rei d'ara i la Letícia, que van estar superamables, perquè resulta que les nenes veuen *Les Tres Bessones* i els agraden molt, i els hi posen en català... Hi havia la duquessa d'Alba. Li vaig dir: “Voldria visitar el seu palau de Sevilla, ja que som aquí”. I va fer com un grinyol. [Imita la duquessa.] No vaig entendre res. També li van donar el premi al Julio Iglesias, però estava de gira i va venir la Chábeli, molt simpàtica. Ens van convidar a un sopar als cellers Osborne, i va ser molt divertit perquè la Chábeli creu en la reencarnació i el del Tricicle li deia: “¿Però i si et reencarnes en cuc?” I ell li deia que els humanoides ens reencarnem en humanoides. I també recordo Bolonya, a la Fira del Llibre Infantil, que ens van convidar al restaurant del Pavarotti a Mòdena. El Pavarotti era d'una família molt humil i els va posar un restaurant. Tots se li assemblaven. El cuiner, el cambrer...

Tot de Pavarottis...

Ho vaig trobar tot tan entranyable en aquell restaurant, que era un hipòdrom que ell va comprar perquè li agradava muntar a cavall. Pobre cavall. [Riu.] I aquella família que et servia el risotto amb aquella cara de Pavarottis tots. Ai, Toni, ja et deia que sóc *taladro*, eh?

Et puc fer dos petons?

I tres i tot. Els francesos ara ja se'n comencen a fer quatre. —

DIRECTOR
CARLES CAPDEVILA

DIRECTOR ADJUNT
IGNASI ARAGAY

SUBDIRECTORS
DAVID MIRÓ, CATALINA SERRA,
JORDI CORTADA, SÍLVIA BARROSO

DIRECTORA D'ART
CRISTINA CÓRDOBA

EDICIÓ PAPER
ROSA RODON
EDICIÓ DIGITAL
ISAAC SALVATIERRA
POLÍTICA FERRAN CASAS
INTERNACIONAL MARC VIDAL,
CARME COLOMINA
ECONOMIA ÀLEX FONT
SOCIETAT ALBERT SOLÉ
CULTURA LAURA SERRA
COMUNICACIÓ ÀLEX GUTIÉRREZ
ESPORTS TONI PADILLA

DELEGACIÓ A MADRID
JOAN RUSIÑOL
DELEGACIÓ A BRUSSEL·LES
LAIA FORÉS
LLENGUA ALBERT PLA
FOTOGRAFIA
XAVIER BERTRAL

EDICIÓ DE PREMSA
PERIÒDICA ARA, SL

PRESIDENT
FERRAN RODÉS
CONSELLER DELEGAT
SALVADOR GARCIA RUIZ
DIRECTOR AUDIOVISUAL
ANTONI BASSAS
DIRECTORS DE NEGOCI
ANTONI M. PIQUÉ
(EXPERIÈNCIA D'USUARI)
ORIOL CANALS
(SUBSCRIPCIONS, DISTRIBUCIÓ
I PROMOCIONS)
MARC ERRA
(MÀRQUETING I E-COMMERCE)
DIRECTORA FINANCERA
FOIX VALDÉ
DIRECTOR COMERCIAL
SERGI GERMÁN
DIRECTOR SISTEMES I PRODUCCIÓ
SERGI RUIZ
DIRECTOR DE TECNOLOGIA
MARC CAMPRODON

C/ DIPUTACIÓ, 119
08015 BARCELONA.

TELÈFON: 93 202 95 95.

ATENCIÓ AL SUBSCRIPTOR: 902 281 110
subscripcions@ara.cat

TEXT LEGAL

Edicions de premsa periòdica ARA es reserva
tots els drets sobre el contingut del diari
ARA, els suplement i qualsevol producte de
venda conjunta, sense que es puguin repro-
duir ni transmetre a altres mitjans de comu-
nicació, totalment o parcialment, sense prè-
via autorització escrita.

Difusió controlada per l'OJD

Mas i Junqueras: el factor humà

Les converses i negociacions entre Artur Mas i Oriol Junqueras per intentar acordar quina és la millor estratègia guanyadora per completar democràticament el procés polític que viu Catalunya semblen haver arribat a un punt crític de difícil solució.

A parer meu, hi ha quatre factors clau que condicionen aquest acord: 1) Els interessos legítims i les preferències de cada partit, ja que es posen en joc les expectatives electorals, l'ocupació de càrrecs, el protagonisme dels seus respectius líders, la futura hegemonia ideològica, etc. 2) El marge de temps de què disposen per posar-se d'acord, un temps determinat per l'agenda interna catalana (aprovació dels pressupostos), pel calendari electoral (eleccions municipals al maig del 2015 i generals cap a finals d'aquell mateix any), per la incertesa en el grau de manteniment de la intensitat de les reivindicacions sobiranistes de la ciutadania i també del possible "nou temps" que imposarà la futura irrupció de Podem en l'esfera política. 3) El nivell de pressió i direccionalitat que exerceixin properament les forces del sobiranisme cívic, especialment l'ANC i Òmnium Cultural. I 4) la solidesa de les relacions personals i el grau de confiança existent entre Mas i Junqueras.

Dels quatre factors esmentats, considero que ara mateix el clau és el darrer, és a dir, el factor humà, el factor relacional. Tot sembla indicar que aquesta relació entre els dos líders és avui una relació difícil, emocionalment distant, esguerdada o enverinada pel que alguns consideren decepcions, enganys o "traïcions" derivats de les anteriors negociacions i que deixen la confiança malmesa.

Mas ha demostrat en la darrera dècada una gran fortalesa emocional fins al punt d'arribar a saber interioritzar l'adversitat, la solitud extrema o el sentiment d'injustícia. Ha après a fer el cor fort, a saber aguantar les males passades o, en les seves pròpies paraules, a menjar-se i pair els gripaus. Això li ha donat serenitat. Però és la serenitat d'un tímid i això implica la dificultat d'exterioritzar les emocions i fins i tot d'empatitzar en la distància curta.

Junqueras, en canvi, és molt nou en la política i no sembla arri-

ÀNGEL CASTIÑEIRA

CÀTEDRA DE LIDERATGES, ESADE-URL

bar a aquesta cimera en el seu millor moment. Com ha escrit Vicent Partal, "Junqueras no està fi, i tinc la sensació que s'ha quedat aturat en algun minut pretèrit que no el deixa encertar el present, que li emboira massa la vista". No és tan sols una qüestió relacionada amb la mirada estratègica, sinó també amb el seu to emocional. El 17 d'octubre passat, en una entrevista a Catalunya Ràdio, podíem sentir un Junqueras fràgil i exhaust que mentre implorava "Fem-ho d'una vegada, si us plau", no va poder acabar el seu discurs per culpa de l'emoció. Ara sembla com si les ferides de les anteriors negociacions encara no li haguessin cicatri-zat del tot.

Hi ha molts estudis sobre com es construeix la relació entre líders i seguidors. En canvi, n'hi ha molt pocs que estudiïn com funciona i com es pot millorar la relació entre líders a l'hora de cercar acords entre ells. Unes relacions deteriorades poden ser un greu obstacle per a les negociacions fins al punt d'anul·lar la possibilitat d'assolir un acord. I, al contrari, una bona gestió de la relació personal i de les emocions pot contribuir de manera decisiva a l'èxit de la negociació. Roger Fisher i Daniel Shapiro trien a *Beyond reason* (2005) un episodi explicatiu d'aquest factor relacional. Era el setembre del 1978 i les negociacions de pau entre Israel i Egipte arribaven al seu punt culminant. El president James Carter havia convidat el

primer ministre d'Israel, Menahem Begin, i el president d'Egipte, Anwar al-Sadat, a Camp David. Però després de 13 dies, les negociacions continuaven aturades i Begin estava disposat a abandonar. Carter havia cuidat de manera especial la bona relació personal amb Begin. El president nord-americà havia mantingut contactes freqüents amb ell, l'havia convidat a sopar en privat en presència de les seves respectives esposes i s'havia interessat per l'assassinat dels pares i el germà de Begin durant l'Holocaust. Begin, ja gran, li havia demanat a Carter unes fotos seves autografiades per regalar-les als seus néts. Carter va personalitzar cada foto amb els noms dels néts del primer ministre israelià. Quan la negociació va entrar en crisi, Carter va decidir fer una aturada. Llavors li va entregar les fotos a Begin. Ell les va mirar, va llegir en veu alta les dedicatòries i el nom dels seus néts. Els seus llavis tremolaven. Van parlar una estona en veu baixa dels néts i sobre la guerra. Aquest va ser un punt decisiu en la negociació. I aquell mateix dia Begin, Al-Sadat i Carter van signar l'Acord de Pau de Camp David.

De l'exemple triat voldria fer-ne dos breus apunts finals. El primer és que de vegades en les grans negociacions entre líders cal cercar la figura d'un mediador. Algú amb prou autoritat i tacte per saber conduir la relació i les discussions tenint cura d'aquests detalls menors que jo he vinculat amb el factor humà, l'inevitable factor humà. El segon apunt és que el factor humà es veu també influït pel clima o l'atmosfera que es crea al voltant dels interlocutors. Begin i Al-Sadat van poder discutir les qüestions més difícils sense oposar resistència ni abandonar el recinte. El clima emocional de la conversa no va ser amenaçador. Persistien les diferències, però el temor i les sospites s'havien reduït i el compromís per trobar una solució era més fort.

WIKIPEDIA

Mas ha après a fer el cor fort, però la seva és la serenitat d'un tímid; Junqueras és molt nou en la política

Quan la negociació entre Begin i Al-Sadat va entrar en crisi, Carter va decidir fer una aturada i va regalar unes fotos al líder israelià

EL DIARI D'AHIR

Fe d'errades: L'ARA agraeix als lectors que ens facin arribar els errors que detectin en el contingut dels articles. Un cop confirmat l'error, l'ARA publica la fe d'errades en aquesta mateixa columna. Podeu fer-nos arribar les vostres esmenes a opinio@ara.cat.

Nadal de 1914: un instant de pau

“Quatre dies a les trinxeres, quatre dies a la reserva. Els quatre dies a la trinxera han estat dolorosos a causa del fred i de la duresa del gel, però els botxes ens han deixat ben tranquils. El dia de Nadal, ens van fer senyals i ens van fer saber que ens volien parlar. Vaig ser jo qui es va acostar a tres o quatre metres de la seva trinxera, d'on van sortir-ne tres per a parlar. Resumeixo la conversa que després vaig haver de repetir, potser unes dues-centes vegades, a tots els curiosos que m'ho demanaven. Era el dia de Nadal, dia de festa, i demanaven que ningú tirés cap tret durant el dia i la nit. Ells mateixos asseguraven que no tirarien ni un sol cop. Estaven esgotats de fer la guerra, van dir-me, estaven casats com jo (m'havien vist l'anell de casat), no tenien cap diferència amb els francesos, però amb els anglesos...! Em van passar un paquet de cigars, una capseta de cigaretes de filtre daurat, jo els vaig donar *Le Petit Parisien* a canvi d'un diari alemany i vaig tornar a la trinxera francesa, on ràpidament em van robar el meu tabac *botxe*. Els nostres veïns del davant van complir la seva paraula: ni un sol tret”.

Aquest és un dels relats de la Treva de Nadal, recollit en una carta del 28 de desembre de 1914 escrita pel soldat Gustave Berthier, professor d'escola primària originari de la Borgonya, a la seva esposa, amb la qual s'havia casat tres anys abans. Amb l'esclat de la guerra, Berthier va ser mobilitzat i des

de Tunis –en aquell moment protectorat francès–, on s'havia instal·lat la parella, va haver d'anar a fer la guerra a les trinxeres del nord de França, des d'on va viure l'arribada del Nadal d'aquell 1914.

La confraternització nadalenca al front occidental, iniciada la nit del 24 de desembre amb la *Stille Nacht* (Santa Nit) dels soldats alemanys, la sortida de les trinxeres franceses, angleses i alemanyes, l'enterrament dels morts, les ampolles i els dolços compartits, alguns testimonis gràfics, el pas per la barberia improvisada i, especialment, el partit de futbol entre jugadors de diferents nacions, va ser notablement recreada a la pel·lícula *Joyeux Noël* de Christian Carion, amb el germanocatalà Daniel Brühl, el francès Guillaume Canet i la bellíssima actriu alema-

JOAN SAFONT

ESCRITOR I PERIODISTA

CONSULTEU
MÉS ARTICLES A
www.ara.cat

nya Diane Kruger, en aquell moment esposa d'aquest darrer. Ultimament l'episodi del Nadal de 1914 ha tornat a l'actualitat gràcies a l'anunci nadalenca dels magatzems britànics Sainsbury's que justament recrea l'episodi amb motiu del centenari de la Gran Guerra. Tot i el bon gust de la peça publicitària, la iniciativa no ha pogut obviar la polèmica: “¿Un gran homenatge o un anunci ple de cinisme?”, es preguntava l'edició digital del tabloide britànic *The Daily Mirror*, fent-se ressò de les crítiques per fer servir en publicitat un fet històric com aquest.

I és que de la Treva de Nadal ens n'emociona que, entre la devastació d'una guerra que tothom creia aviat finida i que a finals de 1914 tot just començava a fer sentir el seu carnatge, hi hagués un moment per

a l'esperança, per a la humanitat, per als sentiments, per a la germanor. Que en aquell entorn infernal fos, en definitiva, anunciat el Nadal. I ens torba que, com el mateix soldat Berthier explica a l'estimada Alice, l'endemà, els mateixos soldats alemanys amb els quals havia intercanviat tabac i bons desitjos “es van adonar que ja no era Nadal: l'artilleria els va enviar uns quants obusos que van esclatar de ple a la seva trinxera”. De fet, aquella va ser l'única festa nadalenca dels quatre anys que es van escaure fins a l'armistici en què es van donar espontànies celebracions entre soldats dels diferents bàndols. A partir de llavors els exèrcits se'n van guardar prou de permetre escenes que poguessin comportar derrotisme o el qüestionament d'una guerra d'antiheroiques trinxeres que es va allargar fins a deixar colpit un segle de conseqüències i desastres, en bona mesura determinant per la nostra actual geopolítica. Una guerra de la qual el soldat i mestre Gustave Berthier no tornaria, mort encara no mig any després d'aquell Nadal. Tenia 28 anys.

Des de Barcelona, Eugeni d'Ors escrivia a *La Veu de Catalunya* d'aquell vespre del 24 de desembre de fa cent anys: “Als amics que vetllen en la nit i més que a ningú als col·legues, als seus germans, els sentinelles de totes les avançades en l'any de la Gran Guerra, saluda en la nit de Nadal, el Glosador”. Aprofito el bon desig de Xènius per desitjar un molt bon Nadal a tots els lectors de bona voluntat.

La confraternització nadalenca al front occidental va ser recreada a la pel·lícula 'Joyeux Noël', amb Daniel Brühl

LAMARTARILE

De la Treva de Nadal de 1914 ens sorpren que hi hagués un moment per a la humanitat enmig d'un entorn infernal

Obama no vol ser oblidat

❖ Seria del gènere tonto no reconèixer que, amb la represa de relacions diplomàtiques entre els EUA i Cuba, Barack Obama s'ha fet el seu lloc dins la història. Algú dirà que ja el tenia: per l'enorme expectativa que va generar en la seva primera aparició com a candidat (amb el *Yes, we can* com a mascaró de proa), per les expectatives que va generar entre la comunitat afroamericana i arreu del món, per la manera de modular i emetre el seu discurs, per la seva presència gairebé hollywoodiana, per la seva capacitat d'ironia i el seu sentit de l'humor, que mai ha dubtat a usar contra ell mateix.

❖ Se'l recordarà com el president que va fer matar Bin Laden poc després d'haver recollit un Nobel de la pau, mentre mantenia dues guerres en marxa a l'Iran i a l'Afganistan. Se'l recordarà com un home que va decebre un munt d'il·lusions

a canvi de no deixar caure l'ordre mundial en el desastre que voldrien els republicans. Se'l recordarà com el demòcrata reformista que no se'n va sortir amb les seves idees sobre sanitat pública, sorgides de la malaltia que va patir la seva mare. Se'l recordarà com el president que va haver de lamentar amb impotència que un policia blanc omplís de bales el cos d'un jove negre que havia robat un paquet de tabac, sense poder fer-hi res més. Se'l recordarà, en gran mesura, com un personatge que no va aconseguir estar a l'altura d'ell mateix, o del seu discurs.

❖ Però també se'l recordarà com el president americà que va posar fi al bloqueig amb Cuba i, d'aquesta ma-

SEBASTIÀ ALZAMORA

ESCRITOR

El president del 'Yes we can' busca fer-se un lloc a la història amb les polítiques exteriors

nera, va posar fi al règim castrista. Allà on Kennedy va fer una mala feina amb la *crisi dels míssils*, Obama i el seu equip han sabut envoltar-se dels reforços necessaris (el govern canadenc, el Vaticà del papa Francesc) per donar un cop d'autoritat que no admet contesta. Naturalment que la fi del bloqueig no és cosa d'una setmana per una altra: no es ventilen cinquanta anys d'enemistat amb un parell de discursos vinguts d'una banda i de l'altra. És un projecte enorme, que haurà de tenir la seva evolució. I la veurem.

❖ En qualsevol cas, Obama haurà aconseguit el que volia: passar a la història com el president dels EUA que va derrotar pacíficament el

castrisme. No és poca cosa. I com que és un home ambiciós, no hem de descartar que guardi encara un altre as a la màniga. Tots els presidents americans han fracassat en els reiterats intents de posar pau i ordre al Pròxim Orient, o més concretament entre Israel i Palestina. Per descomptat, és un objectiu gairebé impossible d'imaginar. Però també ho era el de Cuba. A un president dels EUA, quan li fallen les polítiques internes (com li han fallat a Obama) sempre li queda no renunciar a les polítiques exteriors. Per aquí crec que busca el president Obama el seu lloc dins la història, i diria que se l'està forjant. Podem esmentar molts antecessors seus dels quals fa temps que no se'n canta gall ni gallina. No serà el seu cas. S'ha proposat que el recordem i l'haurem de recordar: no és un home disposat a anar-se'n amb les mans buides.

La fràgil psicologia del cranc

Hi havia una vegada un cranc de mar que, indignat per ser catalogat com un crustaci, clamava contra la ciència: “Sóc jo, us ho dic, jo i només jo!” Qui ens narra aquesta història és William James (1864-1869), un filòsof entestat a tornar a néixer.

A *Les varietats de l'experiència religiosa*, James divideix els homes en dos grups, segons hagin nascut una o dues vegades. Els primers, no senten cap necessitat de renéixer perquè tot ho troben bé. No tocarien ni una coma del món. Els segons, ben al contrari, no entenen el sentit de tot plegat i sospiten que el món pateix un greu error de disseny. Els primers mai no van ser expulsats del paradís i semblen biològicament programats per ser feliços. Els segons pateixen el pecat original de la malenconia i saben que no hi ha viatge de tornada al paradís. Poden viatjar en el mateix seient del metro, però són al·lògens els uns per als altres. Qui vulgui recuperar el paradís perdut, diu James, ha de tornar a néixer.

Walt Whitman seria el representant dels primers. Va ser, sens dubte, un home extraordinari. Mai parlava malament de ningú. No es queixava ni dels mosquits. Acceptava amb complaença les lleis de la naturalesa i les seves conseqüències (la malaltia, la deformitat, la mort...). Mai es va plànyer ni del temps, ni d'un dolor. Mai ningú el va veure enutjat o esporuguit.

Homes així existeixen, però no sabem com fer nostra la seva vida. A la majoria dels mortals no solament ens costa sentir la simfonia al món, sinó que de vegades sospitem amb un cert sobresalt que les persones

que ens envolten fan grans esforços per ballar al so d'una música que no senten. Els veiem i ens semblen uns actors dolents que, probablement, estant pensant el mateix de nosaltres. No ens sorprendria gaire que algú s'aixequés per dir-nos: “Sóc jo, us ho dic, jo i només jo!” Però probablement cap de nosaltres sap ben bé què vol dir ser “només jo”... encara que tots hem constatat que de vegades, fins i tot de manera inesperada, la felicitat ve a visitar-nos i per una estona ens fa sentir-nos en el món com a casa.

James considerava que els nascuts per segona vegada disposen d'una visió més acurada de les coses precisament perquè coneixen la seva fragilitat. Assegura que fins

GREGORIO LURI

PEDAGOG

De vegades els altres semblen esforçar-se per ballar al so d'una música que no senten

i tot poden arribar a ser més feliços que els altres... si són capaços d'apostar voluntàriament per la construcció de sentit en el món. Tolstoi és l'exemple que ens presenta.

Però Tolstoi mai no va aconseguir néixer una segona vegada. La prova és que, amb vuitanta dos anys, va abandonar una nit la seva dona i va pujar al primer tren que va poder agafar. En sentir-lo arrencar, va escriure: “Estic bé, estic bé. Sóc lliure”. Per què se'n va anar? Per la mateixa raó que ens n'anem tots, perquè volia tenir un present. Quatre dies després, la mort –“indigna de ser creguda”, com l'havia qualificat alguna vegada– va venir a marcar la fi del viatge a l'estació d'Astàpovo.

MINNEAPOLIS INSTITUTE OF ARTS

Quina ficció volem per a Catalunya?

❖ Vivim en un món de ficcions. És alhora una sort i una desgràcia. Però és el que ens fa humans. Hem inventat religions, nacions, ideologies, sentiments. Són tan potents, que de vegades embogim per defensar aquestes creacions que existeixen sobretot al nostre cap i al nostre cor. Les tenim tan interioritzades, que no dubtem de la seva existència, sense elles la nostra vida no tindria sentit. La fe, la pàtria, la llibertat, el socialisme, l'amor... La nostra imaginació és molt fèrtil. La nostra condició d'éssers que pensem i sentim més enllà de les necessitats purament físiques ens ha convertit en uns magnífics inventors de realitats que, encara que no ho sembli, tan sols existeixen a la nostra ment. Però que d'altra banda ens són imprescindibles per viure en societat.

❖ Les religions, les nacions, els grans ideals i els sentiments codificats han jugat històricament, i encara juguen, un paper central en l'organització social. També han portat grans desastres. ¿Però algú s'imagina un món sense aquestes ficcions?

De fet, alguns esperits lliures que s'ho han imaginat han acabat creant altres ficcions potentíssimes, com ara l'anarquisme i l'amor lliure, que en realitat serien un retorn a una pretesa civilització primitiva menys condicionada per aquests grans relats. La sospita més que fonamentada, però, és que en qualsevol grup humà, per petit que sigui, per aïllat del món que visqui, sempre hi ha una ficció que el cohesiona: algun tipus de norma o de creença compartida, algun mite acceptat per la majoria de membres de la comunitat.

❖ De la mateixa manera que sempre han existit mites o ficcions col·lectives, també és raonable pensar que sempre hi ha hagut persones que eren conscients del seu caràcter arbitrari i ficcional. Potser l'avenç de la humanitat, el que se n'ha dit *progrés* (una altra ficció mítica?) consisteix, senzillament, a ampliar

IGNASI ARAGAY

DIRECTOR ADJUNT

El monopoli de la ficció ja fa temps que s'ha trencat. També aquí l'estem trencant. Estem fent un nou guió

aquesta consciència autoanalítica, a ser capaços, cada cop de manera més general i compartida, de qüestionar la idoneïtat de les pròpies creences i, per tant, d'anar-les transformant. De fer menys rígides les nostres ficcions.

❖ Mai la humanitat havia estat tan formada i tan informada. Mai hi havia hagut tantes persones capaces de raonar i enraonar, de pensar per si mateixes, de posar en dubte les lleis i les idees preconcebudes, aquelles estructures invisibles i heretades que ens conformen. La crisi de la democràcia o les Primaveres Àrabs en són una prova. El monopoli de la ficció ja fa temps que s'ha trencat. Corre lliure per les pantalles del món.

❖ També aquí mateix l'estem trencant. Hem decidit que volem repensar la nostra ficció nacional. ¿Renunciarem al mite de la unitat d'Espanya i ens aventurem cap a una no-

No és el mateix viure en el paradís que viure fugint. Aquest va ser el cas de Gauguin. Va arribar a Tahití decidit a néixer de nou. Des d'allà va remetre a Europa imatges versemblants del paradís. Algunes se situen entre les més seductores de l'art modern. Però eren falses, perquè el paradís feia anys que havia deixat d'existir. El viatge al jo està ple d'equívocs. De fet, Tahití va ser per a Gauguin una experiència decebedora. Hi havia estat més infeliç que a França. Però va fer tot el possible per amagar la realitat i convèncer el gran públic que havia viscut en pau amb ell mateix i amb el món. Sovint fa seu el vocabulari de les *Les Rêveries du promeneur solitaire* de Rousseau. Va acabar presoner del seu propi mite, creient que el seu jo autèntic habitava als seus quadres.

“Els meus desitjos estan a l'alçada dels meus plaers”, escriu Rousseau des del seu refugi del llac de Biennne, encenen la imaginació romàntica. El seu desig era dissoldre el seu jo en la contemplació extàtica dels núvols i viure “com si no tingués cap enemic”. Tot Thoreau està latent a *Les Rêveries*: “Les afinitats que sento amb les fulles agitadaes del vern i l'alber em tallen gairebé l'alè”.

“Per què sortim?”, preguntava Mestre Eckhart. La resposta és sempre la mateixa: “Per trobar el camí a casa”. Algunes vegades necessitem allunyar-nos de tot el que és nostre per trobar-nos amb el que és més nostre.

Envoltat dels cims dels Alps, Amiel, que havia descobert que el paisatge és un estat de l'ànima, escrivia al seu *Diari íntim*: “Retorn a mi mateix. Quina benedicció!” En realitat els està dient als cingles: “Sóc jo, jo i només jo!”

va ficció de Catalunya? En tot cas, ens hi hem posat des d'un triple mite: el de la unitat civil, el del pacifisme i el del debat col·lectiu. Estem vivint una evolució democràtica, estem creant un potent nou relat de ficció. El públic del món ens mira amb incredulitat i el d'Espanya simplement no entén, ni vol entendre, la pel·lícula.

❖ I mentre triem director i guió per al nostre film col·lectiu, se'ns ha tirat a sobre el Nadal, una de les grans ficcions universals. Un autoengany que ens regalem un cop a l'any. Cada cop són menys els que l'entenen a la manera cristiana, però són ben pocs els que renuncien a celebrar-lo. L'anem transformant. En l'era industrial, sense renunciar al seu caràcter religiós o èticament inspirador, l'hem convertit també en un gran basar. Som perfectament conscients de la contradicció, però sembla que no ens molesti, oi?

❖ Així doncs, bon Nadal i que el 2015 ens porti –ens portem– noves ficcions.

CARTES I MISSATGES

Humans i gossos al metro

He vist nombroses cartes publicades en diversos mitjans sobre la nova normativa que permet portar gossos al metro de Barcelona. Alguns hi estan a favor perquè es reconeix el seu dret a portar el seu gos en transport públic; d'altres hi estan en contra per la possibilitat que facin les seves necessitats al mitjà de transport (cosa que no és responsabilitat de l'animal sinó del propietari, dins i fora del transport públic). I altres expressen la seva por perquè alguns gossos no porten morrió o entren al metro en hora punta, sense fer cas de la normativa.

Abans de portar-los en transport públic, els propietaris hauríem de preocupar-nos del que suposa per a ells que els fiquem en un túnel sota terra ple de gent i sorolls i fer-los pujar en una màquina que es mou, accelera i frena sense que entenguin el que passa. La responsabilitat amb els nostres animals no es basa només a complir les normes i mantenir la higiene per on passem. Es tracta també de procurar el benestar de l'animal.

Per favor, pensem en ells i no siguem tan egoistes de no veure com de malament ho passen alguns per la nostra falta de consideració.

MARIA JESÚS ASENADOR ADAN
FORNELLS DE LA SELVA

La cultura de l'alimentació

Un dia estava fent la llista de la compra. El televisor estava encès: hi anunciaven un producte alimentari que gairebé curava, com si es tractés d'un producte farmacèutic. Unes hores més tard, al supermercat, vaig mirar l'etiquetatge d'alguns productes i, realment, no coneixia gairebé cap component dels que incorporaven. Vaig qüestionar-me si la salut està en mans de les empreses alimentàries, els responsables de comunicació i les lleis establertes.

Els aliments són més complexos del que ens imaginem: unes simples croquetes poden portar conservants, potenciadors de gust i colorants, entre altres additius denominats amb la nomenclatura *E* seguida d'un número. D'aquesta manera perdem la identificació del que és realment l'aliment.

Hem de tenir clar que la durabilitat hauria de ser totalment natural, sense basar-se en el que no coneixem. Tenim productes amb un aspecte molt més lleig (ecològics) i que són més saludables. Ens basem en la concepció visual del producte.

ALBERT FORNÓS PARICIO
VILANOVA I LA GELTRÚ

L'economia de l'experiència

Internet i les xarxes 2.0 ens han permès socialitzar-nos amb els nostres amics i donar a conèixer les nostres necessitats i experiències en qualsevol moment i lloc. En especial la gent jove, que continuament utilitza aquests nous mitjans com a aparador per mostrar la seva vida.

La gent cada vegada té més pressió per donar a conèixer la seva vida d'oci, per ser com la resta de la gent i adquirir experiències que mostraran a tothom. Volem viure i adquirir experiències per després mostrar-les, i aquest consumisme d'experiències ens porta a les xarxes socials.

Sense separació de poders

M'ha causat certa sorpresa la dimissió per "motius personals" del fiscal general de l'Estat, el senyor Eduardo Torres-Dulce; no pel fet en si mateix sinó perquè, lamentablement, a Espanya és poc comú. Diuen les males llengües que aquesta decisió es deu a la interferència constant i contínua del poder executiu sobre les decisions preses per la Fiscalia General, que sembla que no són del grat del govern actual.

Certament, sempre solen haver-hi pressions dels governs de torn sobre el poder judicial, però no recordo cap ocasió en què s'hagués

produït aquest desenllaç. El més lamentable i preocupant del cas és que no es molesten a dissimular aquestes profundes, constants i persistents pressions.

És evident que els nostres insígnies pròcers, al contrari que la dona del Cèsar, no només no són honestos, sinó que ni tan sols es molesten a semblar-ho. Han sigut incapaços d'aplicar –per ignorància o per desídia– les lliçons del gran cronista i pensador Montesquieu, que promulgava la separació dels poders executiu, judicial i legislatiu. Tant de bo la decisió de l'exfiscal general serveixi d'exemple.

RAFAEL SEGURA CALDERÉ
VILADECANS

La recuperació econòmica, un miratge

Ahir et deien que la crisi s'havia acabat; avui que, durant anys, Déu sap quants, en patirem les seqüeles. No sé què diran demà, segurament que res del que van dir s'ajusta del tot a la realitat que vivim i patim. Que l'economia repunta i que el futur, amb molta paciència per a uns quants, serà molt millor del que ara és.

Però, en realitat, quin és el missatge? Una il·lusió, un miratge, una quimera, un supòsit en funció del que passi al nostre entorn... moltes frases amb poc contingut de credibilitat. I de la resta, què? Aquells que ho han perdut tot menys la dig-

nitat, perquè la paraula *esperança* sí que és una quimera, igual que els somnis perduts. I als que no tenen recursos ni possibilitats d'obtenir-los, que sobreviuen gràcies a una societat altruista que fa miracles, ¿què se'ls pot dir?

Un governant que menteix perquè no el castigui el calendari d'unes eleccions pròximes només té un nom i en majúscules. Mentir a la gent amb falsedats que fan més mal que altra cosa, creant il·lusions allà on no n'hi ha, realment és de jutjat de guàrdia.

Com a català, d'aquest tipus de gent no vull saber-ne res.

PERE MANUEL GIRALT PRAT
SANT JUST DESVERN

El sector turístic és qui més coneix aquesta nova economia i més se'n beneficia: empreses *online* que ofereixen "paquets d'experiències" per regalar i també pàgines web on els usuaris poden explicar la seva experiència després de visitar un lloc turístic, penjar-hi fotografies, opinar i compartir-ho amb els amics.

MONTSE TORRELLES TEIXIDÓ
LLEIDA

Crida als intel·lectuals

En les societats, en la nostra també, de tant en tant l'equilibri social es trenca a favor de la mediocritat i es pot generar un ambient refractari a tot afany de perfecció. Els ideals es debiliten i la dignitat s'absenta. Els governants no creen aquest estat de coses; el representen.

El mediocre rarament fa un judici sobre si mateix, defuig l'autocrítica, rebutja el diàleg, no s'atreveix a enfrontar-se amb el que pensa diferent. És fonamentalment insegur i busca excuses que sempre es basen en la desqualificació de l'altre. Aquesta actitud el tanca en la convicció que ell posseeix la veritat, i el seu adversari l'error. Els que pensen i actuen així integren una comunitat

malalta i, més greu encara, la poden arribar a dirigir. Així es facilita el creixement d'una societat que s'allunyi d'ideals i l'existència de polítics incompetents i corruptibles. La justícia es va fent fonedissa.

Per poder reeixir com a país ens cal que la cultura estigui normalitzada i que sigui present en el debat social i polític. Una societat culta disposa d'un nivell intel·lectual suficient i necessari per ser capaç d'afrontar amb èxit el que es proposi.

A Catalunya tenim un bon gruix d'intel·lectuals en diversos àmbits. Ara seria molt, molt convenient escoltar-los, llegir-los, saber què pensen dels moments que vivim. Ens cal una alenada fresca, positiva i propositiva dels intel·lectuals de tots els àmbits. Un ampli manifest seu seria una bona notícia.

JORDI BUFURULL GALLEGÓ
BARCELONA

Les cartes enviades pels lectors han de tenir un màxim de 1.000 caràcters. El diari es reserva el dret de resumir-les. Els seus autors hi han de fer constar nom i cognoms, adreça postal i electrònica, número de carnet d'identitat i un telèfon de contacte. Les cartes no es respondran.

El vell verí de les il·lusions il·luses

ALBERT PLA NUALART

LINGÜISTA I ESCRIPTOR

M'és enllà del que diguin sondejors que, com explicava ahir Jordi Muñoz, reflecteixen més un canvi de mètode que d'opinió, el triomf del sí o el no a un estat propi és tan ajustat que una alteració substancial de l'actual marc polític pot fàcilment decantar la balança.

I si és cert el que tothom afirma, que la puixança del PP ha sigut una fàbrica d'independentistes, seria irresponsable ignorar que la seva decadència –cada dia més ineluctable– pot ser una fàbrica de cagadubtes i federalistes.

Aquest estat que, ens agradi o no, és encara el nostre marc polític patirà el 2015 un fort sotrac que, a més d'enterrar el bipartidisme, alimentarà moltes il·lusions. També les dels que han necessitat veure-ho tot negre per fer-se independentistes i només necessiten una tènue llum al final del túnel perquè reviscolin el seu inveterat pactisme.

El gran perill ara mateix –ho deia Carles Boix en el seu últim article– és que tornem a entrar en el bucle de

Qui ha necessitat veure-ho tot negre per fer-se independentista només necessita una tènue llum per tornar a ser pactista

l'Espanya que sembla que per fi es reforma per al final contrareformarse de cop (sovint de cop d'estat) amb tràgiques conseqüències per als il·lusos que s'hi havien apuntat.

La crisi, convertint classes mitjanes en classes depauperades, ha inflat una bombolla de ràbia i menyspreu contra la dreta de sempre i tot el que representa. ¿També contra el nacionalisme, culturalment genocida, que vol fer de l'Estat una única nació?

Avui Pablo Iglesias, com ahir Manuel Azaña, ens dirà que sí, ens dirà que Espanya pot deixar de ser la mare desnaturalitzada que no sentia el clam de Maragall. I són tants els que somien en truites sucoses que no demanin trencar cap ou!

La història demostra que quan algú diu el que tothom vol sentir el lúcid passa a ser aixafaguitarres. Jo també vull creure Iglesias però no puc evitar saber que el nacionalisme espanyol no és només de dretes i que, així que baixi el suflé antisistema, tornarà a aplegar massa vots perquè un líder estatal, per bona fe que tingui, se'n pugui desmarcar.

Podeu expressar-vos al diari a través de la web www.ara.cat, i per les següents vies:

[@diariARA](https://twitter.com/diariARA) facebook.com/diariARA [@cartes@ara.cat](mailto:cartes@ara.cat)
✉ Carrer Diputació, 119, 08015, Barcelona Fe d'errades: opinio@ara.cat

ESTILS

El Design Market s'acomiada avui a Barcelona

El Mercat Central de Disseny i ADI-FAD reuneixen al Design Market, des de divendres fins avui, 106 dissenyadors i marques del sector en una cita en què es poden descobrir i comprar peces úniques. Així, a l'edifici Disseny Hub Barcelona es poden trobar objectes d'oficina, moda, mobilia-

ri, decoració, il·luminació, cuina, tèxtil, il·lustració i gadgets. Els compradors tenen accés als mateixos dissenyadors, sense intermediaris, i així poden fer unes compres nadalenques que aposten pels creadors emergents. A banda, s'organitzen tot tipus d'activitats i exposicions.

Idees per decorar el teu Nadal

Una proposta clàssica, una de moderna i una de sostenible perquè casa teva brilli

01 a 07. Algunes de les propostes de Patricia Izquierdo, de Casa Viva. 08. Tasses de ceràmica de Lara Costafreda. ARA

Clàssica

- Una corona de flors entrellaçades en què aparegui una frase o una paraula. Com que Nadal és un bon temps per escriure desitjos, a la porta de casa hi quedaran com a bandera de benvinguda.
- Els colors vermells, daurats i verds són els clàssics de Nadal. I tant van bé per als centres de taula, amb grans llaçades que els combinin tots tres, com en forma d'accessoris, com ara uns canelobres o uns fanalets. Justament els fanalets són una de les tendències d'aquest Nadal, que també aniran bé per a la resta de dates festives de l'any. Per al desembre agafaran el toc adient si es decoren amb llaços vermells, per exemple.

● Una altra idea que suposa optar per un objecte decoratiu perenne són les bomboneres de vidre, que tant poden servir per omplir-les de flors en qualsevol època de l'any, com per farcir-les de boles vermelles i verdes. Al rebedor és un detall que ja marcarà que la casa està decorada de Nadal. Si no, també es poden posar a les tauletes de davant del sofà amb els dolços típics, com ara els polvorons.

● Col·locar a totes les habitacions de casa detalls de color vermell. A la cuina, els draps seran vermells. Igual que les tovalloles i els dosificadors dels lavabos. Als tovallolers es poden col·locar llaçades vermelles i verdes.

● El pessebre i el tió són també imprescindibles en una decoració clàssica.

Moderna

● Els colors platejats i brillants fan furor aquest Nadal. Arbres de Nadal blancs amb tons platejats i brillants, fins i tot amb perles d'imitació Swarovski són algunes de les opcions més venudes a la botiga Casa Viva, explica la seva directora, Patricia Izquierdo. Els rens, els portaespelmes, els tovallolers, els ossets i tots els objectes imaginables, amb els mateixos tons i colors, també són tendència. "Van bé per a les cases minimalistes, en què regnin els colors blancs i negres", diu Izquierdo.

La gastronomia de carrer, estrella a l'Eat Street

Avui també és l'últim dia per gaudir de la versió nadalenca de l'Eat Street, un festival gastronòmic que reuneix a la plaça de les Glòries els millors plats de carrer, amb 25 xefs creatius de Barcelona. Entre la selecció hi ha des de dolços de carrer típics d'Hongria fins a fusions asiaticomediterrànies.

● L'última moda: arbres de Nadal naturals sense guarnir, que tenen l'objectiu de transmetre proximitat, l'essència de la natura i les seves olors. També n'hi poden haver dos: un de gran i un altre de petit, sense res o amb una senzilla llum blanca.

● La decoració de Nadal moderna és tranquil·la, uniforme, no hi destaca cap color, sinó que predominen els blancs i el material de fusta, que donaran a la casa el toc natural i ecològic.

Sostenible

● La decoració més sostenible és obrir els calaixos de casa i triar objectes per reconvertir-los en nous elements decoratius amb l'ajut de la pintura. La idea és pintar-los tots d'un color amb pintura d'impregnació, explica l'arquitecte Joaquim Matutano. És la manera més sostenible possible, que té la màxima de no consumir res nou per decorar.

● Els taps de suro dels vins, pintats també en colors d'impregnació, es poden convertir ells mateixos en objectes de decoració o bé enllaçant-los els uns amb els altres tot formant un petit arbre de Nadal.

● Amb paper es poden crear rodones com si fossin les campanes dels llums, que es col·locaran damunt de les copes de cava, les de forma Pompadour, que donen un toc original a la taula.

● Amb totes les capses de fustes de vins i caves beguts al llarg de l'any o del mateix Nadal, es pot muntar una prestatgeria, amb nivells i mides diferents, per encabir-hi, per exemple, gots amb espelmes. O les

tasses dissenyades per Lara Costafreda, peces de ceràmica de la col·lecció Beautiful Dreamers, amb les quals es pot formar la paraula *somni*.

● Els pots de tomàquets de vidre es poden convertir en originals portaespelmes, decorats amb pintura per fora, escrivint-hi desitjos o la paraula *Nadal* i també decorant-los amb cinta ràfia marró. Es podrien acabar de decorar amb etiquetes de paper, amb *scrapbooking*, la tècnica de fer servir papers per decorar.

● Amb els papers de *scrapbooking* o altres papers bonics, reciclats al llarg de l'any, s'hi poden enganxar petites notes amb desitjos i situar-los per les portes. A supermercats com Veritas, d'altra banda, també hi venen objectes decoratius sostenibles, fets de materials reciclats de fusta i de cartró.

#BARCELONA INSPIRA NADAL

RECOLLIDA ZOOLIDÀRIA DE JOGUINES
De l'1 de desembre de 2014 al 4 de gener de 2015 (excepte 13 de desembre)

RECOGIDA ZOOLIDARIA DE JUGUETES
Del 1 de diciembre de 2014 al 4 de enero de 2015 (excepto 13 de diciembre)

GRÀCIES PER PARTICIPAR-HI!

Tots els nens que ens porteu **UNA JOGUINA NOVA**, podreu entrar gratis al Zoo de Barcelona*.
Todos los niños que traigáis **UN JUGUETE NUEVO**, podréis entrar gratis al Zoo de Barcelona*.

www.paremanel.org
www.zoobarcelona.cat

* Promoció vàlida per a nens menors de 12 anys. Una entrada gratuïta per joguina. Promoción válida para niños menores de 12 años. Una entrada gratuita por juguete.

COMPARTEIX EL TEU NADAL A LES XARXES SOCIALS

BCN.CAT/NADAL

CULTURA

Mor Francisco Porrúa, l'editor de 'Rayuela' i 'Cien años de soledad'

Editor clau per entendre el boom llatino-americà i gran impulsor de la literatura fantàstica, Francisco Porrúa va morir divendres als 92 anys a Barcelona, on s'havia establert el 1977. Porrúa va ser l'editor de la trencadora *Rayuela* i de bona part de l'obra de Cortázar. Se'l considera també el

descobridor de *Cien años de soledad*, de Gabriel García Márquez, que va publicar al segell Sudamericana. Enamorat de la literatura fantàstica i de ciència-ficció, Porrúa va fundar el segell Minotauro, per al qual va traduir autors com Ray Bradbury, J.R.R. Tolkien i J.G. Ballard.

Diferents maneres de guanyar la guerra (i l'Oscar)

Tres pel·lícules bèl·liques i amb herois antagònics competeixen a Hollywood

MICHAEL CIEPLY
THE NEW YORK TIMES

LOS ANGELES

A *Corazones de acero*, despietats i valents soldats americans, dalt dels tancs, derroten Hitler. "Aquests són els nois que van guanyar la guerra", assegura David Ayer, que ha escrit i dirigit el film que a Espanya s'estrenarà al gener. Però *The imitation game*, que també arriba a les pantalles en les mateixes dates, atribueix la victòria de la Segona Guerra Mundial a la freda lògica britànica. "Càlcul sanguinari" és com l'heroi del film, Alan Turing, interpretat per Benedict Cumberbatch, anomena el sistema de codis creat per l'enemic i que ell ha de desxifrar.

En contrast a aquests dos films, a *Invencible* qui obté la victòria és la capacitat de superació i de perdonar. Dirigit per Angelina Jolie, el film explica la història de Louis Zamperini, un atleta olímpic que durant la guerra pilotava el bombarder B-24 i que va acabar empresonat i torturat pels japonesos. Molts anys després del final de la guerra, quan Zamperini ja havia complert els 80, va intentar reunir-se amb el seu torturador. ¿Valentia, intel·ligència o capacitat de perdonar? Què va dur els aliats a la victòria? I encara més important per a Hollywood, quina d'aquestes tres virtuts aconsegueix una millor pel·lícula?

Les tres pel·lícules –cadascuna amb una perspectiva radicalment diferent de quines lliçons hem d'aprendre de la Segona Guerra Mundial– obriran nous debats sobre el conflicte bèl·lic. Amb conegu-

des estrelles i grans directors, tindran probablement molts espectadors. A més, els tres films tenen poderosos estudis cinematogràfics al darrere que ja han començat la cursa cap als Oscars. La cerimònia s'acosta: és el 22 de febrer.

The imitation game, dirigit per Morten Tyldum, té bones perspectives per a l'estudi The Weinstein Co, que el 2011 ja va aconseguir l'Oscar a la millor pel·lícula amb *El discurs del rei*, també relacionada amb la Segona Guerra Mundial. Com el seu antecessor, *The imitation game* va començar la seva trajectòria cap als Oscars amb projeccions als festivals de Telluride i Toronto.

Un Brad Pitt violent i exhaust

Corazones de acero, amb Brad Pitt, Shia LaBeouf i Logan Lerman, entre altres actors, ofereix una imatge molt diferent: Sony la vol vendre com una pel·lícula d'acció. Al póster hi apareix un exhaust Brad Pitt recolzat sobre un canó del tanc batejat amb el nom que, en la versió original en anglès, dona títol al film: *Fury*. Però l'estudi ha fet un altre pas que demostra clarament que busca un premi de l'Acadèmia: ha contractat Lisa Taback. Taback és una agent famosa per haver aconseguit, amb els seus consells, molts Oscars per a The Weinstien Co, un estudi amb qui va deixar de treballar l'estiu passat.

Universal ha començat una mica tard la seva carrera amb *Invencible*, inspirat en el llibre de Laura Hillenbrand. Jolie és a Malta treballant amb el seu marit, Pitt, en un nou film. Per tant, no podrà ajudar

Oportunitat
Amb els films pot sorgir la reconciliació amb els veterans de guerra

Virtuts
¿Valentia, intel·ligència o capacitat de perdonar? Què va dur els aliats a la victòria?

Jack O'Connell és Louis Zamperini, atleta i soldat torturat a *Invencible*.

UNIVERSAL

a promocionar la seva nova pel·lícula com a directora.

No és gaire habitual que coincideixin tants films sobre la Segona Guerra Mundial en la carrera dels Oscars. Però havia passat abans. El 1999 van competir *Salveu el soldat Ryan*, de Steven Spielberg, *L'estreta línia vermella*, de Terrence Malick, i *La vida és bella*, de Roberto Benigni. Finalment, l'Oscar a la millor pel·lícula se'l va endur *Shakespeare in love*, de John Madden (*Elisabeth*, dirigida per Shekhar Kapur, va ser l'altra nominada), un fet que es va considerar com un menyspreu per a la pel·lícula de Spielberg.

David Rensin, que va col·laborar amb Zamperini en un parell de llibres abans que l'exatleta i ex-soldat morís al juliol, creu que amb aquesta bateria de films pot sorgir la reconciliació amb uns veterans de guerra que estan desapareixent ràpidament. "És l'última oportunitat per a la més gran de les generacions", assegura Rensin que està a punt de publicar un nou llibre sobre Zamperini, *Don't give up, don't give in: Lessons from an extraordinary life* [No et rendeixes, no et donis per vençut: Lliçons d'una vida extraordinària].

Les noves pel·lícules de la Segona Guerra Mundial, a diferència de *Sal-*

veu el soldat Ryan, *La batalla de les Ardenes* o *U Roig: divisió de xoc*, no aprofundeixen tant en la relació i la solidaritat entre companys. Els nous herois són un grup molt heterogeni. Pitt interpreta un agressiu i furios comandant de tanc; Cumberbatch és un matemàtic homosexual, i Jack O'Connell, que es posa en la pell de Zamperini, un heroi sotmès a tortures i a la fam, però que més tard, amb l'ajuda de l'evangelista Billy Graham, aprèn a perdonar els seus enemics.

Pel·lícules al límit

Peter Biskind, un historiador cinematogràfic que està treballant en un nou llibre sobre el que descriu com "els extrems de la cultura", diu que no el sorprèn que en aquesta nova era les pel·lícules de guerra expliquin històries amb conclusions oposades. Segons Biskind, el consens ha desaparegut de l'horitzó cultural, i els estudis cinematogràfics en mostren els límits. "El centre s'ha encongit considerablement", assegura.

Unbroken és potser el film més convencional segons els cànons de Hollywood, perquè té un protagonista que pot crear empatia. Però *Corazones de acero* mostra de manera molt crua la violència dels soldats nord-americans, a diferència dels films anteriors, en què les forces armades eren idolatrades.

'Festival 2015', el millor pop català per 9,95 euros fins al 7 de gener amb l'ARA

El recopilatori *Festival 2015* reuneix una selecció de 21 dels millors temes del nou pop català. Manel (*Quin dia feia, amics*), Txarango (*Música de carrer*), Els Catarres (*Vull estar amb tu*), Els Amics de les Arts (*Ja no ens passa*) o La Pegatina (*Non è facile*) formen part d'un *all-stars* de la música catalana actual que els lectors de l'ARA podran comprar amb el diari per 9,95 euros des d'avui i fins al 7 de gener. El

disc inclou un bon grapat dels temes que amb seguretat sonaran aquest estiu a festivals com el PopArb o el Canet Rock. *Festival 2015* esdevé, doncs, un perfecte aperitiu per escalfar motors de cara a la pròxima temporada de festivals musicals. Altres temes del disc són *La brisa*, de Mishima; *Declaració de principis*, de La Iaià; *Bicicletes*, de Blaumut, i l'inevitable *Jo mai mai*, de Joan Dausà.

TRES HEROIS DE GUERRA

01. Benedict Cumberbatch és un matemàtic i heroi de guerra perseguit per la seva homosexualitat a *The imitation game*. TRIPICTURES 02. Brad Pitt és un soldat despietat i valent a *Corazones de acero*. SONY

The imitation game, en canvi, mostra admiració per un heroi que en certs moments de la seva vida va ser un marginat.

En anteriors curses per l'Oscar, també competien films que denunciaven i reivindicaven. Martin Scorsese descriu a *El lobo de Wall Street* uns especuladors enganxats a les drogues amb vides frenèti-

ques i experts en l'art d'estafar, enganyar i robar. Kathryn Bigelow mostra a *La noche más oscura* la utilització de la tortura durant la caça d'Ossama bin Laden. Graham Moore, que va escriure *The imitation game*, explica que els ingredients del film, el fred càlcul matemàtic, el secretisme de l'heroi i la seva homosexualitat va ser difícil

Dificultats
"Els estudis no veien clar un film sobre un matemàtic homosexual", diu Moore

que fossin acceptats pels grans estudis. "Una vegada a l'any, deia als meus agents que volia escriure una pel·lícula sobre un matemàtic homosexual que es va suïcidar als anys 50. I sempre em responien: «Sisplau, no ho facis»". Moore responia: "S'estan fent moltes pel·lícules especials i úniques, i jo les vaig a veure".

L'IVAM va inflar els visitants del museu en un milió

XAVI SERRA
BARCELONA

L'Institut Valencià d'Art Modern (IVAM) ha falsejat sistemàticament les xifres de visitants del centre durant els últims anys. Segons una informació publicada a *El País* i confirmada per l'ARA, el museu va inflar la xifra de visitants en més d'un milió de persones. L'IVAM va parlar d'1.163.419 visitants durant el 2013, quan la xifra real era de 85.070. Les dades del 2012 i el 2013 també es van falsejar afegint-hi el nombre de persones que assistien a qualsevol esdeveniment realitzat al museu i els visitants d'exposicions exteriors amb fons de l'IVAM. L'equip directiu actual està revisant la gestió anterior amb experts independents per avaluar la situació real del centre.

Una vista de la façana de l'IVAM.
ACN

Antonio Arrabal

Els trucs d'un top xef a l'abast de tothom

LAROUSSE

www.larousse.es

f t p

MÚSICA

Fito y Fitipaldis, la fórmula del rock clàssic que enganxa

Els bilbaïns estrenen nou disc en un Sant Jordi ple

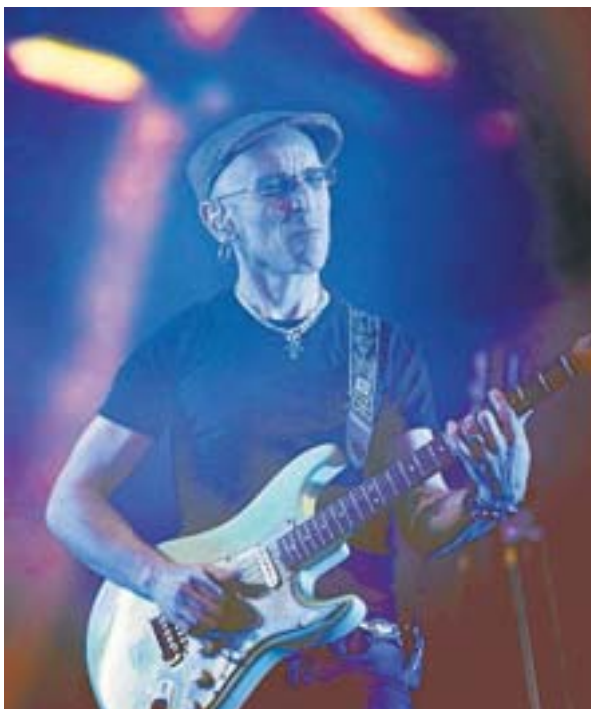
Crítica

OLGA ÀBALOS
BARCELONA

Fito y Fitipaldis PALAU SANT JORDI
20 DE DESEMBRE

Adolfo Fito Cabrales, nascut a Bilbao ara fa 48 anys, explicava divendres a aquest diari que quan va decidir apostar per Fito y Fitipaldis ara fa setze anys –després de militar durant una dècada en el grup de rock basc Platero y Tú– mai no va tenir com a objectiu omplir el Palau Sant Jordi. La trajectòria del grup, però, ha superat de llarg les expectatives i s'han convertit en un grup capaç de penjar el cartell d'entrades esgotades en grans aforaments. Com ahir al pavelló olímpic de la muntanya de Montjuïc, on gairebé 18.000 persones van gaudir de dues hores de concert en què els de Bilbao van presentar el seu sisè disc *Huyendo conmigo de mí* (2014).

Fito y Fitipaldis van començar el concert sense reserves, entrant a matar amb tres dels *hits* de *Por la boca vive el pez* (2006), el treball que va catapultar definitivament la seva carrera: *Viene y va*, *Por la boca vive el pez* i *Me equivocaría otra vez* van posar de seguida a to un públic entregat i amb ganes de cantar cada un del temes i corejar el nom de Fito. Tres infal·libles píndoles de rock clàssic amb reminiscències *surenyes* i certs tocs de *rockabilly* presentades sense fissures i amb contundència. Una posada en escena que contrastava amb l'última gira per teatres per a la qual el grup va haver de rebaixar la càrrega elèctrica. Després d'una breu pre-

Gairebé 18.000 persones van disfrutar del rock del grup de Fito Cabrales. MARC ROVIRA

Connexió
El grup de Fito Cabrales va saber trobar la sintonia amb un públic entregat

sentació, Cabrales va atacar composicions recents com *Lo que sobra de mí* i *Entre la espada y la pared*, que naveguen per terrenys més reflexius i narratius, i que van rebre la plena acceptació de la concurrència.

Uns minuts en la zona de confort dels mitjos temps van servir per recuperar peces secundàries de la seva discografia com *Me acordé de ti* o *Corazón oxidado*, peça de rock clàssic que va servir per lligar alguns dels solos més aplaudits de la nit i que van tornar a engeixar la màquina per al rock dur de *Garabatos*. El *rockabilly* primerenc de *Quiero beber hasta perder el control*, tornava a posar les goles al límit al tancament d'aquesta crònica. —

CLÀSSICA

EL LICEU

Pugilat 'belcantista' entre dues reines d'excepció

Crítica

XAVIER CESTER
BARCELONA

'Maria Stuarda' GRAN TEATRE DEL LICEU
19 DE DESEMBRE

Un plaer culpable que es pot confessar és admetre que el passatge més esperat de *Maria Stuarda* és veure dues reines dient-se coses lletges, com barjaules cobertes de fang. Aquest és el centre dramàtic de l'òpera de Donizetti, la resta és preparació i un llarg meandre fins a l'ineluctable final, farcit amb diverses belles musicals.

El Liceu va aplegar dues púgils de primera. En un racó, Joyce DiDonato, més que interpretar, va ser Stuarda: desplegant tots els colors d'una veu de gran flexibilitat (tot i algun agut desfibrat), acaronyant les cantilenes més dolces i, per descomptat, insultant la seva rival amb tota la ràbia que permeten les regles del *bel canto*. Imperiosa en la invectiva, commocionant en l'elegia, DiDonato va brillar encara més gràcies al fet de disposar d'una contrinçant a l'altura. En l'altre racó, Sílvia Tro Santafé va ser una Elisabetta vi-

perina, incisiva, explotant al màxim les línies angulosos del paper i abraçant la visió paròdica que té el muntatge de la reina anglesa.

La intersecció de les dues monarques és un Leicester amb massa poca fer per als mèrits de Javier Camarena. Veu de mel, fraseig d'elegància fora mida, agut refulgent, el tenor mexicà canta bonic, molt bonic. La gran classe de Michele Pertusi (Talbot) va ser el complement ideal de DiDonato en l'escena de la confessió, mentre que Vito Priante va ser un Cecil justament inflexible i l'Anna irreprotxable d'Anna Tobella tancava un càsting que Maurizio Benini va acompanyar amb mà sàvia. Vet aquí un director que sap com prémer l'accelerador en una *stretta* sense deixar escapar les regnes.

El muntatge de Caurier i Leiser es movia entre la dislocació temporal (el segle XVI de les reines i l'actualitat de la resta) i el distanciament irònic (Cecil carretejant la dextra) per culminar en una execució per un botxí amb mala consciència. Quatre cinquenes parts transcorrien en una presó horrida que rebaixava el nivell d'una producció molt irregular. El millor moment va ser quan Elisabetta, amb suprem menyspreu, llança un tros de pollastre a la imprecant Maria. Ah, si a l'escenari hi hagués hagut fang... —

Diumenge 4 i dilluns 5 de gener, de regal amb l'ARA,

el calendari solidari '2015. Un any bestial!'

L'ARA i la Fundació Mas Albornà et regalem un calendari fet en col·laboració amb l'Agrupació Bestiari Festiu amb més de 140 protagonistes, 20 bèsties i 12 localitzacions d'arreu del País.

Gratuit
amb l'ARA

ara.cat

Fundació Joan Miró **Barcelona**

Gràcies

pel vostre suport aquest 2014

Institucions

Generalitat de Catalunya
Ajuntament de Barcelona
Ministerio de Educación,
Cultura y Deporte
Fundación BBVA
Obra Social "la Caixa"

Protectors institucionals

Nationale Suisse
Coronas Advocats
Vilà Abogados
Fundació "la Caixa"

Empreses col·laboradores

Canon España
Fundació Banc Sabadell
Guarro & Canson
Mercès
Oriol Balaguer
Sumarroca
Vidres Viola
Hotel Alma

Protectors distingits

Josep Colomer
Josep Martorell
Josep Ramon Morera Balada
Lluís Quintana Trías
André Ricard
Josep Suñol i Soler

Cercle Miró

Mahala Alzamora
Maria Victòria Anfres
Carmen Buqueras
Aurèlia Carulla
Lluís Carulla
Mariona Carulla
Montserrat Carulla
Montserrat Costa
Lluís Ferrer
Miquel Molins
Josep Maria Puigbó
Joan Punyet Miró
Anna Rierola
Anna Saura
Pere Sitjar
Mercè Solernou
Esteve Terradas
Marta Ventós

Mitjans col·laboradors

Ara
El Periódico
TV3
Catalunya Ràdio

i la col·laboració permanent
dels **Amics de la Fundació
Joan Miró**

CLÀSSICA

Una nit a París amb l'Oratori de Nadal de Bach

El Cor de Cambra del Palau de la Música acompanya Les Talens Lyriques al Théâtre des Champs Elysées

Crònica

XAVIER CERVANTES
ENVIAT ESPECIAL
A PARÍS

El Cor de Cambra del Palau de la Música, reduït a divuit cantants, va tancar ahir a París la gira en què ha acompanyat Les Talens Lyriques, la formació instrumental de música antiga fundada pel clavecinista Christophe Rousset, i en què també han participat la soprano Katherine Watson, el contratenor Damien Guillon, el tenor Julien Prégardien i el baix Matthew Brook. Després de passar per Lausana, Pamplona i Barcelona, tocava posar punt final al recorregut de l'Oratori de Nadal de Bach al Théâtre des Champs Elysées, "una sala emblemàtica", segons va recordar el director del Cor de Cambra, Josep Vila i Casañas. Allà es va estrenar *La consagració de la primavera* de Stravinsky l'any 1913, i allà també va ser on va cantar l'Orfeó Català ara fa cent anys davant una audiència entre la qual hi havia Debussy i Ravel. Emblemàtica, sí, i ahir plena de dues mil persones discretament

contagiades de l'esperit nadalenc que es vivia en el carrers parisencs i que van aplaudir les bones prestacions del conjunt.

"Per al Cor de Cambra participar en projectes al costat de formacions com Les Talens Lyriques és un estímul enorme que s'adiu molt bé amb la vocació de versatilitat del cor", va explicar ahir Vila una hora abans de l'inici del concert. En

El Cor de Cambra del Palau de la Música i Les Talens Lyriques ahir a París.

VICENT PONTET

aquesta gira, tal com va passar anteriorment en les col·laboracions amb els Musiciens du Louvre i l'Ensemble Matheus, el cor s'ha atrevit amb repertori barroc, concretament amb les cantates de l'Oratori de Nadal de Bach: les sis a Lausana i només quatre a la resta de ciutats. "El principal repte ha sigut la velocitat, perquè Rousset és un amant del tempo ràpid", va recordar Vila. I cer-

tament el concert va fer palesa la preferència per la velocitat del director francès, ja des de l'inici de la primera cantata.

Rousset va dirigir amb més eficiència que emoció, especialment en la primera part, i sense fer prou fluïdes les transicions i les entrades dels recitatius. Tanmateix, el repte va anar millor en el segon bloc, molt més empàtic amb Bach i amb moments especialment brillants com el duet de Watson i Brook de la tercera cantata.

La internacionalització dels cors del Palau de la Música seguirà l'any que ve. L'Orfeó Català i el Cor de Cambra viatjaran a Londres al·l'abril: el dia 25, al Royal Festival Hall, totes dues formacions participaran en la *Missa glagolítica* de Leós Jánacek, amb la London Philharmonic Orchestra, i el dia 26 l'Orfeó cantarà *El cant de les estrelles de Granados* al Cado-gan Hall. Després, a l'agost, el Cor de Cambra passarà pel Musikfest de Bremen i al novembre farà una gira amb l'Ensemble Matheus de Jean-Christophe Sponisi interpretant la *Missa solemnis* de Beethoven a Zagreb, Barcelona, Dortmund i Ais de Provença. I per al març del 2016 està prevista una nova gira europea amb Les Musiciens du Louvre. —

8 monde .biz
9 world .net
1 món .cat
0 welt .us
1 dunia .es

Cada poble, un món. Descobreix el país fent ruta a '1món.cat'

Aquesta tarda a les 18h a la teva televisió local
Avui, des de Lleida

Una producció de la xarxa comunicació local i les televisions locals

LLEGIR ÉS EL MILLOR REGAL

ESPORTS

Així han vist el partit

TONI PADILLA ALBERT LLIMÓS MARTÍ MOLINA

Un dia rutinari a Disneyland

TONI PADILLA

1. Lionel Messi marcant el quart gol del partit contra el Còrdova, després d'enganxar una pilota dins de l'àrea. DAVID RAMOS / GETTY

2. Djukic, el tècnic visitant, va ser molt dur amb els seus jugadors i va afirmar que havien fet "pena". ANDREU DALMAU / EFE

Els jugadors del Barça es van treure de sobre el Còrdova amb la mateixa actitud amb què els treballadors de Disneyland fan riure els nens als espectacles del parc: fent la feina amb professionalitat, fent bona cara però sense fer res més del que exigeix el contracte. En tornar al vestidor, com els professionals que es treuen la disfressa de Micky Mouse, els jugadors es van mirar alleujats d'haver aca-

bat un partit que per moments va fer mandra. L'equip de Luis Enrique, el tècnic que havia definit la seva tornada al Barça com ser al paradís o a Disneyland, va golejar un Còrdova molt limitat sense fer res de l'altre món.

A estones, els nens s'adormien a la graderia i Messi passejava per la gespa mirant la pilota de lluny. Neymar, a la banqueta, japensava en el vol de tornada a casa. I Suárez, un cop va marcar el seu gol, ja reia més content que un nen amb el regal de reis al sarró. Sort van tenir els aficionats de Pedro, amb una fam increïble. El canari va fer el primer gol als dos minuts de joc, quan es va aliar amb Alba, Rakitic i Iniesta, molt encantats. El davanter és conscient que, de sobte, per a ell les porteries tornen a ser grans quan xuta, tot i que no fa tant eren tan menudes com una porteria d'hoquei. Pedro, a més, es va fer un fart de córrer. Ho

va fer tan bé que els seus companys, de tan lents, semblaven estàtues. El Còrdova, tan defensiu com net, sense fer faltes, no va cedir espais però tampoc va donar gaire feina a una defensa en què Mascherano va repartir garrotades amb el partit sentenciat i Piqué es va acabar animant amb internades ofensives. El central

Fam
Pedro i Alba van despertar les criatures, endormiscades per un partit jugat a mig gas

barceloní, cada dia més fi i més endollat, va aturar els atacs dels andalusos i va marcar el tercer gol de cap, rematant un córner.

A Disneyland, els nens hi entren amb la promesa de diversió. I esperant veure les estrelles que solen veure per la televisió. Potser sí que

s'hi assembla, el Barça a Disneyland. Messi, sense fer res, va marcar dos gols. Va arribar a l'àrea passejant, va clavar dos gols quan volta-va per l'àrea i va saludar els espectadors. L'equip va fer el que s'espera d'ells i, fins i tot, Luis Enrique va donar la titularitat a Montoya. Un triomf rutinari contra un rival molt fluix. Una golejada per treure's el mal gust de boca de Getafe i acabar l'any tal com toca.

Al parc d'atraccions del Barça, els nens ja no disfruten com abans. La diversió hi és, però segueix fent la sensació que encara hi ha marge de millora i que es guanyen partits gràcies als jugadors i no al joc. El Barça necessita molt poc per guanyar però li cal molt més per engrescar del tot una afició que va tornar a casa amb la mateixa cara dels pares que acompanyen els nens: riuen, però saben prou bé que dins de la disfressa hi ha un actor. —

BARÇA
5

Bravo; Montoya, Piqué, Mascherano, Alba; Busquets, Iniesta (Rafinha, min. 76), Rakitic (Xavi, min. 65); Messi, Luis Suárez i Pedro.

ENTRENADOR
Luis Enrique Martínez

CÒRDOVA
0

Juan Carlos; Campabadal, Íñigo L. (Pinillos, min. 60), Deivid, Pantic, Crespo; Luso (Rossi, min. 71), Ekeng, Cartabia, Borja (L. Silva, min. 75) i Ghilas.

ENTRENADOR
Miroslav Djukic

GOLS
1-0 Pedro /2'/ • 2-0 Luis Suárez /53'/ • 3-0 Piqué /79'/
• 4-0 Messi /82'/ • 5-0 Messi /90'/

TARGETES GROGUES
Busquets /66'/

TARGETES VERMELLES
cap

ÀRBITRE
Antonio Miguel Mateu Lahoz
València

11

GOLS AMB LA CAMA DRETA ha marcat aquesta temporada Leo Messi, malgrat que normalment fa més gols amb la cama esquerra. De fet, ara mateix n'ha marcat més amb la dreta (11) que amb l'esquerra (10).

Goleges 5 a 0 i se t'escapa algun badall

ALBERT LLIMÓS

Per fi, l'últim dia de l'any al Camp Nou me n'he adonat. Sóc un sibarita. Sóc un desagraït. O potser un somiatruites. O simplement un il·lús. Però el Barça goleja 5 a 0 el Còrdova i marxo de l'estadi havent encadenat algun badall traïdor i havent fet durant força minuts un esforç per no desconectar. Els gols contra els andalusos van ser l'únic antídote a una tarda difícil de pair, a dues hores de futbol sense continuïtat que convidaven l'espectador a tancar els ulls uns minuts.

Tot i això, al final del partit, a punt de marxar de vacances, Luis Enrique defensava que els números d'aquesta primera meitat de curs són bons, que s'ha de fer una lectura positiva del que ha passat fins ara. En el mateix lloc on unes hores abans el periodista Ramon Besa glossava la figura de Tostão, XI Premi Manuel Vázquez Montalbán de periodisme esportiu, Luis Enrique parlava de resultats, de números, d'estadística. Fred. Tostão va formar part del Brasil del 1970 i després, un cop va penjar les botes de manera prematura, va passar per la medicina per acabar fent articles de futbol, i lloant des de la distància el Barça. A Tostão sí que li importava el joc, transmetre alguna cosa.

A Luis Enrique, en canvi, ahir se li va preguntar pel joc i va respondre amb resultats. En la seva argumentació sobre el que ha passat durant

aquest final d'any i el que espera per al 2015, va reconèixer que el Barça és un "clar aspirant a plantar-li cara al Madrid". Amb aquestes paraules, amb aquesta manera d'expressar-se, va verbalitzar el que tothom pensa: els blancs estan uns quants esglaons per sobre. El Barça és un aspirant a destronar algú, ja no és el que marca els ritmes ni les pautes del joc modern. La mirada s'ha traslladat de Barcelona a Madrid.

Luis Enrique té feina. Té cinc mesos per compactar un equip que no té més marge d'error i que com-

Números

Luis Enrique, assumint la superioritat del Madrid, va dir que el Barça aspira a plantar-li cara

peteix contra un Madrid que ha agafat velocitat de transatlàntic. I, a més, l'asturià haurà de tirar endavant el projecte amb un vestidor massa llarg, com ha deixat anar cada vegada que ha sortit davant de la premsa. Li sobren jugadors, i si no hi ha una correcta gestió del grup, el vestidor pot ser un polvorí.

Luis Enrique ho sap. Només el salvaran els resultats. Sense joc, a l'únic a què es pot aferrar perquè la gent cregui en ell i el seu equip són els números. I en això el Madrid sempre ha sigut millor. El Barça per guanyar sempre ha necessitat el joc. —

Piqué, Suárez, Messi i Alba celebrant un dels gols de l'equip. Tres d'ells van marcar contra el Còrdova.

DAVID RAMOS / GETTY

Martín Montoya disputant una pilota amb Borja García. El lateral blaugrana va tenir minuts per segon partit consecutiu. ANDREU DALMAU / EFE

Montoya i el repte de treure's la creu

MARTÍ MOLINA

Martín Montoya no comptava per a Luis Enrique a principi de temporada. El lateral acabava de renovar amb el primer equip del Barça però, per múltiples motius que l'entrenador no ha acabat d'aclarir mai, no entrava en la llista de candidats a l'onze titular. De fet, fins al desembre havia disputat un únic partit oficial. El tècnic, tot i això, assegurava que s'entrenava bé i que estava fent tot el possible per capgirar la situació. Va jugar el duel de tornada contra l'Osca, de la Copa del Rei (l'eliminària estava sentenciada des de l'anada) i ahir contra el cuer va tornar a tenir minuts.

Davant l'absència obligada de Dani Alves, per sanció i per lesió, Luis Enrique podia escollir entre dos laterals: Douglas i Montoya, o bé situar Adriano a la dreta. Contra el PSG, en canvi, va decantar-se per una defensa de tres homes. En l'anada dels setzens de Copa, l'escollit va ser Douglas, però en els dos últims partits –la tornada contra l'Osca i ahir contra el Còrdova– l'oportunitat ha sigut per al barceloní, que va jugar de menys a més i va fer una actuació correcta en un enfrontament en què els andalusos tampoc no van exigir-li gaire a la seva banda.

Montoya no va fer un gran partit. Tampoc va ser dolent. Va complir amb la seva feina, amb professionalitat i rigor: va tancar bé en defensa i es va incorporar a l'atac amb valen-

tia quan el joc ho exigia. Un més en el joc d'equip, bastant ensopit en la primera meitat i sense luxes després de la represa, malgrat la golejada.

A la sala de premsa, Luis Enrique evita donar gaires pistes sobre les pròximes alineacions. Independentment d'això, sembla poc probable que Montoya torni a tenir gaires més opcions, sobretot en els partits exigents. Això sí, el tècnic asturià va demostrar que de la mateixa manera que posa la creu a alguns futbolistes (i la porten al llarg de molt de temps), si aquests treballen poden revertir la situació.

Entrenament

Luis Enrique demostra als descartats que si treballen molt poden tornar a tenir minuts

Aquesta setmana ha sigut Montoya, però abans Piqué s'havia passat molts partits a la banqueta o fora de la convocatòria, i va recuperar la titularitat fa poques jornades, en què s'ha convertit en un dels futbolistes més utilitzats de l'equip. Un cas similar al de Pedro, molt poc participatiu a l'inici –superat fins i tot pels jugadors del filial Munir i Sandro–, i que torna a ser a l'equip i rendint a un bon nivell.

La creu pesa molt, però dur-la fa madurar amb passos de gegant. Això, si se supera el repte exigent de Luis Enrique, esclar. —

L'EXAMEN DE "LA TDP"

RICARD TORQUEMADA
PERIODISTA**VITAL**

La pressió

Jugui bé o no amb la pilota, el Barça no renuncia a la intensitat defensiva. L'equip sap que la pressió és la millor opció per pessigar el rival. A més, s'ho creu i s'ho passa bé defensant. L'equip ha passat de defensar per obligació a gaudir amb aquest exercici. Tothom ha fet un pas endavant i tothom hi participa.

BENVINGUT

Montoya

Aprofita les oportunitats. Va cuidar-se l'esquena, va protegir el seu racó i va fer ajudes defensives. A la banda va donar continuïtat a la jugada, va fixar els oponents, va fer moviments profunds i va aportar centrades interessants. Li va faltar precisió i millorar quan tocava buscar socis. Luis Enrique el va premiar.

RECUPERAT

Piqué

Ha passat de ser el principal punt de preocupació a tornar a ser indiscutible en l'equip titular. Luis Enrique ha connectat amb el seu orgull i l'ha ajudat en una evolució cap al seu millor nivell. Ha recuperat la titularitat, ha guanyat seguretat defensiva, manté una bona sortida de pilota, és agressiu en la disputa individual i, sobretot, ha passat a governar en el joc aeri.

ELÈCTRICS

Pedro i Alba

Aquesta parella va ser l'opció més segura per canviar la manera d'atacar, per estimular els sistemes ofensius i per tenir alternatives. Amb atacs elèctrics i profunds, no van descansar, enviant la línia de fons del rival i buscant tant els xuts a porteria com l'última passada. A més, mai no van descuidar les obligacions defensives. Pedro ha recuperat la confiança i la capacitat per marcar gols, i ho explota.

BARÇA

La paciència de tenir la feina feta

El gol inicial de Pedro fa encarrilar una victòria que el Barça madura a foc lent

Anàlisi tàctica

NATALIA ARROYO
ENTRENADORA I PERIODISTA

El del Còrdova podia ser el clàssic partit que s'encaixa si el 0-0 no es desfà aviat. Venint de l'experiència de Getafe, de fet, entrar en una eternització de la sensació d'atac que no es concreta amb ocasions semblava el risc més gran de la visita dels andalusos, que futbolísticament havien de tenir pocs arguments per sorprendre el Barça. I l'equip de Luis Enrique va poder afrontar el duel sempre des de l'avantatge, perquè Pedro, amb un control magnètic i una definició brillant, va obrir el marcador en el primer minut de partit. Va fer més de mitja feina just començar.

I és que el gol no va alterar el partit perquè els plans es van mantenir com estaven previstos. Ni tan sols amb el desavantatge, els de Djukic no van canviar la seva proposta, conscients que les poques possibilitats que tenien mai havien anat lligades al resultat. Potser sí al cronòmetre, però no al marcador.

Però per al Barça, atacar des de l'1-0 va ser una sort. Li va permetre gestionar el replegament dels visitants amb tranquil·litat, sense aquella angoixa impotent. L'equip blaugrana va poder moure's amb la dosi de paciència que minimitza els riscos de pèrdues de pilota, l'únic motor ofensiu del Còrdova. Sobre un 4-5-1 que si calia es convertia en un 5-4-1, els visitants van deixar jugar el Barça. No tenien cap més opció que esperar que es cometés alguna errada que li obrís la porta del contraatac. Però el Còrdova mai va tenir prou *punch* per sortir en velocitat i va viure els 90 minuts sense pilota. Basculació amunt i avall, de

Pedro controlant la pilota de manera acrobàtica durant la jugada del primer gol del partit contra el Còrdova. DAVID RAMOS / GETTY

dreta a esquerra. Només el baix ritme de circulació que en alguns moments va tenir el Barça va impedir que el domini absolut es materialitzés en ocasions clares. L'equip arribava però no acabava de finalitzar: moviments que rebien una passada massa llarga, un últim mal control, un xut a les cames del rival o una centrada que era refusada.

En aquest relatiu bloqueig, provocat també pel fet de no necessitar-ne més, Jordi Alba per l'esquerra va ser la millor opció d'atac de l'equip. Activat sobretot quan Messi rebia a tres quarts de camp i Pedro arrossegava la seva marca, les pujades del lateral van ser perilloses. Iniesta, amb conducció, també va garantir aquell toc profund que trencava el ritme de control. Suárez, entre centrals, vivia allunyat dels seus companys, que ocupaven especialment la perifèria de la mitja lluna per no quedar enga-

Solució
Jordi Alba va ser la millor opció d'atac de l'equip durant bona part del matx

biats. El Barça va voler anar de banda a banda, però el joc no anava mai prou ràpid per poder trobar un forat. Durant molts minuts, va semblar que no s'aconseguia fer participar Messi amb qualitat. L'argentí va esclatar sobretot en els últims minuts de partit per deixar la seva empremta en un dia poc decisiu. Un *poc decisiu* en ell que són dos gols.

Defensivament, l'equip no va patir. Tret d'una arribada aïllada de Ghekas, el Còrdova no va poder sorprendre el Barça, que sempre es protegia amb les vigilàncies en superioritat de Mascherano i Piqué. I mentre els andalusos intentaven combinar al seu camp, l'equip desplegava una pressió en la qual Busquets empenyia endavant l'equip. Van ser moments puntuals. Un parèntesi enmig del monòleg de possessió blaugrana. Un monòleg pacient, còmode i plàcid gràcies a l'1-0 inicial. —

“No ens hem de flagel·lar per estar a quatre punts”

A.L.
BARCELONA

Luis Enrique va admetre que després del gol inicial de Pedro s'esperava un partit obert i no va ser així. L'asturià, malgrat que el Barça està per sota del Madrid en la classificació, va voler ser optimista: “No crec que ens hàgim de flagel·lar o mutilar per estar a quatre punts del Madrid, l'equip està en un procés. Al Bernabéu la derrota va ser clara, ho vaig dir, no és la situació ideal a la Lliga”.

L'asturià va admetre que després de quatre mesos d'ostracisme Martín Montoya s'ha “guanyat” els minuts dels últims dos partits, tot i que va remarcar novament que no hi haurà minuts per a tots.

El brindis
nadalenc dels capitans, Luis Enrique i Bartomeu. FCB

Més impulsu va ser Miroslav Djukic, molt enfadat amb els seus: “Sento vergonya. No pot ser que Iniesta tingui més ous que nosaltres. Hem vingut al Camp Nou a demanar samarretes abans del partit. Ens han faltat ous”. —

Les frases**Luis Enrique**

ENTRENADOR DEL FC BARCELONA

“L'equip està en un procés, al Bernabéu la derrota va ser clara, ja ho vaig dir. No és la situació ideal a la Lliga, però no ens hem de mutilar”

Miroslav Djukic

ENTRENADOR DEL CÒRDOVA

“Sento vergonya. No pot ser que Iniesta tingui més ous que nosaltres”

BARÇA

PERIODISME

Leo Messi va aconseguir el seu primer gol contra el Còrdova amb un xut amb la cama dreta des del punt de penal, que va entrar per l'escaire. ALBERT GEA / REUTERS

Messi s'abona a la dreta per tancar un altre any de rècord

Marca vuit dels últims nou gols amb la cama 'dolenta'

MARTÍ MOLINA
BARCELONA

Leo Messi va rubricar amb un doblet contra el Còrdova una nova actuació per emmarcar. Però no un doblet qualsevol, ja que els dos gols van ser amb la cama dreta. L'últim dels quals després controlar de forma màgica una centrada amb la part superior del peu dret, fer mitja volta i superar el porter amb una canonada. En un tancar i obrir d'ulls, l'esfèrica va passar d'anar-se'n al córner a reposar a l'interior de la porteria. I Messi engreixava encara més una estadística marca de la casa: vuit dels últims nou gols els ha fet amb la dreta i en total ja en porta onze al llarg d'una temporada en què torna a tenir aquell instint assasí que tant agrada als culers.

Messi és esquerrà, sí, i per això es podria caure en la temptació de qualificar la seva cama dreta de *dolenta*. Certament, en els seus inicis al primer equip blaugrana no s'hi sentia gaire còmode i havia de modificar els moviments perquè la pilota li quedés a punt per rematar. Això, però, ha deixat de ser un escull per a un futbolista que acumula quatre Pilotes d'Or i que sembla del tot recuperat de la lesió que es va fer a París el 2013 i que li va fer la guitza un bon grapat de mesos.

L'argentí tornava al gener amb la punteria ben afinada, tot i que no podria ser decisiu a l'equip del Tata Martino, que acabaria el curs sense cap títol al sarró. Aquest cop, però, sembla que ha recuperat el somriure gràcies a Luis Enrique, malgrat que no sempre se'l vegi del tot còmode al terreny de joc.

Golejador
Messi ha fet aquest any 50 gols amb el Barça i ha donat 19 assistències

Amb l'asturià, Messi ha abandonat la posició de fals *nou* que va adoptar amb Pep Guardiola i s'ha desplaçat a la banda. Des d'allà, ajudat majoritàriament per Rakitić i Alves, ha pogut participar més del joc però a canvi d'allunyar-se de l'àrea. Almenys fins que la situació del partit és favorable i pot acostar-s'hi a mesura que avança la jugada atacant.

L'adaptació de Messi en aquest sistema, però, no ha sigut fàcil i sovint se l'ha vist descol·locat, buscant la pilota i baixant fins al mig del camp per rebre-la. Allà ha participat de l'elaboració del joc, però massa lluny per definir. Tot i això, amb els 23 gols d'aquesta temporada ha demostrat que res és impossible per a ell, com el fet de marcar més gols amb la cama *dolenta* (11) que amb la bona (10). O fer-ne dos amb el cap tot i ser dels més baixets de la plantilla.

En total, Messi tanca el 2014 havent jugat gairebé tots els partits i sumant 58 gols (50 amb el Barça i vuit amb la selecció argentina). A aquesta xifra cal sumar-hi 24 assistències, 19 de les quals de blaugrana.

L'equip se'n va de vacances

Leo Messi se'n va de vacances a l'Argentina i no tornarà fins al dia 2 de gener. Ell i Neymar seran els dos futbolistes que s'incorporaran més tard a la disciplina blaugrana.

Luis Enrique ha citat els seus homes per al dimarts 30, a la tarda, a la Ciutat Esportiva. Els sud-americans que juguen la Copa Amèrica, però, tenen permís fins al dia 2 de gener. Tanmateix, tant Bravo com Mascherano ja han informat el club que tornaran abans, en principi el dia 31. Aquell mateix dia també està previst que torni als entrenaments l'uruguaià Luis Suárez. —

Tostão guanya el premi Vázquez Montalbán

T.P.
BARCELONA

El jurat del premi internacional de periodisme Vázquez Montalbán, en la categoria de periodisme esportiu, va decidir atorgar el guardó de l'onzena edició a Eduardo Gonçalves de Andrade, *Tostão*. El brasiler, considerat un dels millors jugadors dels anys seixanta i setanta –va ser campió del món el 1970 a Mèxic amb la selecció brasilera–, ha destacat els últims anys com a analista esportiu, amb articles setmanals al diari *Folha de São Paulo*. Segons el jurat, es valora la seva “excel·lència periodística, present a les seves columnes, peces d'un esperit lliure i lúcida, gens xovinista, on sovint diagnostica amb ironia i precisió les mancances de la *cana-rinha*”. Tostão vindrà durant aquesta temporada a Barcelona per rebre el premi personalment.

La categoria de periodisme esportiu d'aquest premi està convocada per la Fundació Barça i el Col·legi de Periodistes de Catalunya. El jurat d'aquesta edició ha estat format per Josep Maria Bartomeu, Ramon Pont, Ramon Cierco, Carles Vilarrubí, Josep Cortada, Mònica Terribas, Joaquim Maria Puyal, Borja de Riquer, Jordi Basté, Josep Maria Solé i Sabaté, Anton M. Espadaler, Jaume Pujol-Galceran, Ramon Besa, Santiago Seguro, Xavier Folch i Sergi Pàmies. El premi Vázquez Montalbán en categoria de periodisme esportiu es va crear el 2004 amb la voluntat de recordar permanentment la figura i l'obra de Manuel Vázquez Montalbán. Els anteriors guanyadors han estat Patrick Mignon, Joaquim Maria Puyal, Juan Villoro, Simon Kuper, Candido Cannavò, Ramon Besa, Eduardo Galeano, Santiago Seguro, la, Nick Hornby i Sergi Pàmies. —

CASA NADIUA
Carrer Santa Anna, 4
43700 El Vendrell
www.elvendrell.net
Tel. 977 18 18 19

Ajuntament del Vendrell

MUSEU PAU CASALS
Av. Palfurià, 67
Platja de Sant Salvador
43880 El Vendrell
www.paucasals.org
Tel. 977 684 276

FUNDACIÓ Pau Casals

“Jo vaig néixer amb un do, amb la música dintre meu”
Pau Casals

Pau Casals, el Vendrell. 29 de desembre de 1876

Amb motiu del 138è aniversari del naixement de Pau Casals, el 27 i 28 de desembre celebrem una **Jornada de Portes Obertes i activitats** a la Casa Nadiua, al centre del Vendrell, i al Museu Pau Casals, a la platja de Sant Salvador.

Consell de Mecenatge de la Fundació Pau Casals:
ABERTIS / FUNDACIÓ AGBAR / FUNDACIÓ BANC SABADELL / FUNDACIÓ CARULLA
FUNDACIÓ JESÚS SERRA / MAPFRE / RBA / TELEFONICA / JOAN URIACH I MARSAL

FUNDACIÓ Pau Casals

en breu

TWITTER / OLYMPIACOS

■ Abidal juga el seu últim partit i es retira del futbol professional

El defensa Éric Abidal va jugar el seu últim enfrontament amb l'Olympiacos. Després d'anunciar la seva retirada, el francès va jugar els 90 minuts a l'estadi Mytilene del Kalloni, partit guanyat per l'Olympiacos per un clar 0-5. El francès, subcampionat mundial el 2006, va destacar al Mònaco i el Lió abans de fitxar pel Barça. Durant l'etapa a Barcelona, Abidal va superar un tumor al fetge, que li havien detectat a principi del 2011, i una posterior recaiguda.

■ Triomf del València a Eibar i empat del Llevant contra la Reial Societat

El València va aconseguir els tres punts a Ipurua (0-1) i tanca l'any en posicions europees gràcies a un gol solitari de Paco Alcácer en la primera meitat. El conjunt basc, una de les sorpreses agradables de la Primera Divisió, no va poder fer res davant la defensa ordenada i el bon treball col·lectiu dels de Nuno, que gairebé no van concedir ocasions. El Llevant, d'altra banda, va salvar un punt gràcies a un penal en l'últim minut contra la Reial Societat. Canales havia marcat el 0-1, però un penal transformat per l'austríac Ivanschitz va evitar el triomf dels bascos.

Lliga BBVA - 18a jornada

Empat del Girona i derrota del Sabadell

Ja fa quatre jornades que el Girona no guanya. L'equip de Pablo Machín va veure com l'Alabès empatava dos cops (2-2), amb un gol en l'últim minut del partit. Richy i Sandaza van marcar els gols dels locals. A més, el Sabadell seguirà cuer, ja que va perdre a Tenerife (1-0) amb un gol de tir lliure indirecte d'Ifran. Ernest i Collantes es van lesionar a l'equip arlequinat, que al minut 80 va xutar al pal.

Classificació

EQUIP	PT
1 Las Palmas	36
2 Sporting	33
3 Girona (+1)	31
4 Betis	30
5 Valladolid	29
6 Ponferradina (+1)	29
7 Saragossa (+1)	28
8 Alcorcón	27
9 Mirandés (+1)	25
10 Numància (+1)	24
11 Alabès (+1)	23
12 Lugo (+1)	22
13 Tenerife (+1)	22
14 Barça B	20
15 Leganés	20
16 Mallorca (+1)	20
17 Recreativo	20
18 Osasuna	19
19 Racing	17
20 Llagostera	16
21 Sabadell (+1)	15
22 Albacete	15

Resultats

Girona - Alabès	2 - 2
Ponferradina - Mallorca	3 - 1
Mirandés - Saragossa	1 - 1
Tenerife - Sabadell	1 - 0
Numància - Lugo	6 - 6
Betis - Racing	12.00 h
Albacete - Llagostera	12.15 h
Sporting - Alcorcón	17.00 h
Leganés - Recreativo	18.15 h
Las Palmas - Osasuna	19.00 h
Valladolid - Barça B	19.00 h

Per a més informació
www.ara.cat/esports/futbol

MUNDIAL DE CLUBS

Sergio Ramos celebrant el primer gol de la final del Mundial de Clubs a Marràqueix. FADEL SENNA / AFP

Sergio Ramos dóna el Mundial al Madrid

L'equip d'Anelotti derrota el San Lorenzo a Marràqueix i tanca un any gairebé rodó

M.M.
BARCELONA

El Reial Madrid va aconseguir el Mundial de Clubs, un dels pocs títols que li faltaven al seu palmarès, després de derrotar el San Lorenzo argentí (2-0) a Marràqueix. Va ser una final travada, amb moltes faltes, que va desencallar Sergio Ramos en la primera part. L'exjugador del Sevilla, autor del gol salvador en la final de Lisboa, va obrir el camí del triomf d'un Madrid que tanca un any gairebé perfecte en què ha guanyat Champions, Supercopa d'Europa, Copa del Rei i Mundial de Clubs. L'Atlètic li va prendre la Lliga i la Supercopa estatal i va evitar que fos un any rodó per als blancs.

El central andalusí –escollit millor jugador del torneig– va tornar a aparèixer quan el seu equip més el necessitava. A la mitja hora de joc d'un partit sense ocasions clares –excepte un parell de tirs de Benzema i Bale que havia pogut refusar el porter–, Ramos va batre Torrico i va clavar el primer cop a un rival agressiu. Els dos equips ja s'havien enfrontat fora del terreny de joc abans de la final intentant condicionar l'arbitratge i creuant-se acusacions sobre qui dels dos jugava més dur. Els argentins van intentar fer-se respectar amb faltes, però Ramos, amic de les gresques, també va fer de les seves.

El porter del San Lorenzo de Almagro va ser el protagonista desafortunat en el segon gol dels blancs, obra de Gareth Bale, a l'inici del se-

Reial Madrid	2
San Lorenzo	0

Reial Madrid: Casillas; Carvajal (Arbeloa, min. 73), Pepe, Sergio Ramos (Varane, min. 89), Marcelo (Coentrão, min. 43); Kroos, Isco, James; Bale, Cristiano Ronaldo i Benzema. **Entrenador:** Carlo Ancelotti.

San Lorenzo: Sebastián Torrico; Julio Buffarini, Yepes (Cetto, min. 61), Kannemann, Emmanuel Más; Néstor Ortigoza, Juan Mercier; Enzo Kalinski, Gonzalo Verón (Romagnoli, min. 57), Pablo Barrientos, i Martín Cauteruccio (Matos, min. 68). **Entrenador:** Edgardo Bauza.

Gols: 1-0 Sergio Ramos (37'). 2-0 Bale (51').

Àrbitre: Walter López, Guatemala.

Targetes grogues: Ramos, Carvajal, Ortigoza, Barrientos, Buffarini i Kannemann.

Targetes vermelles: cap.

gon temps. El gal·lès va xutar des de la frontal, massa centrat, i a Torrico se li va escolar la pilota dels guants i li va passar per sota el cos. El segon gol va matar definitivament el partit per a un Reial Madrid superior pel que fa a individualitats però que no va estar tan encertat en el joc col·lectiu. Cristiano Ronaldo, un dels candidats a la Pilota d'Or, va buscar el seu gol amb insistència però gairebé no va tenir ocasions, excepte un cop de cap en l'últim minut que va anar a les mans del porter. Iker Casillas, protagonista en la semifinal perquè va aturar un penal, gairebé no va tenir feina, tot i que San Lorenzo va fer una última ofensiva a partir de la meitat de la segona part. Buffarini i Kalinski, però, van posar a prova el de Móstoles. “Serà un any inoblidable, després d'haver aconseguit quatre títols. Però aquí no s'acaba la temporada, estem tot just a la meitat. Ens cal seguir treballant”, va dir Carlo Ancelotti després de la final. El Madrid marxa ara de vacances fins al dia 28, quan visitarà Qatar per jugar un amistós.

L'Auckland, tercer

La tercera posició del Mundial va ser per a l'Auckland City. Per primer cop, un club d'Oceania acaba tan ben classificat. Va derrotar en els penals el Cruz Azul. I tot, amb un tècnic català, Ramon Tribulietx, que en la seva quarta experiència en el Mundial de Clubs amb l'equip de Nova Zelanda va sorprendre portant els seus jugadors fins a la tercera posició. ■

FUTBOL ANGLÈS

El City guanya moral però amb poc futbol

MIQUEL AGUT
MANCHESTER

El Manchester City va jugar contra un equip vestit de blaugrana a l'Etihad Stadium. Fins aquí, les coincidències amb l'eliminàtoria de Champions. El Crystal Palace no és el Barça i el City tebi d'ahir no tindrà res a veure amb el del 24 de febrer. Corcat per les baixes en atac i en un estadi destenyit per les clapes a les graderies, va obtenir un resultat enlluernador (3-0) mitjançant un futbol que transmet falta de fe.

Amb Agüero, Dzeko i Jovetic lesionats, Pellegrini va fer moure Milner, carriler o extrem, i el va convertir en fals 9. Navas i Zabaleta van

aportar profunditat per la dreta i Kolarov va treure el nas per l'esquerra. Per dins, Touré, Nasri i Silva van ser els vèrtexs d'un triangle escalé que maldava per esquinçar una teranyina espessa. El canari i l'ivoriana van ser els deslloradors en un partit ensopit. L'un va trobar –dues vegades– la drecera cap al gol a l'interior d'una àrea superpoblada de defenses. L'altre, amb contundència, va arrodonir un contraatac.

Touré continua a la recerca de la forma perduda, el magnífic Agüero esmola les eines a la infermeria i la tornada de Silva és un regal nadalenç. A l'espera de l'Stoke-Chelsea de demà (21.00 h) els *citizen* empatten al capdavant de la classificació. La sisena victòria consecutiva ha

emalat els blau cel, que aguanten la mirada al Barça. “Serà molt difícil perquè són un gran equip, però nosaltres també som molt bons”, apunta Fernandinho. Les victòries són vitamines i a l'Etihad hauran d'obrir les comportes dels dipòsits de confiança perquè no vessin: “Derrotar el Bayern ens va donar molta moral. Després vam guanyar a Roma i estem segurs que farem una eliminàtoria excel·lent contra el Barça”, adverteix el brasiler. Jesús Navas espera un duel “apassionant” contra el Barça, un rival que infon respecte: “Quan ets segon de grup saps que et tocarà un gran rival. Són un gran equip, amb magnífiques individualitats, i haurem d'estar molt concentrats”, comenta el sevillà. ■

PRIMERA DIVISIÓ

L'Espanyol es regala un Nadal tranquil

Un gol de Lucas Vázquez dona els tres punts als homes de Sergio a Vallecas (1-3)

Rayo Vallecano	1
Espanyol	3
Rayo Vallecano: Cristian, Quini, Tito, Insua, Baena, Jozabed, Pozuelo, Kakuta, Alex Moreno, Bueno i Leo Baptista (Manucho, 74'). Entrenador: Paco Jémez	
Espanyol: Casilla, Arbilla, Colotto, Álvaro, Bailly, Fuentes, Lucas Vázquez (Javi López, 85'), S. Sevilla (Paco Montañés, 56'), Víctor, Sergio García i Caicedo (Stuani, 62'). Entrenador: Sergio González	

Gols: 0-1 Sergio García (9'), 1-1 Leo Baptista (45'), 1-2 Lucas Vázquez (75') i 1-3 Sergio García (94').
Àrbitre: Martínez Munuera. València.
Targetes grogues: Salva Sevilla, Eric, Baena, Insua, Álvaro, Stuani, Lucas Vázquez, Quini i Kiko Casilla.
Targetes vermelles: Stuani (80').
Estadi: Vallecas. 17.000 espectadors

T.P.
BARCELONA

L'Espanyol s'enlaira de mica en mica. L'equip de Sergio es va endur els tres punts de Vallecas (1-3), el primer triomf fora de casa en Lliga aquesta temporada, i respira tranquil abans de marxar de vacances. Amb una actuació seriosa en defensa, l'Espanyol va aconseguir aturar els homes de Paco Jémez i viu un

moment dolç just quan es para la Lliga. De fet, l'Espanyol ha sumat 9 dels últims 12 punts en Lliga i, sumant els partits de Copa, ha guanyat quatre dels últims cinc partits.

Jugar a Vallecas sol significar patir i tenir ocasions per marcar gols. I així va ser, malgrat que l'Espanyol no s'esperava un regal com el que li va donar Cristian Álvarez. L'argentí, porter durant sis temporades de l'Espanyol, va topa amb un company quan intentava agafar una pilota i la va deixar als peus de Sergio García. El davanter del barri del Bon Pastor, sempre llest, sempre murri, no va rebutjar el regal i va marcar el primer gol del partit. Un partit lluitat, amb un primer temps elèctric, amb el Rayo intentant mossegar i l'Espanyol negant-se a patir, defensant però buscant també les seves oportunitats. Leo Baptista, però, va aconseguir empatar just en l'última jugada del primer temps.

A la segona part el partit es va apagar una mica, amb els dos equips actuant com a boxejadors nerviosos i cansats, que s'estudien abans d'es-

El porter argentí Cristian Álvarez just abans de perdre la pilota en la jugada del 0-1. F. ALVARADO / EFE

Nervis Stuani va veure dues grogues en tot just 10 minuts de joc

tomacar-se de nou. Va colpejar primer l'Espanyol, gràcies a una de les poques jugades d'un Lucas Vázquez apagat. Sergio García el va trobar al segon pal i el gallec, de cap, va marcar, demostrant que l'Espanyol, quan arriben els últims minuts del partit, sempre troba el camí del gol. L'expulsió de Stuani no va posar nerviós l'equip de Sergio. L'Espanyol, solidari, es va fer fort a la seva àrea, i va deixar amb un pam de nas el rival gràcies al tercer gol, obra de Sergio García a l'últim segon.

Resultats

Lliga BBVA - 16a jornada	
Celta - Almeria	0 - 1
Barça - Còrdova	5 - 0
Llevant - Reial Societat	1 - 1
Eibar - València	0 - 1
Rayo Vallecano - Espanyol	1 - 3
Vila-real - Deportivo	12 h
Granada - Getafe	17 h
Elx - Màlaga	19 h
Athletic - Atlètic de Madrid	21 h
Reial Madrid - Sevilla	Dimecres 4/02/2015

Classificació

EQUIP	PT
1 Reial Madrid (-1)	39
2 Barça (+1)	38
3 Atlètic de Madrid	32
4 València (+1)	31
5 Sevilla	30
6 Vila-real	27
7 Màlaga	27
8 Celta de Vigo (+1)	20
9 Eibar (+1)	20
10 Espanyol (+1)	20
11 Athletic Club	19
12 Rayo Vallecano (+1)	17
13 Getafe	16
14 Reial Societat (+1)	15
15 Llevant (+1)	15
16 Almeria (+1)	13
17 Deportivo	13
18 Granada	12
19 Còrdova (+1)	11
20 Elx	10

Edició de regal del segon llibre del campió mundial d'skyrunning.

Les receptes originals i laminereres del millor postres del món, pensades per cuinar a casa.

Aliments naturals made in Catalonia i les seves receptes.

Les cançons d'ahir i d'avui comentades pel crític musical Jordi Bianciotto.

Història i esport. Els set anys que el Barça va ser intervingut pel franquisme.

Paraules plenes de saviesa i experiència sobre la felicitat i el compromís.

www.arallibres.cat

 facebook.com/arallibres

 [@arallibres](https://twitter.com/arallibres)

en breu

■ Arnal Llibert, Jofre Mateu i Luis García, campions de la lliga Índia

L'Atlètic de Calcuta, amb els jugadors catalans Luis García, Arnal Llibert i Jofre Mateu, es va proclamar campió de la primera edició de la Superlliga professional de futbol de l'Índia, en derrotar els Kerala Blasters en la final per 1-0, davant 40.000 aficionats a Bombai. Arnal Llibert va ser titular en aquest últim partit. Luis García i Jofre Mateu, en canvi, van ser suplents.

■ Espanya juga la final de l'Europeu d'handbol femení contra Noruega

La selecció espanyola femenina d'handbol juga la final del Campionat d'Europa (18.00 hores, Teledeporte) contra Noruega, indiscutible número 1 mundial, per aconseguir un or que estaria acompanyat d'un bitllet per als Jocs de Rio del 2016.

■ Cervera nomena fill predilecte el pilot Marc Márquez

L'Ajuntament de Cervera va lliurar el títol de fill predilecte de la ciutat al jove pilot de motociclisme Marc Márquez, campió del món de MotoGP, en un acte que va tenir lloc a la sala de plens de la Paeria. Va rebre el títol de part del paer en cap, Ramon Royes, que va presidir l'acte juntament amb la resta de regidors del consistori.

■ El Barça perd el lideratge de la LNFS contra Inter Movistar (4-2)

El Barça va sumar la segona derrota de la temporada en la LNFS a la pista de l'Inter Movistar, el nou líder. Els gols de Wilde i Dyego van permetre al Barça anar guanyat per 1-2, però l'equip local es va fer fort en el segon temps i va aconseguir el triomf.

■ Michael Phelps, condemnat per segon cop per conduir begut

El nedador Michael Phelps va ser condemnat a una pena d'un any de presó que no haurà de complir si supera 18 mesos de llibertat condicional. Phelps, l'atleta olímpic amb més medalles, va ser detingut per conduir begut i doblant la velocitat permesa. És la segona condemna per aquest motiu.

i més a l'ara.cat

✓ **FUTBOL FEMENÍ** Un gol de Marta Torrejón va donar el triomf al Barça al camp del Rayo (0-1), en partit ajornat de Lliga. Amb aquest triomf, el Barça treu sis punts al segon classificat, l'Atlètic de Madrid.

✓ **WATERPOLO** L'Atlètic Barceloneta tanca l'any liderant la Divisió d'Honor masculina després de superar el Sant Andreu (4-13).

✓ **BÀSQUET FEMENÍ** El Cadí la Seu va derrotar per 69-51 l'Al-Qazeres Extremadura i ocupa la quarta posició de la primera divisió de bàsquet femení.

BÀSQUET - Lliga ENDESA

Els 500 partits d'un jugador nascut per lluitar

Roger Grimau va perdre amb el Bruixa d'Or en un partit especial

TONI PADILLA
BARCELONA

El Bruixa d'Or Manresa va caure estrepitosament a la pista d'un rival directe en la lluita per evitar el descens, el Montakit Fuenlabrada. L'equip català es va fondre en el duel de cuers i queda ara en l'última posició en solitari (90-64). Castigat pel bon partit del nord-americà Andy Panko (26 punts, 37 de valoració), va ser un cop dur per a l'equip català i Roger Grimau, que no va poder celebrar de la millor manera els seus 500 partits a la Lliga Endesa. El jugador del barri de Sants va passar per algunes de les millors escoles del bàsquet català com el JAC, l'Hospitalet i el Sant Josep de Badalona; va fer-se un espai al Caprabo Lleida (1999-2003), i va guanyar-se el dret de fitxar pel club de la seva vida, el Barça. Al Palau va arribar a ser capità, hi va jugar sis temporades i va alçar una Eurolliga, tres títols de Lliga i tres de Copa. Després de tres cursos a Bilbao, aquest any ha tornat a Catalunya i ha tancat un cercle que l'ha portat per gairebé tots els clubs tradicionals del bàsquet català.

“De petit no tenia clar si arribaria a ser professional. I ara he arribat a 500 partits. A més, m'he endut molt amor de totes les pistes on he jugat. Amb la Penya va arribar el debut, amb el Lleida em vaig obrir camí i l'època al Barça va ser espectacular”, va dir abans del partit.

El Barça es reforça

El Barça, l'equip del qual va ser capità Roger Grimau, va fer oficial ahir el fitxatge d'Edwin Jackson, de l'Asvel Lió-Villeurbanne. L'escorta francès, d'1,90 d'alçada i 25 anys, arriba per cobrir les absències que té l'equip de Xavi Pascual al perímetre. L'acord entre els clubs i el jugador està tancat i serà efectiu un cop Jackson hagi superat la revisió mèdica. L'equip blaugrana, de fet,

Roger Grimau entrant a cistella durant la derrota a la pista del Montakit Fuenlabrada. JUANJO MARTÍN / EFE

juga a la pista del Movistar Estudiantes (20.15 hores, Teledeporte) amb Joan Carles Navarro recuperat de l'elongació muscular al bíceps femoral de la cama dreta però amb les baixes d'Àlex Abrines, Brad Oleson i Marcus Eriksson. Els jugadors de l'equip B Ludde Hakanson i Emir Sulejmanovic reforçaran, doncs, les rotacions de Xavi Pascual.

La Penya de Salva Maldonado rep el Bilbao Basket en un enfrontament d'equips en forma (12.15 h / Esport3), ja que els badalonins ocupen la quarta posició i els bascos, la tercera. Àlex Mumbrú, Raül López, Latavious Williams i Marko Todorovic, a més del tècnic Sito Alonso, viuran un dia especial, ja que tornen a Badalona, la pista que en el passat havia sigut casa seva. El MoraBanc Andorra visita el Baloncesto Sevilla (12.30 h). —

Resultats

Lliga ACB - 12a Jornada

Morakit Fuenlabrada - La Bruixa d'Or Manresa	90	64
FIATC Joventut - Bilbao Basket	12.15 h	
CAI Saragossa - Unicaja	12.15 h	
Reial Madrid - Rio Natura Monbus Obradoiro	12.15 h	
UCAM Múrcia - Laboral Kutxa Baskonia	12.30 h	
Baloncesto Sevilla - MoraBanc Andorra	12.30 h	
València Bàsquet - Herbalife Gran Canària	12.30 h	
Iberostar Tenerife - Guipuzkoa Basket	13.30 h	
Movistar Estudiantes - Barça	20.15 h	

Classificació

EQUIP	J	G	P
1 Unicaja	11	10	01
2 Regal FC Barcelona	11	9	2
3 Reial Madrid	11	9	2
4 Bilbao Basket	11	8	3
5 FIATC Joventut	11	8	3
6 València Bàsquet	11	6	5
7 Rio Natura Monbus	11	6	5
8 CAI Saragossa	11	6	5
9 UCAM Múrcia	11	6	5
10 Iberostar Tenerife	11	5	6
11 Laboral Kutxa	11	5	6
12 Herbalife Gran Canària	11	5	6
13 Movistar Estudiantes	11	3	8
14 MoraBanc Andorra	11	3	8
15 Gipuzkoa Andorra	11	3	8
16 Baloncesto Sevilla	11	3	8
17 Montakit Fuenlabrada	12	3	9
18 La Bruixa d'Or Manresa	12	2	10

NBA

Pau Gasol supera Marc en el primer duel entre germans

ARA
BARCELONA

Tot estava a punt al FedEx Forum de Memphis per al primer partit d'aquesta temporada entre els germans Gasol, el primer des que Pau va marxar als Bulls.

El duel es presentava més que atractiu, ja que Pau tornava a Memphis, on va començar la seva excep-

cional carrera professional a l'NBA. Finalment, els Chicago Bulls van guanyar per 97-103, però cap dels dos germans va ser el protagonista del partit. La gran estrella va acabar sent el montenegrí amb passaport espanyol Nikola Mirotic, autor de 27 punts en 30 minuts a la pista. Pau Gasol va sumar 6 punts, va capturar 11 rebots –inclosos 9 de defensius–, va donar dues assistències i va posar un tap en 32 minuts. “Algunes

nits el partit es posa més del teu costat que en d'altres, però així és la competició a la NBA i cal estar preparat per al pròxim partit”, va dir Pau. D'altra banda, el germà mitjà dels Gasol, Marc –líder encistellador dels Grizzlies aquesta temporada–, va sumar 13 punts i 10 rebots –inclosos 6 de defensius–, però no va tenir el dia, com tot l'equip de Memphis, el segon millor equip de la Conferència Oest. —

HANDBOL

Barça i Fraikin reediten la final de la Copa Asobal

Els blaugranes parteixen com a favorits contra els vallesans, que eliminen l'amfitrió a semifinals

MARTÍ MOLINA
BARCELONA

Déjà-vu a la Copa Asobal d'handbol. El Barça i el Fraikin Granollers es jugaran el títol a la final, igual que la temporada passada. Els blaugranes, únics dominadors d'aquest esport a l'estat espanyol, parteixen com a clars favorits contra els vallesans, que van accedir al partit definitiu per la porta gran, després d'eliminar l'amfitrió, l'Ademar de Lleó (27-30).

El Fraikin Granollers només té una Copa Asobal al seu palmarès, la que va aconseguir la temporada 1993/94, precisament contra el Barça, en una final disputada a Alcobendas. L'any següent, a Vigo, els blaugranes –aleshores entrenats per Valero Ribera– van guanyar el seu primer títol. I actualment són l'equip amb més trofeus a les vitrines: nou. L'últim dels quals aconseguí l'any passat contra el Fraikin, que va haver d'esperar dues dècades per tornar a disputar la final d'aquesta competició.

El partit d'avui (17 h, Esport3) té com a principal favorit el Barça, per la diferència de pressupost i de qualitat que hi ha entre les dues plantilles. Però això no treu mèrit a la

temporada que està fent, novament, l'equip de Granollers. Ahir ho va tornar a demostrar superant l'Ademar a les semifinals, en un partit en què va esbrimar al màxim la seva fortalesa ofensiva i es va beneficiar de les bones actuacions del porter Pejanovic, especialment en el segon temps, quan el partit es va decantar per als de Carles Viver.

El Fraikin va anar total l'estona al davant al marcador –al descans guanyava per 14 a 16– però no va ser fins als últims minuts del partit que va aconseguir escapar-se, especialment quan l'Ademar va abaixar una mica els braços en veure's en inferioritat numèrica, per l'exclusió d'un jugador arran de les protestes de l'entrenador.

Victòria còmoda del Barça

Més fàcil ho va tenir el Barça, que es va desfer del Naturhouse La Rioja (35-25). Els de Xavi Pascual jugaven contra el segon classificat a la Lliga Asobal, però no van tenir gaires dificultats per imposar-se. L'equip de Logronyo només va aguantar vint minuts. Fins aleshores la diferència era de tres gols, però quan van començar a fallar les cames el Barça no va perdonar i es va distanciar fins als deu gols finals. —

Sastre (Fraikin Granollers) intentant un llançament davant de Mellado. J. CASARES / EFE

Karabatic i Saric, els millors de l'última Lliga Asobal

Els blaugranes Nikola Karabatic i Danijel Saric van ser guardonats amb el premi al millor jugador de la Lliga Asobal de la temporada 2013/2014. És la primera vegada que dos jugadors comparteixen aquest trofeu.

El Barça, vigent campió, va ser el principal premiat a la Gala Asobal, que es va fer a Lleó coincidint amb la final de la Copa. A més de Karabatic i Saric, també van ser guardonats el blaugrana Viran Morros (millor defensa) i Kiril Lazarov (jugador amb més partits disputats). Jesper Nodestbo i Víctor Tomàs també van ser a l'equip ideal.

El premi al millor entrenador, però, va ser per a l'extècnic del Fraikin Granollers, Antonio García. Pel que fa als jugadors, Álvaro Ruiz va formar part de l'equip ideal. Finalment, el premi al màxim anotador va ser per a José Mario Carrillo, de l'Ademar de Lleó, autor de 179 gols.

TOCANT EL CEL

UNA TEMPORADA HISTÒRICA VISTA PELS CAPS DE COLLA
DE LES PRINCIPALS AGRUPACIONS CASTELLERES DEL PAÍS

AVUI A LES 22h A LA TEVA TELEVISIÓ LOCAL

Una producció de

la xarxa
comunicació local

OLOT TELEVISIÓ
LA TELEVISIÓ DE LA GARROTXA

m1

CANAL 5

tv3

canalterrassa tv

Canal Blau

EL 9 TV

eporda

e

nord

21

EL PUNT AVUI

teleb

votv

PTV

paradehorizont

elradar

Sálvame tindrà dues parts diferenciades a partir de demà. MEDIASET

‘Sálvame’ es dividirà en dos trams per adequar-se a l’horari infantil

A.C.R.
BARCELONA

Sálvame naranja i *Sálvame limón*. Aquesta és la solució que s’han empescat Mediaset i la productora La Fábrica de la Tele per poder mantenir a la graella el seu existós magazín de tarda després que aquesta setmana la Comissió Nacional dels Mercats i la Competència (CNMC) instés Telecinco a adequar els continguts del programa a l’horari en què s’emet, que correspon en bona part a la franja de protecció reforçada –de 17.00 a 20.00–, durant la qual no es poden emetre continguts no recomanats per a menors de 13 anys. Segons es va anunciar divendres durant la versió *deluxe* del programa, a partir de demà *Sálvame* es dividirà en dos blocs. El primer ocuparà la primera hora, de 16.00 a 17.00 –és a dir, la part que queda fora de l’horari de mà-

xima protecció–, i inclourà, per tant, els continguts més polèmics i pujats de to. És el que s’anomenarà, a partir d’ara, *Sálvame limón*, que tindrà la qualificació de “no recomanat per a menors de 12 anys”. De 17.00 a 20.00, l’espai es convertirà en *Sálvame naranja*: rebaixarà el to per adaptar-se a les restriccions pròpies d’aquesta franja i passarà a ser “no recomanat per a menors de 7 anys”. De fet, fins ara Telecinco ja atorgava al conjunt del programa aquesta qualificació, però precisament el requeriment de Competència assenyalava que alguns continguts no podien entrar dins d’aquesta categoria. La CNMC havia donat un termini de deu dies a Mediaset perquè complís la seva petició, i li advertia que, en cas contrari, se li podria obrir un expedient sancionador per una infracció de caràcter greu, la qual cosa podria comportar una multa d’entre 100.001 i 500.000 euros. ■

lesaudiències

TV3 lidera la nit gràcies a la força de ‘Contagi’

La pel·lícula *Contagi*, que TV3 va emetre divendres a la nit, va tenir 388.000 espectadors i un 15,4% de quota de pantalla. Es tracta del millor resultat aconseguit per l’espai *La gran pel·lícula* des de l’abril, i el cinquè més alt de l’any, i va permetre a la televisió pública dominar el *prime time* de divendres, un dia que sol quedar habitualment en mans dels canals espanyols. El film –que s’havia retirat de la graella a l’octubre per evitar la coincidència amb la crisi de l’Ebola a Espanya– va superar *Sálvame deluxe*, que tot i així també va fer un gran resultat, el segon més alt de la temporada, amb 315.000 seguidors i un 17% de *share*. El programa de Telecinco va quedar per darrere del *Zona zàping* –que va dominar la seva franja amb 344.000 espectadors i un 12,1%– i després va situar-se durant uns minuts en la primera posició, però va acabar cedint davant del cinema. TV3, que va veure com la sèrie *El Faro* obtenia el segon resultat més alt del curs, va tancar el dia en una primera posició destacada: 15,1% i 1,9 punts d’avantatge sobre Telecinco. ■

Programes més vistos divendres a Catalunya			
		ESPECTADORS	‘SHARE’
01	Telenotícies migdia TV3 14.30	477.000	26,0%
02	Telenotícies vespre TV3 21.00	434.000	16,9%
03	La Riera TV3 15.53	425.000	23,2%
04	La gran pel·lícula: Contagi TV3 22.29	388.000	15,4%
05	Zona zàping TV3 21.57	344.000	12,1%

elprogramarecomanat

TV3 21.55

‘30 minuts’

Edward Snowden va revelar a tot el món l’existència del Gran Germà. Després s’ha conegut la col·laboració d’empreses com Google, Facebook i Yahoo en l’espionatge massiu de la ciutadania mundial. Aquest és el tema que presenta *Ciudadans sota vigilància*, una producció de la cadena pública nord-americana PBS que el programa de reportatges emet aquesta nit. El treball revela la implicació de Silicon Valley –centre neuràlgic de les grans empreses d’internet– en l’espionatge massiu.

TV3

06.00	Notícies 3/24.	16.45	Tarda de cine: Fred Claus, el germà de Santa Claus. EUA, 2007. Dir.: David Dobkin. Int.: Vince Vaughn, Paul Giamatti, Elizabeth Banks. Fred Claus, el germà gran de Nicolas Claus, és un vividor que odia la família i que està especialment ressentit amb el germà. No obstant això, quan un dels seus negocis s’ensorra i la xicota l’abandona, el Fred es veu obligat a visitar la família al Pol Nord.	21.55	30 minuts. Ciudadans sota vigilància: Hong Kong, maig del 2013. Edward Snowden, contractista de l’Agència de Seguretat Nacional, es mou discretament pel districte de Kowlon. Confia que els xinesos no el volen lliurar a les autoritats nord-americanes.
10.00	Signes dels temps (Religiós). Amb el lema Mai saps quan la vida et deixarà de somriure, Càritas denuncia que la pobresa cada vegada és més estensa, intensa, crònica i profunda.				
10.50	Oh Happy Day! (Concurs).				
13.50	Polònia (Humor).				
14.15	Tot un món (Reportatges). Il·lustrar amb consciència: Amb 24 anys, Alejandra Zúñiga va emigrar a Barcelona a la recerca de noves experiències. Des que va arribar a Catalunya combinava la feina amb el seu somni: ser creadora artística.	18.50	Pel·lícula: Happy Feet II. Austràlia, 2011. Dir.: George Miller. El Mumble, el mestre del Tap, té un problema amb el fill petit, l’Erik. Reticent a ballar, el jove s’escapa de la seva llar i es troba amb el poderós Sven, un pingüí que pot volar. El Mumble no té cap esperança de poder competir amb un personatge tan carismàtic.	22.35	El convidat. Albert Serra: Admirat per uns i ignorat per altres. Uns el consideren un geni del cinema i d’altres el veuen només com un personatge excèntric. Albert Om intenta descobrir qui és i com viu el director de cinema català més internacional i singular.
14.30	Telenotícies migdia.				
15.50	APM? Extra (Humor). L’Homo APM? i el Peyu van junts a un teatre a generar confusió entre els espectadors que hi assisteixen per veure una obra. A més, els Venga Monjas intenten esbrinar per què a la televisió sempre repeteixen capítols de Mr. Bean en aquestes dates.	20.20	Òpera en texans (Sèrie documental). El cavaller de la rosa: Richard Strauss va escriure una òpera magnífica sobre el pas del temps, una òpera preciosa amb una música extraordinària.		
		21.00	Telenotícies vespre.		

SUPER 3/33

06.00	Mic.				
06.22	Pel·lícula: Rovelló: un nadal sense Noel. Espanya, 2007. Dir.: Antoni d’Ocon. Algú ha donat un cop al Pare Noel i li provoca amnèsia.	16.46	i el màgic d’Oz. EUA, 2011. Dir.: Spike Brandt, Tony Cervone. El Tom i el Jerry s’embarquen en una aventura en què busquen el mag d’Oz. Paquets del Planeta X.		Sassen entrevista l’extint coronel de les SS Adolf Eichmann, responsable dels transports als camps d’extermini i resident a Buenos Aires amb nom fals, amb la intenció d’escriure’n un llibre en pro del nazisme.
07.34	Glumpers. Hivern.	17.38	Rekkít, el conill màgic.		
07.46	Monstres supersans.	18.28	Els germans Kratt.		
08.10	Lazy Town.	19.16	Doraemon.	23.25	42 maneres de matar Hitler. Documental que repassa els 42 intents d’assassinat que va patir Hitler.
09.00	El Mic i els seus amics.	20.06	Tom & Jerry.	00.15	Lamote de Grignon. Programa sindical UGT.
09.30	Doraemon.	21.06	Bola de drac Z.	01.15	Mals temps per al planeta.
10.45	La família del Super3.	21.30	La Sonora. El cantautor italià Vinicio Capossela és a Barcelona per presentar el film documental Indebito, dirigit per Andrea Segre.	02.05	Els tresors amagats de...
11.16	Dinàmiks.			03.05	Cava de blues.
11.45	Els pingüins de Madagascar.				
12.16	Tags.				
12.42	La casa d’Anubis.	21.50	Cronos. Adolf Eichmann. Amor, traïció i mort: El 1957, el periodista holandès Willem		
13.28	Fanboy i Chum Chum.				
15.10	Bugs Bunny i els seus amics.				
15.45	Pel·lícula: Tom i Jerry				

lespel·lículesrecomanades

☆☆☆☆ Excel·lent ☆☆☆ Molt bona ☆☆☆ Bona ☆☆ Regular ☆ Dolenta

LA SEXTA 15.45	CUATRO 15.45	TELECINCO 16.00
‘Pánico en el túnel’ ☆☆ Director: Rob Cohen Actors: Sylvester Stallone, Claire Bloom, Amy Brenneman EUA, 1996. Un camió car-regat amb substàncies perilloses esclata a l’interior del túnel Holland, que uneix l’illa de Manhattan amb el continent. Les autoritats creuen que hi ha supervivents atrapats dins del túnel però no saben com rescatar-los.	‘Blitz’ ☆☆☆ Director: Elliott Lester Actors: Jason Statham, Paddy Considine, Aidan Gillen, Zawe Ashton EUA, 2011. Blitz és un assassí en sèrie de Londres que està matant agents de policia. El responsable del cos i un agent dur i inflexible seran els encarregats de detenir el psicòpata, que comet els crims amb l’únic objectiu de guanyar popularitat i sortir als diaris.	‘Los chicos del coro’ ☆☆☆ Dir.: Christophe Barratier Actors: Gérard Jugnot, François Berléand, Jean-Baptiste Maunier França, 2004. Un professor de música accepta una feina com a vigilant en un internat de reeducació de menors on impera un sistema basat en la repressió. A través de les classes de cant coral, transformarà les vides dels nens.

INFORMACIÓ SERVIDA PER ONEDATA

ESPORT3	TVE-1	ANTENA 3	CUATRO	TELE5	LA SEXTA
06.15 Hat trick Barça. 07.30 Tot l'esport. 07.55 Temps de neu. Esquí indoor. 08.20 Gol a gol. 10.25 Hat trick Barça. 11.40 Zona zàping. 12.10 Lliga ACB. FIATC Joventut-Bilbao Basket. Comentaristes: Jordi Robirosa, Victor Lavagnini i Nacho Solozábal. En directe des del Palau Olímpic de Badalona. 14.35 Zona de ball. World Champion Junior II Ten Dance Standard i llatí Guadalajara. 15.30 Km 0. 15.50 The season. 16.15 Gol a gol. 16.55 Copa Asobal. Final. S'enfronten els guanyadors de les semifinals Ademar León-Fraikin BM Granollers i FC Barcelona-Naturhouse La Rioja. En directe des del Palacio Municipal de los Deportes de León. 18.30 Gol a gol. 18.55 Lliga Segona Divisió. Valladolid-Barcelona B. Comentaristes: Jordi Sunyer i Jordi Gonzalvo. En directe des de l'Estadio José Zorrilla. 20.50 BWR. Resum. 21.00 Hat trick Espanyol. 21.45 Hat trick Total. 23.00 Hat trick Barça. 00.15 Tot l'esport. 00.40 Hat trick Barça. 01.50 Hat trick Total.	06.00 Noticias 24 horas. 09.40 Comando actualidad. Comando, año 7. 11.10 Un país para comer-selo. Álava, dibujada con tinta verde. 12.05 Planeta comida. 13.00 Flash moda. 13.30 Lo que hay que ver. 14.00 L'informatiu. Inclou El temps. 14.30 Corazón. 15.00 Telediario 1. Inclou El tiempo. 16.00 Sesión de tarde: La casa de la pradera. EUA, 2005. Dir.: David L. Cunningham. Int.: Cameron Bancroft. Charles Ingalls, un jove fuster, i la família decideixen deixar Wisconsin. 20.10 Viaje al centro de la tele. 21.00 Telediario 2. 22.10 La película de la semana: Viaje al centro de la Tierra II: la isla misteriosa. EUA, 2012. Dir.: Brad Peyton. Int.: Josh Hutcherson. El Sean rep una trucada de socors des d'una illa misteriosa, que no apareix als mapes. 23.40 Especial cine: El reino del anillo. Alemanya-Itàlia-Regne Unit-EUA, 2004. Dir.: Uli Edel. Int.: Benno Furrmann. El Sigfrido no sap que és l'hereu d'un regne envaït. 02.25 TVE es música.	06.00 Minutos musicales. 07.00 Pelopicopata. 07.30 Los más... 11.30 Ahora caigo. 14.00 Los Simpson. 15.00 Antena 3 Noticias 1. 15.45 Deportes. 15.55 El tiempo. 16.00 Multicine: Las lágrimas del diablo. EUA-Canadà, 2010. Dir.: Norma Baley. Int.: Natasha Henstridge. 17.45 Multicine: Busco pareja por Navidad. Canadà, 2012. Dir.: Michael Scott. Int.: Joseph Lawrence. 19.30 Multicine: Una Navidad millonaria. EUA, 2011. Dir.: Gary Yates. Int.: Elizabeth Berkley. 21.00 Antena 3 Noticias 2. 21.40 Deportes. 21.55 El tiempo. 22.10 El peliculón: Tiana y el sapo. EUA, 2009. Dir.: Ohn Musker, Ron Clements. La Tiana coneix un príncep convertit en gripau. 00.00 Pel·lícula: Seis días y siete noches. EUA, 1998. Dir.: Ivan Reitman. Int.: Harrison Ford. Robin Monroe i el seu promès comencen les seves vacances en una illa paradisiaca. 01.30 Pel·lícula: Infidelidad. EUA, 2004. Dir.: Harry Winer. Int.: Kim Delaney. 02.45 Comprando en casa.	06.30 Bob Esponja. 07.10 El zapping de surferos. 09.00 Fauna letal. Top 10: armas letales. 09.30 Veterinario al rescate 10.00 El encantador de perros. Emissió de dos episodis. 12.00 Callejeros viajeros. Emissió de dos episodis: San Petersburgo i Laponia y Papá Noel. 14.00 Noticias Cuatro. 14.50 El tiempo. 14.55 Deportes Cuatro. 15.45 Home cinema: Blitz. Regne Unit, 2011. Dir.: Elliott Lester. Int.: Jason Statham. El Blitz és un assassí en sèrie de Londres que està matant agents de policia. 17.45 Home cinema: Desarmado. EUA, 2011. Dir.: Tom Shell. Int.: A.J. Draven, Finola Hughes, Steven Bauer. El capità Kyle Fierson, del cos de marines, es veu involucrat en una conspiració mundial. 19.55 Noticias Cuatro. 20.55 El tiempo. 21.15 Deportes Cuatro. 21.30 Viajando con Chester. Convidats: Marta Sánchez, cantant, i El Langui, actor i cantant. (Últim programa de la temporada.) 23.30 Cuarto milenio. Emissió de dos episodis. 04.00 Puro Cuatro.	06.15 I love TV. 07.15 Las macabras aventuras de Billy & Mandy. 07.55 Doraemon, el gato cósmico. 08.45 El asombroso mundo de Gumball. 09.25 I love TV. 10.45 Cazamariposas. 11.50 Killer Karaoke. 13.55 Este país merece la pena. Miguel Ángel Revilla entrevista Julio Anguita, antic coordinador general d'IU. 15.00 Informativos Telecinco. 15.35 Deportes. 15.45 El tiempo. 16.00 Pel·lícula: Los chicos del coro. França, 2004. Dir.: Christophe Barratier. Int.: Gérard Jugnot, François Berléand. El 1949, Clément Mathieu, professor de música, comença a treballar com a vigilant en un internat de reeducació de menors. 18.00 ¡Qué tiempo tan feliz! Avui M. Teresa Campos i altres personatges televisius emulen artistes reconeguts. 21.05 Informativos Telecinco. 21.35 Deportes. 21.45 El tiempo. 22.00 Gran Hermano 15: el debate final. 02.00 Premier Casino: la Ruleta VIP.	06.30 English House TV. 06.45 Historias con denominación de origen. 07.00 Bestial. 07.50 Piso compartido. 08.50 La escalera. 09.00 Hoteles con encanto. 10.00 Frontón. 11.45 Zapeando. 12.30 Top Trending Tele. 14.00 La Sexta noticias 1ª edición. 15.00 La Sexta deportes. 15.30 La Sexta meteo. 15.45 Pel·lícula: Pánico en el túnel. EUA, 1996. Dir.: Rob Cohen. Int.: Sylvester Stallone, Amy Brenneman. En plena hora punta, un accident en què està implicat un camió deriva en una explosió en un túnel. 18.15 Liga Segunda División. Leganés-Recreativo de Huelva. Comentaristes: Antonio Esteva i Marcos López. En directe des de l'Estadio Municipal de Butarque. 20.00 La Sexta noticias 2ª edición. 20.45 La Sexta meteo. 21.00 La Sexta deportes. 21.30 Salvados. 22.30 El Objetivo. Ana Pastor entrevista José Manuel Soria, ministre d'Indústria, Energia i Turisme. 23.45 Salvados. 01.00 Crímenes imperfectos. 02.30 Juega con el 8. * Pot variar pel futbol.

CANAL+	LA2	BTV	8TV	IB3	BARÇA TV
07.30 Ilustres ignorantes. 08.00 Silicon Valley. 08.35 Pel·lícula: Los pitufos II. EUA, 2013. Dir.: Raja Gosnell. Int.: Neil Patrick Harris. 10.20 Pel·lícula: Copo de nieve. Rússia, 2012. Dir.: Natalia Chernysheva. 10.30 Eurofighters. 11.30 El día del fútbol. 12.00 Liga Adelante. 14.00 Brasil salvaje. 15.00 Pel·lícula: La gran revancha. EUA, 2013. Dir.: Peter Segal. Int.: Robert De Niro, Sylvester Stallone, Kevin Hart, Alan Arkin, Kim Basinger, Jon Bernthal. 16.55 Premier League. 19.00 El día del fútbol. 20.00 El partidazo del Plus. 21.00 Liga BBVA. 23.05 El día del fútbol. 01.35 Utopía. 02.28 Utopía. 03.20 Pel·lícula: De tal padre, tal hijo. 05.20 Pel·lícula: La propina.	09.30 Islam hoy. 09.45 Buenas noticias TV. 10.00 Últimas preguntas. 10.25 Testimonio. 10.30 La misa en català. 11.15 Moments. 11.30 Pueblo de Dios. 12.00 Un juguete, una ilusión. 13.00 El escarabajo verde. (R.) 13.30 Agrosfera. 14.00 Culto evangélico de Navidad. 15.00 Arqueomanía. 15.35 Saber y ganar fin de semana. 16.20 Grandes documentales. (R.) 17.10 Docufilia. (R.) 18.00 Odiseas volcánicas. (R.) 18.30 Cumbres. 19.00 Santorini: en los orígenes de la Atlántida. (R.) 20.00 Con mis ojos. 20.30 Página 2. 21.00 Cachitos de hierro y cromo. 23.00 Órbita Laika. 00.00 Música ligerísima. (R.) 01.00 Metrópolis. 01.30 Pel·lícula: Después de los nueve meses. 03.05 El brujo. (R.)	07.05 Terrícolas. (R.) 07.35 El documental. 08.30 Sheena. 09.15 Catakac. 09.45 Batman. (R.) 10.40 El documental. 11.35 Taula reservada. 12.10 Western: Un hombre. 14.00 BTV Noticias migdia. 14.30 Sheena. (R.) 15.15 Clàssics sense interrupcions: Cómo salvar un matrimonio. 17.00 Clàssics sense interrupcions: Laura. 18.30 La cartellera. (R.) 19.35 De visita. 20.00 Taula reservada. (R.) 20.35 El pla Sardà. (R.) 21.30 BTV Noticias nit. 22.05 Camí particular. 22.35 Barcelona... i acció: Terra i llibertat. Regne Unit, 1995. Dir.: Ken Loach. Int.: Ian Hart, Rosana Pastor. 00.25 Clàssics sense interrupcions: Cómo salvar un matrimonio. 02.10 Va passar aquí. (R.)	08.00 8 de 8. 08.00 Rumbo al inglés. 08.55 Joking around. 09.30 Televendado. 12.30 El jardín de Carles Herrera. 13.40 Pitlane. 14.20 Kids Club. 14.50 Joking around. 15.00 Masters Finals. 17.00 Joking around. 17.30 Monk. 18.30 Pel·lícula: Veredicto final. EUA, 1982. Dir.: Sidney Lumet. Int.: Paul Newman, Jack Warden, Charlotte Rampling. 21.00 8 al día. 21.40 Gran cinema: Tretze dies. EUA, 2000. Dir.: Roger Donaldson. Int.: Kevin Costner. En plena guerra freda, l'administració Kennedy s'enfronta a l'amenaça soviètica dels míssils a Cuba, capaços d'arribar en qüestió de minuts a la costa Est dels Estats Units. 23.20 24. 01.20 Joking around. 02.00 Clips.	07.25 Programació infantil. 08.40 Mosaïc. 09.10 Fires i mercats. 10.00 Madò Catalina. 10.30 Eucaristia a la Seu de Mallorca. 11.20 Com a ca nostra. 11.45 Lliga Segona Divisió B. 14.00 IB3 Noticias migdia. Cap de setmana. 15.20 El temps migdia. Cap de setmana. 15.25 Pel·lícula: George y el dragón. EUA, 2004. Dir.: Tom Reeve. Int.: James Purefoy, Pipper Perabo. 16.50 Pel·lícula: El corazón y la espada. França-Alemanya-Itàlia, 1998. Dir.: Fabrizio Costa. Int.: Ralf Bauer. 20.30 IB3 Noticias vespre. Cap de setmana. 21.15 El temps vespre. Cap de setmana. 21.30 Fum fum fum! 21.45 Gent de la mar. 23.10 Palma pam a pam. 01.05 R.I.S. Crímenes imperfectos. 03.00 Musical.	07.15 El partit infantil. (R.) 08.45 Jugadors de llegenda. 09.00 Seguim en joc. 09.30 BarçaTV: 15 anys de passió blaugrana. 10.30 El partit de futbol sala. (R.) 12.00 El marcador. (R.) 13.45 Més club. 14.00 El marcador. 14.15 Temps de joc. 16.00 El marcador. (R.) 16.15 BarçaTV: 15 anys de passió blaugrana. 17.15 600". Temps de joc: FC Barcelona-Sevilla FC (2014/15). 22.45 Més club. 23.00 El marcador: La jornada. (R.) 00.00 Nit Europea. 01.30 EM El protagonista. 01.45 600". 02.00 El marcador: La jornada. (R.)

MÈDIA

ALBERT CASTELLVÍ ROCA
BARCELONA

Per segon any consecutiu, TV3 confiarà en Mr. Bean per omplir les sobretaules de les festes de Nadal. Cinema, redifusió de sèries i minisèries i els clàssics d'humor de la cadena completaran la graella durant els 15 dies vinents.

Matí

'Gran Nord' i 'Pan Am' ocuparan la franja a partir del dia 24

Els matins i l'*Espai Terra* es mantindran a la graella fins dimarts, però ja no hi tornaran fins l'endemà de Reis. A partir del dia 24, la franja matinal s'omplirà amb la redifusió de la primera temporada de *Gran Nord* (10.00 h) i de *Pan Am* (12.00 h), amb dos capítols diaris de cadascuna. Demà, a partir de les 8.45 h, el 3/24 retransmetrà en directe el sorteig de la Loteria de Nadal. La Grossa de Cap d'Any, en canvi, es podrà seguir per TV3 el dia 31 a partir de les 12.30 h.

Tarda

'Mr. Bean' després de dinar i una minisèrie cada dia

A diferència de la programació matinal, la de tarda ja es modifica des de demà mateix. A l'hora de *La Riera*, TV3 emetrà un o dos capítols de Mr. Bean –en funció del dia– i a continuació recuperarà diferents minisèries. Així, demà i dimarts emetrà *Olor de Colònia* i més endavant serà el torn de *Barcelona, ciutat neutral* (el dia 24), *Guernica sota les bombes* (el 29), *Descalç sobre la terra vermella* (el 30) i *Ermessenda* (el 31). *El gran dictat* es manté cada dia, tret dels festius, a les 20.10 h, tot i que demà cedirà el seu lloc a la transmissió en directe de la Nit de Santa Llúcia.

Nit

Especial d'El foraster', homenatge a Tito i resum de l'any
Demà s'emetrà l'últim *Crackòvia* de l'any i, després, el *Manual d'un bon foraster*, una edició especial del programa que presenta Quim Masferrer. Dimarts es manté el *Sense ficció* i dimecres, després del primer discurs de Nadal de Felip VI, s'oferirà una edició especial d'una hora de l'APM? Pel que fa a la setmana que ve, dilluns s'emetrà el documental *Marcats per Tito*, que recorda l'exentrenador del Barça Tito Vilanova, i dimarts el missatge del president de la Generalitat i el resum de l'any, titulat *2014, parlem-ne*.

Nadal

Resum dels 10 anys de 'Polònia' i 'Campanades de boda'

El cinema omplirà bona part del dia de Nadal, amb títols com *Els Totenwackers* (10.30 h), *El partit perfecte* (12.00 h) i *Un Nadal de bojos*

Canal+ estrena la segona temporada de 'The blacklist'

Canal+ Series estrena aquesta nit, a les 22.30 h, la segona temporada de la sèrie *The blacklist*, que es podrà seguir tant en la versió original com doblada al castellà. Protagonitzada per James Spader, la ficció se centra en Raymond Reddington, un dels criminals més buscats per l'FBI, que

després de ser capturat s'ofereix per col·laborar amb els agents i facilitar-los una llista confeccionada per ell mateix dels delinqüents més perillosos del moment. La segona temporada es va estrenar als Estats Units el setembre, però ara està aturada i no es reprendrà fins al febrer.

Mr. Bean,
protagonista del
Nadal de TV3

La televisió pública estrenarà el telefilm 'El mètode Grönholm' la nit de l'1 de gener

HUMOR A LES SOBRETAULES

TV3 va recuperar Mr. Bean durant el Nadal de l'any passat i ara hi torna a confiar per omplir les sobretaules durant les dues setmanes vinents. Hi serà també els dies de Nadal i Sant Esteve, però en quedarà fora el 29 de desembre i l'1 de gener. TVC

(16.40 h). A la nit, *Polònia* oferirà un especial en què recordarà el millor gag de cadascuna de les deu temporades del programa, i a continuació s'emetrà l'espectacle teatral de La Cubana *Campanades de boda*.

Sant Esteve

Música i cinema, principals protagonistes del dia

La programació del dia 26 comença-

Campanades
Roger de Gràcia i Mabel Martí seran a Montjuïc per menjar el raïm

rà (11.05 h) amb l'emissió del concert que Blaumut va oferir al maig al Palau de la Música i inclourà també la transmissió en directe del Concert de Sant Esteve de l'Orfeó Català, també des del Palau (19.00 h). L'oferta cinematogràfica del dia estarà formada per les pel·lícules *Papa, sóc una zombi* (12.25 h), *Viatge al centre de la Terra* (16.15) i *El cavaller fosc: La llegenda reneix* (22.35 h).

Cap d'Any

Campanades des de Montjuïc i 'El mètode Grönholm' el dia 1 a la nit
Les millors imatges de l'any del *Zona zàping* obriran la programació especial de la Nit de Cap d'Any, que inclourà a continuació un recull dels números musicals del *Polònia*. A partir de les 23.35 h, Roger de Gràcia i Mabel Martí presentaran les campanades des de la Font Màgica de Montjuïc, i just després que comenci el 2015 s'emetrà l'especial *Això no s'acaba*. El primer dia de l'any, la tarda s'omplirà amb les pel·lícules *La vida és bella* i *Stuart Little*, i a les 22.00 h s'estrenarà l'adaptació en forma de telefilm de l'exitosa obra teatral *El mètode Grönholm*.

Altres

Cavalcada des de Girona i l'Euskadi-Catalunya de futbol

Diumenge de la setmana que ve, a les 20.30 h, TV3 retransmetrà el partit de futbol entre les seleccions d'Euskadi i Catalunya. Del diumenge següent destaquen les pel·lícules *Harry Potter i el presoner d'Azkaban* i *Stuart Little 2*, que ompliran la tarda. Pel que fa als dissabtes, el 27 s'oferirà un resum de la temporada d'*Oh happy day*, i el 3, una edició especial infantil del concurs. La transmissió de la Cavalcada de Reis des de Girona, a càrrec d'Ana Boadas i Marta Carreras, posarà el punt final als especials nadalencs de TV3. —

El més destacat de
Nadal als canals privats● **Telecinco**

Paz Padilla i Joaquín Prat conduiran les gales de les nits de Nadal i Cap d'Any. El 25 i l'1 hi haurà especials d'*Hay una cosa que te quiero decir* i durant les festes s'oferiran les tres primeres parts de *Piratas del Caribe* i *Las aventuras de Tadeo Jones*. Quatre actors de *Chiringuito de Pepe* faran les campanades.

● **Cuatro**

Emetrà *La cenicienta* de Disney, la trilogia de *Narnia* i un especial de *Killer karaoke* amb famosos. El dia 24 hi haurà una edició solidària de *Las mañanas de Cuatro*. Les campanades seran les de Telecinco.

● **Antena 3**

El dia 24, *Ahora caigo* farà un especial amb nens i a la nit hi haurà monogràfic de *Los Simpson* i els millors moments de *Tu cara me sueña*. Per Nadal s'emetrà la primera part d'*El hobbit*. Carlos Sobera i Anna Simon faran les campanades.

● **La Sexta**

Club de la comedia solidari el 24, especial d'*El intermedio* el 31, campanades amb Frank Blanco i Cristina Pedroche i l'*Alicia en el país de las maravillas* de Tim Burton.

Conchita Wurst, entre les presentadores d'Eurovisió

La guanyadora de l'últim festival d'Eurovisió, Conchita Wurst, tornarà a ser protagonista en la pròxima edició del certamen, ara com a presentadora. En concret, s'encarregarà de parlar amb els concursants des del *backstage*. Per primer cop en 60 anys no hi haurà cap presentador masculí, sinó quatre dones.

'¡Ahora caigo!' donarà el pot la setmana que ve

El concurs d'Antena 3 *¡Ahora caigo!* donarà els 100.000 euros de premi a un dels concursants que hi participin la setmana que ve, segons ha avançat la cadena. Aquesta serà la dotzena vegada que l'espai que presenta cada tarda Arturo Valls entrega el pot, i la segona de la temporada actual.

TVE recorre a les velles glòries per passar les festes

A.C.R.
BARCELONA

El programa especial de la Nit de Nadal de La 1 s'ambientarà a l'any 2056, però la televisió pública ha mirat més aviat cap al passat per confeccionar la graella d'aquestes festes. Ramón García, José Mota, Los Morancos i José Luis Moreno són alguns dels grans noms d'una programació que TVE podria haver signat fa deu anys.

Ramón García és potser el fitxatge més sonat. El presentador basc, que va convertir la seva capa en tot un símbol de les nits de Cap d'Any, tornarà a la Puerta del Sol la nit del 31 de desembre per presentar les campanades per catorzè cop, després d'haver-ho fet el 1995 i del 1997 al 2006 a TVE, i els anys 2007 i 2008 a Antena 3. Al seu costat hi haurà una altra cara habitual dels canvis d'any, Anne Igartiburu, que ja va fer

parella amb García en els seus dos últims anys a la pública i que des de llavors no ha faltat mai a la cita. Per a ella, doncs, seran les desenes campanades consecutives.

Però García, que torna a TVE per quedar-s'hi com a presentador del nou concurs *El legado*, encara tindrà més feina durant l'època nadalenca, ja que serà el conductor de la gala *Parte de tu vida*, que s'emetrà la Nit de Nadal. El programa viatjarà fins al 2056 però es dedicarà a recordar "programes, sèries i personatges mítics d'ara i de sempre", amb la companyia de Mayra Gómez Kemp, José María Íñigo i Concha Velasco, entre d'altres.

Per a la nit de Cap d'Any hi ha previst, abans de les campanades, un especial de José Mota que repassarà l'any amb humor i amb els contes infantils com a fil conductor. Després de la mitjanit, Eva González i Jaime Cantizano es posaran al capdavant d'un especial amb l'actu-

Ramón García tornarà a presentar les campanades de La 1 acompanyat d'Anne Igartiburu. TVE

ció de prop de 40 artistes. També hi haurà una gala la Nit de Reis, en aquest cas orientada als nens, amb l'actuació d'artistes joves i produïda per José Luis Moreno. Abans, Los Morancos hauran portat el seu humor a la pantalla, i s'haurà retransmès la Cavalcada de Madrid.

Bustamante i 'MasterChef'

Els nens també seran protagonistes, cada vespre (20.30 h) a partir de demà, al programa *Fuera de clase*, presentat per David Bustamante i que cada dia disposarà d'un convidat famós. També hi haurà presència infantil a l'especial solidari de *MasterChef*, que s'emetrà el dia 23 a la nit: hi participaran quatre concursants de cadascuna de les dues edicions d'adults i quatre més de la júnior. I dissabte vinent s'emetrà la gala *Inocente, inocente* -amb Paula Vázquez, Juan y Medio i Juanma López Iturriaga-, que recaptarà diners per als nens amb càncer. —

A LA VENDA
CAIXA DE 10 CDS

DISPONIBLE A LES MILLORS
BOTIGUES I A iTunes

Disco de Blau

SERRAT
ENCANTA

108 INTERPRETS
"ENCANTEN"
130 CANÇONS
DE SERRAT

ACEITUNA SIN HUESO · AMAURY PEREZ · LOS MANDOLIS · DOQUENDE · ANDREA ECHEVERRI · ANTONIA FONT · BUENA FE · BARBARITO TORRES Y SU PIQUETE · CUBANO · CAMARÓN Y TOMATITO · SISA · CARLOS VARELA · CRIS JUANICO · I ELS MAGS DE BINIGALL · DAVID ALVAREZ Y SU JUEGO DE MANOS · DAVID CALZADO Y SU CHARANGA HABANERA · GINESA ORTEGA · EUGENIA LEON · DULCE PONTES · GRUPO POLO MONTANEZ · DYANGO · ENRIQUE MORENTE · FAMILIA VALERA MIRANDA · FALSTERBO · MARI · FRANCISCA VALENZUELA · FRANK · FERNANDEZ · GABRIELA TORRES · NURIA FELIU · TRIO TAICUBA · GRUPO COMPAY SEGUNDO · CHARANGA LATINA · GRUPO SIERRA MAESTRA · MARINARD SELL · IMMIGRATIONS · PERETAPIAS · XALFONSO · HALDOR · MAR · AMAPARO SANCHEZ · TANIA LIBERTAD · TATAGUINES · COCO FREEMAN · 3 DE LA HABANA Y SU GRUPO · PUPY Y LOS QUE SON SON · TETE MONTOLIU · QUICO EL CELIO · EL NOI I EL MUT DE FERREÑIES · SERGIO DALMA · "AGUAJE" · RAMOS · "CACHAITO" · LOPEZ Y "GUAJIRO" · MIRALBA DE BUENA VISTA SOCIAL CLUB Y MANUEL "GALBAN" TORRALBA · JOSEP CARRERAS · 189 · ORQUESTA ARAGON · JOAN · ORQUESTA MONTGRINS · SINTE · RDAOI · JOSE LUIS CORTES · ORQUESTA FEMENINA ANACA · KITFLUS & CARLES BENA · LIU · ORQUESTA ADALBERTO · S · LEYANIS LOPEZ · LISSY · AN · MARC PARROT · MARIA · MIGUEL GIL · MARTIRIO · MAYTE MARTIN · MIGUEL LLADO · MIGUEL POVEDA · LAURELA MORENO · SHUARMA · OSALGIA · MANOLITO · MILOO DEL SON · ALA I LA CLUA · RICARD MIRA · SANTI ARISA · SIDONIE · PIREIRO · OMARA PORTUONDO

SERRAT
ENCANTA

SEÑORA
CUBA
LE CANTA
A SERRAT

VOL.1 CD1

PER AL MEU AMIC
SERRAT

CUBA
LE CANTA
A SERRAT

GENT

Un mitjà suec relaciona la reina Sofia amb el vidu de la duquessa d'Alba

La reina Sofia i el vidu de la duquessa d'Alba, Alfonso Díez, haurien iniciat una relació sentimental, segons la revista sueca *Svensk Dam*. La publicació diu que després del funeral de Cayetana d'Alba, celebrat dimarts, se'ls va veure "rient i xerrant llargament", i assegura que Sofia "anhela

tenir un home al seu costat en qui pugui confiar" després que el seu marit l'ha "ferit profundament" a base d'"infidelitats". *Svensk Dam* afirma que "la premsa espanyola ja ha començat a especular" amb aquesta relació, però en realitat el mitjà suec ha sigut el primer a parlar-ne.

#aixísí#aixíno

Pedretes i pedrots

LAURA SANGRÀ * BARCELONA

aixísí Un nu integral pot ser glamurós? Rihanna creu que sí, i amb el cos que té no li falten arguments per pensar-ho. A moltes icones de la moda, però, no els ha agradat gens que aquest 2014 la cantant de Barbados s'hagi passejat per gales d'alta categoria més despulada que una *mama chicho*: ha quedat gravat a la retina de tothom el vestit transparent, de 216.000 brillants de Swarovski i res més, que Rihanna es va atrevir a portar als premis del Council of Fashion Designers of America (CFDA) i passarà a la posteritat el també transparentíssim model que Tom Ford va prestar-li per a la gala de l'amfAR, la Fundació Americana per la Investigació sobre la Sida.

Ha sigut molt polèmica, però ha volgut acabar l'any amb el glamur que no havia demostrat tenir de gener a novembre amb aquesta creació de ras color vi i tall sirena de Zac Posen per a aquesta tardor. L'ocasió mereixia no provocar un nou escàndol estilístic: es tractava de la primera gala de la fundació Clara Lionel, creada per Rihanna en honor a la seva àvia i amb l'objectiu de recaptar fons per millorar la salut, l'educació i la cultura de comunitats pobres.

El to del teixit i el de la seva pell contrasten a la perfecció, amb una harmonia que no existiria amb cap pell blanca –tal com ja es va veure a la passarel·la– i la brillantor del ras és la justa per il·luminar-li la cara, tot i que sempre va bé apujar els watts amb un pedrot de Chopard, esclar. La turmalina en forma de llàgrima que penja d'aquesta gruixuda cadena de diamants fa conjunt amb una altra que és igual de gran i en forma d'anell que porta

a la mà esquerra. És del milloret que heu vist enguany o no?

Superat l'enlluernament, val la pena enaltir aquest escot en forma de papallona que li cau pels braços i l'esquena com si fos una figura de papiroflèxia a mig fer, fràgil i des- preocupada tot i que el ma-

quillatge diu el contrari, amb aquests llavis granat fosc i els ulls tan ametllats per l'*eye-liner* d'"aquí mano jo i sé el que em faig". El toc *ri-ri* –com l'anomenen les revistes del cor– és als cabells: porta una cua de cavall postissa, llarga i llisa d'un to verd esblanqueït que per sort només es veia quan es girava d'esquena.

aixíno Paradoxes de la vida: guanyar el premi de la revista *People* a millor icona d'estil del 2014 amb les pintes que portava Gwen Stefani. Perquè no, aquest *total look* d'Alexandre Vauthier amb què la cantant va assistir di-

jous a l'entrega d'aquests premis no s'aguanta per enlloc... Amb el tors cobert de pedretes, d'aquestes falses perles encastades a una tela de fireta, d'un blanc mat i elàstic a conjunt amb la minifaldilla i les malles de sota.

Però el pitjor no són les mànigues, amb aquesta obertura frontal que fa que semblin desmanegades (i mai més ben dit); el pitjor és el pentinat pretesament futurista, amb un monyo al clatell, un altre a la closca i les dues franges laterals al vent. Ni tan sols la senyora que ve del futur a parlar-nos de lleixiu va tan malgirbada, Stefani. —

01. Rihanna va mostrar glamur a la gala de la Fundació Clara Lionel.

MARIO ANZUONI / REUTERS

02. Gwen Stefani va guanyar el premi *People* a la icona d'estil de l'any tot i aquest *look* poc afortunat. JASON MERRITT / GETTY

ALBERTO MARTÍN / EFE

Hisenda reclama 4 milions d'euros a Joaquín Sabina

A.C.R.
BARCELONA

L'Agència Tributària reclama "almenys 4 milions d'euros" a Joaquín Sabina, segons publicava ahir el diari *El Mundo*, que deixava clar també que "no es tracta d'un frau" i que "no hi ha hagut ànim de defraudar". "Sabina ha pagat escrupolosament els seus impostos. Això no és un deute amb l'Agència Tributària, és una disparitat de criteris", assegurava, en declaracions al mateix diari, el representant del cantant, José Navarro Berry. Segons ell, de fet, "el 80% de la professió" es troba en una situació similar, fins i tot Paco de Lucía, "a qui demanen diners després de mort", denuncia.

L'origen del conflicte es troba en el fet que Sabina, com molts artistes, tributa a través d'una societat, la qual cosa li permet pagar una quantitat d'impostos sensiblement inferior al que li correspondria si ho fes com a persona física. Fins ara, explica *El Mundo*, Hisenda considerava que aquesta pràctica era "correcta", però des de fa uns anys ho persegueix i ha començat a reclamar a diversos artistes que compensin les quantitats corresponents a exercicis anteriors. En aquest sentit ha embargat cautelament el 87% de la societat creada per Sabina i li ha impedit disposar durant mig any de diverses propietats.

Dissabte passat, Sabina va acabar un concert abans d'hora perquè no es trobava bé. *El Mundo* apunta que la causa d'aquesta retirada podria ser una crisi d'ansietat provocada pel seu conflicte amb Hisenda. —

Teatre Lliure

ABONAMENTS 14/15

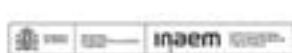
4, 10 o 20 entrades per escollir entre més de 20 espectacles!

PER NADAL, REGALA TEATRE!

Compra el teu abonament per **INTERNET** www.teatrelliure.com **TELÈFON** 932 289 748 o a les **TAQUILLES** del Lliure

entitat concertada amb

patrocinadors de
La Kompanyia Lliure

mitjans patrocinadors

araquenos'ofenguiningú

JUANJO SÁEZ

ABANS D'ARA

Article de Pi i Margall (Barcelona, 1824 - Madrid, 1901) a *El Nuevo Régimen* (25-XII-1897). Crida laica a la consciència cristiana quan Espanya esclafava revoltes colonials. Foto: soldats amb un presoner a les Filipines.

El día 25 de diciembre

Hoy hace 1897 años que nació Cristo. Con alegres fiestas se conmemora su nacimiento. Al presenciarlas, ¿quién no diría que el cristianismo rige el mundo? Nada rige: está reducido a un culto idolátrico, sin influencia en la vida del hombre ni en la de los pueblos. En los hombres sigue predominando el egoísmo; en los pueblos hay patriciado y plebe como en la antigua Roma. En parte alguna reinan el amor ni la paz; en todas, el odio y la lucha. Multiplícanse hoy mismo las guerras exteriores. Peleamos nosotros en Cuba y Filipinas; Francia, en Madagascar; Inglaterra, en la India con el sólo fin de retener colonias que batallan por su independencia. Se oye aún el rumor de los combates entre turcos y griegos. Se disputan las principales naciones de Europa la posesión del África. Rusia, que ha ocupado ya todo el Norte asiático, baja insolentemente por las orientales costas de China. Síguela con envidia Alemania, y no vacila en apoderarse de uno de los puertos de las mismas costas. Todas estas naciones, a excepción de Turquía, adoran a Cristo. ¿En qué se acomodan a la ley del Evangelio? Ninguna piedad sienten para con sus enemigos, usan todos los días más mortíferas armas, y tienen a orgullo haber dejado tendidos en sus campos de batalla millares de víctimas. Incendian y destruyen cuanto se opone a su marcha, y nunca, nunca recuerdan que por los vínculos de la religión sean hermanos de sus contendientes. Para mayor escarnio del cristianismo, venza el que venza, va al templo a entonar a Dios cánticos de alabanza. En su insano delirio hacen todos a ese Dios cómplice de sus maldades. Tan indigno el sacerdote como el soldado, se presta a esta salvaje burla de la religión de que se dice ministro. Ni sacerdotes ni reyes, ni pueblos ni hombres son ni remotamente cristianos. Cristo es aún hoy aquel rey a quien los judíos daban por cetro una caña y por diadema una corona de espinas; Cristo es aún aquel monarca ante quien los fariseos se arrodillaban y le escarnecían, diciéndole: Dios te salve, rey de los judíos. Los cristianos de hoy, sabiéndolo o sin saberlo, son los judíos del tiempo de Pilatos.

Foto: soldados amb un presoner a les Filipines.

Francisco Pi y Maragall 1897

PECES HISTÒRIQUES TRIADES PER JOSEP MARIA CASASÚS

CATEDRÀTIC EMÈRIT DE LA UPF I MEMBRE DE L'IEC

Gaudeix 'online' dels mots encreuats de l'ARA a <http://passatemps.ara.cat>

PASSATEMPS

mots encreuats

elaborat per Senyor Ventura

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14
1														
2														
3														
4														
5														
6														
7														
8														
9														
10														
11														
12														
13														
14														

Horitzontals 1. Teníem certa inclinació. Trec del dubte i afirmo la veritat. **2.** Ni naps ni cols. Demanaria almoïna. **3.** Ocupi l'espai buit. La casa més coneguda de Henrik Ibsen. Les trobareu als afores d'Almatret. **4.** Un lapó despistat es fica de peus a la galleda. Una feinada. Un xalet a la neu. **5.** Demostrarà una certesa. Arriba al nas quan algú expira. **6.** Propi de Girona i Tarragona, però intromissible a Barcelona i Lleida. Expulsat a punta de pistola. Refan enterament. **7.** Fer unes mesures tot caminant. Un paisatge emblanquinat. **8.** Perden mitja paraula. Un sake destil·lat que et deixa amb la cara al revés. Cartografiar la caòtica ciutat de Parma. **9.** Posi pegues. Faci de pare. Repetida amb dolor. **10.** El Roger no té gaire cos. Arracada. Sempre sonen enmig de la festa **11.** Part d'una instal·lació on és treballada la matèria en elaboració. Et tapa durant el son etern. **12.** Ja tens data de tornada. Decorar la casa. Bloc sense fulles. **13.** Obraré malament. Quan arriba la primavera, ens pot deixar sense forces. **14.** Es troben a l'est del Figaró. Tornes a l'últim pis amb una cita. No anar al fons i restar en una postura superficial.

Verticals 1. Un gran mitjà de difusió. Tapar per dins. **2.** Canvio les coses de lloc. Té pebrots, la cosa. **3.** Els primers grecs que van patir les polítiques d'austeritat. D'una boca fluixa en surt el nom del porc. **4.** Cap de Finisterre. Les bruixes d'aquest poble són tot un poema. Egua de peatge barrejat de blanc i negre. **5.** Comença les emissions. Ofèn. Talles la cua al rap. **6.** Nota de regal. Mirar de fit a fit. Casc petit. **7.** No s'aprèn amb l'experiència. Esmicolo. Posa fi al desori. **8.** Fer que un material privat surti a la llum pública. Que hi creixi una flor és qüestió de sort. A la muntanya, sol estar a l'ombra. **9.** Fan disminuir. Als restaurants, solen aparèixer amb acompanyament. **10.** Successives a successió. Uns homes que tenen unes maneres impròpies. **11.** Esposi. Les decisions que es prenen en aquest despatx ens acaben afectant a tots. Reseu per superar la crisi de l'euro. **12.** Són seguides pel cuer. Són grans però semblen petits. Un necesser buit. **13.** Quan apareix sota del nas, o bé t'encisa o bé et resulta insuportable. Tenia coneixement. **14.** Fan un recordatori a la pell. Fuita de gas. Costa el bec i les ungles.

fàcil

1			2					
						9	3	2
		6	4			7		
					9	5		
	8		7		2		9	
		9	6					
		8			7	4		
9	5	4						
					6			1

difícil

		1	3		5			
7					8		1	9
			4					2
	9					2		8
	8						4	
2		5					7	
5					6			
8	1		9					4
			1		7	5		

fàcil

5	9	1	3	8	4	6	7	2
4	2	8	7	6	1	9	5	3
7	6	3	9	5	2	1	4	8
2	5	4	8	1	6	7	3	9
3	1	9	5	2	7	8	6	4
6	8	7	4	3	9	5	2	1
1	4	2	6	7	8	3	9	5
8	3	6	2	9	5	4	1	7
9	7	5	1	4	3	2	8	6

difícil

3	5	4	2	9	6	8	1	7
2	1	9	8	7	4	6	5	3
8	7	6	1	3	5	4	2	9
1	3	8	9	6	2	7	4	5
7	4	2	5	1	8	3	9	6
6	9	5	7	4	3	2	8	1
5	6	7	4	2	1	9	3	8
4	8	3	6	5	9	1	7	2
9	2	1	3	8	7	5	6	4

DICCIONARA

Coordina: Fran Domènech

Smartvots

Regal en forma de paperetes que busquen els partits en precampanya. @frandomenech

BronCEOador

Enquesta maquillada segons les conveniències. @LaPoma_

Independesinflar-se

Voluntat unionista. @trem_pere

The Entrinview

Pel·lícula de Sony que ha patit ciberatacs suposadament d'origen nord-coreà. @jepjopus

Els Carstorets

Representació nadalenca que aquest any s'ha encarit per culpa de la crisi. @jsolec

Envieu la vostra paraula al Twitter @dicionara (hashtag #dicionara), a facebook.com/dicionara o per e-mail a dicionara@ara.cat

críticatv

MÒNICA PLANAS - PERIODISTA

Encara queden hostesses

Aquesta setmana la web Vertele ens donava la notícia que l'hostessa de *La ruleta de la suerte* d'Antena 3 deixa el programa per explorar nous horitzons professionals. S'ha cansat de donar la volta a les lletres del panell i vol fer d'actriu. El programa ja ha començat un càsting per trobar substituta a aquesta dona, gran professional de tombar daus de lletres durant vuit anys, fent d'accessori ornamental de Jorge Fernández, el presentador.

La noia, ara que plega, explica que els primers mesos no li posaven ni micròfon. Té la seva lògica. No havia d'obrir la boca. Només girar el cub il·luminat per descobrir la majúscula amagada. Paloma López, així es diu l'hostessa, de mica en mica es va anar guanyant un paper una mica més rellevant. “*Ahora bailo, canto y cuento chistes*”, diu orgullosa i convençuda d'haver iniciat una trajectòria prometedora. S'ha guanyat el micròfon. Una altra de les funcions que executa a la perfecció aquesta hostessa és aplaudir les gràcies del presentador. D'això en sap un munt. I a ell, li agrada recompensar-la. Alguna vegada la deixa baixar de la tarima tomballetes i la fa posar al seu costat, l'abraça

li lloa el vestit que li han posat aquell dia. Paloma López valora amb satisfacció com ha invertit els últims vuit anys de la seva feina: “Un dia fins i tot em van reconèixer a l'Empire State”. Ha tocat el cel. Malauradament, Paloma López no ha pogut superar el rècord de la seva igual als Estats

Units. A *The wheel of fortune* l'hostessa porta trenta-dos anys veient com centenars de concursants fan girar la roda de premis. Arreu del món on es fa aquest format, el programa funciona igual: l'home presenta i la dona guapa tomba lletres. Al revés seria impensable. Fins i tot és possible que els drets d'emissió del programa ho prohibeixin expressament. Com a molt ja hem vist que si els progressos de la fembra són adequats i es comporta amb l'abnegació que se li suposa, fins i tot la deixen ballar i explicar un acudit.

En l'era en què contemplem els invents tecnològics més sorprenents encara necessitem una dona objecte que tombi una lletra. Esclar que, sent realistes, això de fer girar una ruleta més grossa que una roda de carro amb el braç tampoc és que sigui un sorteig gaire futurista.

Queden molts tics de la tele més masculista i passada de moda. I la dona continua, en molts casos, assumint el paper de complement i guarniment de l'home protagonista. I sempre hi haurà dones que assumiran encantades aquest rol d'objecte i reclam visual. I a sobre pensaran que els ha tocat la millor casella de la ruleta de la fortuna.

EL TEMPS

renfe

Tarifa 4 Mesa. Quatre places amb un 60% de descompte.

902 320 320
www.renfe.com

MANEL CASCANTE

Diumenge, 21

Dilluns, 22

La setmana

dimarts dimecres dijous divendres

L'últim dia sencer de la tardor tornarà a estar marcat per la presència de boira persistent cap a les comarques interiors. A la resta es tornarà a imposar l'ambient assolellat i agradable, sense gens de fred al migdia.

	AVUI		DEMÀ	
	15 h	21 h	08 h	15 h
Barcelona	15°	11°	8°	16°
Lleida	8°	6°	4°	7°
Girona	15°	8°	3°	13°
Tarragona	15°	10°	5°	15°
València	17°	10°	6°	15°
Palma	15°	10°	5°	14°
Perpinyà	14°	9°	5°	13°
Puigcerdà	9°	2°	-3°	10°
Andorra la Vella	11°	3°	-2°	11°
Valls	12°	8°	4°	13°
Reus	13°	9°	5°	15°
Sabadell	14°	9°	4°	13°

El consell

Aquests dies sobrarà la jaqueta als migdies a la majoria de comarques, excepte en aquelles afectades per les boires. Alerta, ja que les nits continuaran sent fredes.

Que no us sorprengui

Quan passin tres minuts de la mitjanit de dilluns entrarem a l'hivern astronòmic. El meteorològic es resistirà a afectar-nos, no ho farà fins al cap de setmana.

Europa

	MÀX.	MÍN.	
Madrid	14°	3°	cel clar
Londres	11°	6°	poc fred
París	9°	5°	cel tapat
Berlín	8°	4°	plugim
Roma	17°	9°	variable
Brussel·les	8°	5°	cel tapat
Estocolm	1°	-3°	insegur
Amsterdam	11°	5°	cel cobert
Praga	7°	2°	plugim
Lisboa	15°	9°	cel clar

El sol

La lluna

ALBA	SORTIDA	POSTA	NIT FOSCA	SORTIDA	POSTA
07.42 hores	08.14 hores	17.25 hores	17.56 hores	07.14 hores	17.18 hores

DEMÀ
Carme Colomina

Toni Soler

Què en fem, del 9-N?

EL DILEMA. Com és ben sabut, la dissolució del Parlament és una competència exclusiva del president Mas. Per tant, només ell sap si s'avançaran els comicis previstos per al 2016. Mas ha dit que només anirem a votar si les eleccions tenen caràcter plebiscitari, la qual cosa sembla ben poc probable, perquè ni ERC ni la CUP no volen integrar-se en una eventual llista unitària. Per tant, si no hi ha un acord alternatiu, CiU es podria arriscar a exhaurir la legislatura, fins i tot quedant-se en minoria al Parlament. És una opció legítima, encara que les dificultats per a la governabilitat, sense un soci estable i amb una situació financera pròxima a la fallida, semblen molt difícils d'entomar. Però es planteja una qüestió que encara hauria de condicionar més la decisió presidencial; una qüestió que no és precisament menor: què en fem, del 9-N?

EL DESAFIAMENT. L'endemà del 9 de novembre tots plegats –jo també– vam reconèixer que el procés participatiu va ser, per damunt de tot, un èxit personal del president. És veritat que les giragonses prèvies van minar la confiança entre els partits del bloc pro consulta, i ara ho estem pagant; però al cap i a la fi, donades les limitacions, el 9-N va ser un triomf sense pal·liatius; tant és així que Mas torna a situar-se per davant en les enquestes d'intenció de vot. Però un èxit com aquest també comporta una responsabilitat. No estem parlant de qualsevol cosa: en un insòlit desafiament col·lectiu a la legalitat espanyola, el govern català va portar a les urnes 2.350.000 catalans, dels quals el 80% va expressar el seu desig que Catalunya esdevinguí un estat independent. ¿No se'n deriva cap mandat, de tot plegat? ¿Ni tan sols una reflexió? Tot i no ser tècnicament una consulta, tot i no ser vinculant, tot i l'abstenció, el procés participatiu va ser un acte de mobilització sense precedents, i el primer que ho va posar en relleu va ser precisament Artur Mas. Si ara el president decideix que tot continua igual, podrem preguntar-nos, amb tota la raó: ¿de què carai va servir el 9-N?, ¿quin sentiment haurà tingut aquesta legislatura?

OPCIONES. Es pot aduir que les xifres del 9-N (impressionants tractant-se d'una votació il·legal) no permeten aventurar el resultat d'un referèndum de debò. Però resulta, paradoxalment, que no tindrem aquest referèndum mentre no tinguem sobirania. I resulta també que el PP –els que ens prohibeixen votar, els que intenten dur el president als tribunals– no representa gaire més que un 10% del cens català. La democràcia té molt clar quin és el seu bàndol: el de les urnes, i no el dels fiscals.

El 9-N va ser una jornada de gran rellevància, tal com ho va reflectir l'opinió

pública mundial, i per tant ha de tenir conseqüències polítiques. Estic segur que el president Mas, que n'és l'inspirador, també ho pensa. Així doncs, el president té dues sortides: o convoca eleccions de manera immediata –que és l'opció més lògica i clarificadora– o bé presenta davant del Parlament un pla per executar el resultat del 9-N i dotar Catalunya de les estructures pròpies d'un estat independent. Si no fa cap d'aquestes dues coses, Mas estarà ignorant l'opinió dels ciutadans que ell mateix va conduir cap a les urnes. I sincerament penso que ni ell, ni el procés, ni el país no s'ho poden permetre.

La mobilització del 9-N ha de tenir conseqüències polítiques. El president Mas no pot ignorar l'opinió dels ciutadans que ell mateix va portar a les urnes. PERE VIRGILI

Obama
i Cuba

La vigília de l'anunci del desgel entre els Estats Units i Cuba vaig rebre un e-mail d'Iván de la Nuez des de l'Havana. "És molt interessant el que m'he trobat aquí un any després. El treball amb la història que està fent la gent de la meua generació, i al marge de la història els que no tenen ni 30 anys. Pel que fa a canvis, n'hi ha molts, sobretot econòmics. No radicals, ni en la línia del que caldria esperar pels que vam viure la Guerra Freda, que és història també". Per a ell, com per a altres de la seva generació, el camí adequat és una transició equitativa, no una simple absorció de l'illa pel diner de Miami. Sembla que les noves generacions de cubans de l'exili també ho comencen a veure així. L'Iván acabava: "Diguem que Cuba, per fi, connecta amb el món". L'endemà Obama posava a disposició dels cubans –"Tots som americans"– un gran endoll. I l'Iván em descriu un clima d'"eufòria, acudits i sensació de victòria sobre la línia dura".

El règim cubà és un anacronisme, però el bloqueig també. Un anacronisme perfectament inútil, com ha reconegut Obama, malgrat les protestes republicanes: el fonamentalisme democràtic, per més que es vesteixi de seda, fonamentalisme es queda. El futur de Cuba depèn dels que són allà, els de més de trenta anys, encara embolicats amb la història, i els de menys. I el contacte fluid amb els EUA farà molt més que el bloqueig perquè Cuba avanci cap a la democràcia.

Obama ha fet el pas; Europa, un cop més, el ridícul. Té a veure amb l'intent de Bush, Blair i el seu escolanet Aznar d'implantar el fonamentalisme democràtic aquí. Per a la resta, silenci sobre la vergonya compartida: Guantánamo, aquests limbs sense llei ni dret que els EUA van instal·lar a l'illa sense que els dirigents cubans hagin aixecat mai la veu, probablement perquè així els *gringos* perden autoritat a l'hora d'exigir respecte als drets humans. L'operació Cuba d'Obama només serà completa quan es tanqui Guantánamo. La democràcia l'han de construir els cubans; de moment, la seqüència prevista –pluripartidisme, fi de l'embargament, relacions diplomàtiques– s'ha invertit, diu l'Iván.

JOSEP RAMONEDA

ACOMIADA EL MILLOR ANY dels últims 300

Sopar-revetlla 2014-2015 al mercat del Born Restaurant El 300 del Born by Moritz

Celebra com es mereix el final d'aquest 2014 en un entorn històric: entre les runes de la Barcelona de 1714. Un homenatge gastronòmic de comiat del Tricentenari sota la direcció del xef amb Estrella Michelin Jordi Vilà.

I a més: Campanades de les fonts de Montjuïc en pantalla gegant i amb raïm de la sort. Cotilló fins a les 4 de la matinada amb un dj punxant música en directe. Ressopó a partir de les 2 de la matinada amb xocolata i melindros.

EL 300 DEL BORN

TOT PER
94€
IVA INCLÒS

MARISC FRESC · SALAONS · EMBOTTITS CATALANS
FORMATGES · LA GRAPA · FONDUE · GUISATIS · PLATILLOS HISTÒRICS
PANS · FRUITA FRESCA · POSTRES I PASTISSOS
Oceller: Gervà Castellonig (D.O. Carra), Fina Viladellaga Xaralló
(D.O. Penadell), Castells del Bonet Gortín Blanc (D.O. Costers del Segre),
Vinyes de Josep Gera Viladellaga (D.O. Montsant), Cap de Tura (D.O. Penadell)

Hora: A partir de les 20.30 fins a les 04.00 de la matinada
Informació i reserves: 93 310 24 28 · el300delborn@moritz.cat

Moritz recomana el consum responsable. 5,4
facebook.com/MoritzBarcelona @MoritzBarcelona moritz.cat

